

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 39

Dimecres, 19 de febrer de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 27

Í N D E X

Proposició de llei

sobre l'etiquetatge, la presentació i la publicitat dels productes destinats directament als consumidors
(presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les infraestructures viàries que intercomunique
l'àrea metropolitana de Barcelona

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política forestal

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats

Interpellació

al Consell Executiu sobre la proposta d'implantació, integració i reordenació dels ensenyaments
universitaris en relació amb la programació universitària per al període 1996-2000

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política universitària

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política territorial pel que fa a les seves
dimensions urbanística i social

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció
als menors desemparats i a l'adopció

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció
dels menors desemparats i de l'adopció

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació
respecte a la protecció dels menors i de l'adopció

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Administració de justícia a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de gestió dels
residus municipals a Catalunya

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

El president saluda els nous diputats del G. P. de Convergència i Unió, Sr. Carles Magriñà i Miracle i Sr. Jordi Argilés i Serres. 2480

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt setzè, la qual és aprovada per assentiment. 2480

1. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'etiquetatge, la presentació i la publicitat dels productes destinats directament als consumidors (Tram. 202-00059/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:12)

Presentació: Sr. Ferrer i Gironès (ERC). 2481

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 2482

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 2483

Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti. 2484

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta. 2484

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt. 2485

El president llegeix un escrit signat pel G. P. de Convergència i Unió, el G. Socialista, el G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el G. Mixt i el G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel qual es proposa que la Proposició de llei serveixi com a material de treball per a la ponència que s'ha de constituir. 2486

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per demanar una resolució motivada de la Mesa sobre la pertinença de la proposta anterior. 2486

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i un minut i es reprèn a les onze.

El president comunica la resolució de la Mesa i sotmet a votació la presa en consideració de la Proposició de llei en els termes en què ha estat formulada, atesa la manca d'unanimitat per a la proposta anterior. 2486

El Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) intervé per explicar el canvi de vot del seu Grup i proposar la retirada de la presa en consideració. 2486

El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per anunciar que el seu Grup mantindrà la presa en consideració. 2486

El Sr. Dalmau i Ribalta (S) intervé per explicar el vot del seu Grup. 2487

El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per explicar el canvi de vot del seu Grup. 2487

El Sr. Tugues i Boliart (M) intervé per demanar la retirada de la presa en consideració. 2487

Votació (11:09): rebutjada per 11 vots a favor, 95 en contra i 10 abstencions. 2488

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la posposició de la presa en consideració de la Proposició de llei corresponent al punt segon de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment. 2488

2. Interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures viàries que intercomunique l'àrea metropolitana de Barcelona (Tram. 301-00038/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (11:10)

Formulació: Sr. Ferran i Serafini (S). 2488

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 2490

Rèplica: Sr. Ferran i Serafini (S). 2491

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 2492

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal (Tram. 300-00096/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (11:40)

Formulació: Sr. Ganyet i Solé (S). 2493

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 2494

Rèplica: Sr. Ganyet i Solé (S). 2496

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 2496

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

—	Modificació de l'ordre del dia	
	<i>El vicepresident primer anuncia la posposició de la interpellació corresponent al punt cinquè de l'ordre del dia.</i>	2497
—	4. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats (Tram. 300-00078/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (12:10)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	2497
—	5. Interpellació al Consell Executiu sobre la proposta d'implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris en relació amb la programació universitària per al període 1996-2000 (Tram. 300-00155/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (12:24)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Duch i Plana (S).	2499
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
—	6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària (Tram. 300-00167/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (12:36)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	2501
	<i>Resposta conjunta:</i> conseller de la Presidència.	2502
	<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	2507
	<i>Rèplica:</i> Sra. Duch i Plana (S).	2508
	<i>Rèplica:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	2508
	<i>Contrarèplica conjunta:</i> conseller de la Presidència.	2509
	La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.	
—	7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política territorial pel que fa a les seves dimensions urbanística i social (Tram. 302-00064/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (16:36)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	2512
	— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls.	2514
	<i>El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per allusions.</i>	2515
	— Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 5)	
	<i>Torn a favor:</i> Sra. Tura i Camafreita.	2515
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	2516
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	2517
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Escudé i Pladellorens.	2519
	<i>Posició del grup proponent:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).	2520
	<i>El Sr. Ros i Casas (P) intervé per allusions.</i>	2521
	<i>El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) i el Sr. Curto i Casadó (P) intervenen per una qüestió d'ordre.</i>	2521
	<i>Votació (17:41):</i> rebutjada per 50 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.	2521
—	8. Preguntes (Punt setzè de l'ordre del dia.) (17:43)	
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre en quins supòsits es preveu el cobrament d'una part de l'atenció psiquiàtrica (Tram. 317-00184/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	2522
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2522
	<i>Repregunta:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	2522
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2522
	<i>La Sra. Mayol i Beltran (IC-EV) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	2522
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre l'alarma social provocada per la retallada de les pensions feta pel Govern de l'Estat (Tram. 317-00186/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2523
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2523
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2523
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	

—	Pregunta al president de la Generalitat sobre si la baixa natalitat és un element fonamental per al futur de Catalunya (Tram. 317-00190/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2524
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2524
	<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2524
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2525
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre els mèrits pels quals es va prendre la decisió de proposar el senyor Pascual Estevill com a membre del Consell General del Poder Judicial (Tram. 317-00193/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	2525
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2525
	<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	2526
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2526
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió feta respecte als efectius de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra necessaris per a cobrir diversos serveis arreu de Catalunya (Tram. 317-00196/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	2526
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2526
	<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	2527
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2527
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre el traspàs de la gestió dels ports de Barcelona i de Tarragona a la Generalitat (Tram. 317-00198/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	2527
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2528
	<i>Rèplica:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	2528
—	Pregunta al Consell Executiu sobre si el Departament de Sanitat i Seguretat Social té previst estendre el número de telèfon 061 com a centre coordinador de les urgències domiciliàries a poblacions de la conurbació de Barcelona (Tram. 310-00174/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	2529
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	2 529
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	<Segona resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social> 2529
—	Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha anunciat als centres concertats l'ajornament dels pagaments dels concerts corresponents als mesos de novembre i desembre de 1996 (Tram. 310-00175/05), sobre quins són els ajornaments en els pagaments als centres concertats previstos pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, corresponents a l'any 1997 (Tram. 310-00176/05) i sobre la incidència que l'ajornament de pagaments pot tenir en les despeses financeres dels centres sanitaris concertats (Tram. 310-00177/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	2530
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	2530
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	2530
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	2531
—	Preguntes al Consell Executiu sobre si la decisió del Tribunal Constitucional sobre l'obligatorietat d'etiquetar en castellà limita el caràcter del català com a llengua pròpia i oficial de Catalunya (Tram. 310-00180/05) i sobre les mesures previstes per a assegurar l'ús de la llengua pròpia i oficial de Catalunya en l'etiquetatge de productes comercialitzats en territori català (Tram. 310-00181/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2531
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	2532
	<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2532
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	2533
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a solucionar els efectes que ha provocat una interpretació incorrecta del reglament comunitari pel que fa als ajuts a la producció d'oli d'oliva (Tram. 310-00237/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	2533

<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	2533
<i>Repregunta:</i> Sr. Fabregat i Vidal (P).	2533
<i>Segona resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	2534
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció als menors desemparats i a l'adopció (Tram. 302-00067/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (18:48)	
<i>Presentació:</i> Sra. Nadal i Aymerich (P).	2535
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció (Tram. 302-00065/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (19:05)	
<i>Presentació:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	2537
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació respecte a la protecció dels menors i de l'adopció (Tram. 302-00063/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (19:17)	
<i>Presentació:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	2539
12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Administració de justícia a Catalunya (Tram. 302-00068/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (19:30)	
<i>Presentació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).	2541
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 7)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Vendrell i Gener.	2542
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2543
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	2544
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Barenys i Martorell.	2544
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	2544
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	2544
<i>El secretari primer llegeix el text transaccional resultant.</i>	2544
<i>Votació del text transaccional (19:56):</i> aprovat per unanimitat.	2545
<i>Votació dels punts vuitè, setè i vuitè, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, del G. Socialista i del G. P. d'Esquerra Republicana per Catalunya (19:57):</i> rebutjats per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	2545
13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català (Tram. 302-00062/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (19:55)	
<i>Presentació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	2545
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt.	2546
— Esmena del G. Mixt (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2547
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Riera i Gassiot.	2548
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Francàs i Porti.	2549
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Carbonell i Abelló.	2549
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	2549
<i>Votació del punt primer (20:30):</i> aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.	2550
<i>Votació del punt segon (20:31):</i> aprovat per 87 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.	2550
<i>Votació dels punts segon bis i tercer (20:32):</i> rebutjats per 40 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	2550
14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de gestió dels residus municipals a Catalunya (Tram. 302-00066/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (20:30)	
<i>Presentació:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	2550
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, 2 i 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Espadaler i Parcerisas.	2551

<i>Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.</i>	2552
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.</i>	2553
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.</i>	2554
<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.</i>	2555
<i>Posició del grup presentant: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S), el qual presenta un text transaccional.</i>	2556
<i>El secretari primer llegeix el text transaccional.</i>	2557
<i>Votació del text transaccional (21:20): aprovat per unanimitat.</i>	2557

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i cinc minuts.

Nota de rectificació	2557
----------------------	------

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 27

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei sobre l'etiquetatge, la presentació i la publicitat dels productes destinats directament als consumidors. Tram. 202-00059/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei de regulació de les comissions d'urbanisme de la Generalitat de Catalunya. Tram. 202-00061/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les infraestructures viàries que intercomunique l'àrea metropolitana de Barcelona. Tram. 301-00038/05. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal. Tram. 300-00096/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya en relació amb la planificació, la distribució i la coordinació dels diferents programes de cooperació i d'inversió en obres i serveis de competència municipal. Tram. 300-00103/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb sis altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats. Tram. 300-00078/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la proposta d'implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris en relació amb la programació universitària per al període 1996-2000. Tram. 300-00155/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària. Tram. 300-00167/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció als menors desemparats i a l'adopció. Tram. 302-00067/05. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció. Tram. 302-00065/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb dos

altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació respecte a la protecció dels menors i de l'adopció. Tram. 302-00063/05. Sr. Joan Ridaó i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Administració de justícia de Catalunya. Tram. 302-00068/05. Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política territorial, pel que fa a les seves dimensions urbanística i social. Tram. 302-00064/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català. Tram. 302-00062/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de gestió dels residus municipals a Catalunya. Tram. 302-00066/05. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

(*Remor de veus.*) Prego que guardin silenci!

Abans d'entrar a l'ordre del dia, aquesta Presidència es complau a saludar molt cordialment els nous diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, il·lustre senyor Carles Magriñà i Miracle i il·lustre senyor Jordi Argilés i Serres, els quals substitueixen, per renúncia, el senyor Josep Maldonado i Gili i el senyor Lluís Badià i Chancho.

Altrament, es fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda seguidament, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura.

Alteració de l'ordre del dia

Atenció, un moment, si us plau, senyores diputades i senyors diputats: una proposta de modificació de l'ordre del dia, que és la següent. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, però no, com és costum, a dos quarts de cinc de la tarda, sinó que, per necessitats institucionals,

iniciàrem el tom de preguntes a dos quarts de sis de la tarda. Demano als grups parlamentaris si aquesta proposta de modificació de l'ordre del dia pot ser aprovada per assentiment. Si algun grup demana votació, procediré a la votació. *(Pausa.)* D'acord. Queda aprovada per assentiment.

Proposició de llei sobre l'etiquetatge, la presentació i la publicitat dels productes destinats directament als consumidors (presa en consideració)

Iniciem, per tant, el primer punt de l'ordre del dia: és la presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'etiquetatge, la presentació i la publicitat dels productes destinats directament als consumidors, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari; seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra, amb un temps límit de quinze minuts. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Utilitzo la paraula, doncs, per fer la presentació d'aquesta Proposició de llei que intenta fer normal la llengua catalana en l'etiquetatge, presentació i publicitat dels productes alimentaris envasats, dels productes industrials que es venen al detall, dels productes cosmètics i sanitaris, dels perillous i dels farmacèutics, i també dels productes artesanals que es venguin directament a consumidors.

Per què jo avui estic parlant d'etiquetatge aquí a la cambra? Doncs, senzillament, parlem i hem fet aquesta Proposició de llei a causa d'una sentència del Tribunal Constitucional. Aquesta Sentència, resulta que en el seu fonament sisè, fonament jurídic sisè, diu que la Generalitat, si ho considera oportú, pot obligar que a totes les etiquetes hi hagi la llengua catalana. Però, com pot ser que el Tribunal Constitucional obri el camí, obri la porta a la Generalitat per etiquetar en llengua catalana, si precisament en tots els mitjans i en tots els sistemes mediàtics que depenen de la Generalitat, quan va sortir aquesta Sentència, es va dir exactament l'inrevés? La qüestió és ben senzilla: el Tribunal Constitucional diu, en ordre als interessos dels consumidors, que totes les coses i informacions obligatòries que han d'anar a les etiquetes o a la presentació dels productes alimentaris envasats hauran de ser en castellà, però que no hi ha cap opció en contra que també ho siguin en català. Doncs, per què no ho ha fet el Govern de la Generalitat? Per què no ho ha explicat, això?

El Govern de la Generalitat sembla que durant aquests catorze anys ha tingut una política diferent: no ha anat a garantir els drets dels consumidors, sinó que ha anat a apaivagar els neguits i les prúigues dels fabricants. És ben clar que l'article 3 de l'Estatut diu que «el Govern de la Generalitat garanteix la plena igualtat de les dues llengües oficials quant a drets i deures dels ciutadans». Per tant, jo que sóc un ciutadà català, vaig a un super-

mercat, tinc garantit per la Generalitat que, la informació, l'etiquetatge i la presentació de tots els productes, els tindrà en llengua catalana? No. No. Però és veritat que la Generalitat va fer un projecte de llei, que es va aprovar en aquesta cambra, que és l'Estatut del consumidor, el qual deia que sí? Sí, és veritat. És veritat que aquesta cambra va aprovar l'Estatut del consumidor, i l'article 26 diu, d'una manera emfàtica i proclamant-ho a viva veu, que tots els consumidors catalans tenen dret a rebre la informació, l'etiquetatge i la presentació en llengua catalana. Doncs, veus?, per què no s'ha fet això? Doncs no s'ha fet perquè hi ha una disposició final primera del mateix Estatut del consumidor que diu que el Govern de la Generalitat, quan ho consideri oportú, anirà ordenant i obligant els fabricants, comerciants i distribuïdors el moment de fer-ho. I què ha fet durant aquest temps, aquests quatre anys? Doncs no ha fet res. I per què? Bé, jo diria que, possiblement, el Govern de la Generalitat està més amatent a les opinions dels gremis d'industrials, o de fabricants, o de comerciants, o de distribuïdors, que no pas als interessos i els drets dels nostres consumidors. Jo diria, simplement, que és això, perquè no hi puc trobar cap més altra explicació.

És veritat que el Govern de la Generalitat, a través del seu Grup Parlamentari a Madrid, s'ha preocupat que el Govern del PP anul·li el concepte de norma bàsica en el decret que obliga a la llengua castellana, cosa que no ha assolit del tot, atès que el PP només ho ha tolerat en els productes que siguin considerats tradicionals. És veritat, és veritat que Convergència i Unió ha intentat treure el concepte de norma bàsica. I per què ho ha fet, treure el concepte de norma bàsica? Perquè així no sigui obligatori fer-ho en castellà. D'acord. I un cop treia l'obligació de fer-ho en castellà què passarà? Doncs que els fabricants, els comerciants i els distribuïdors catalans continuaran etiquetant en castellà, perquè no tenen cap obligació de fer-ho en català. Aleshores de què serveix això? Exactament de res. La norma bàsica ha estat un tapabruits, un tapaforats, per dir «no ens ho deixen fer només en català». Però si aquí el problema, tal com està el mercat avui dia, tal com vivim avui la «mercadologia», que ja no és peninsular, sinó que és continental, el problema no és de fer-ho només en una llengua, el problema és de fer-ho en les màximes llengües millor. Però que no falli mai la llengua catalana, inqüestionablement. Per què? Perquè els consumidors hi tenen dret. Per tant, jo diria que aquí, amb aquest tapabruits, amb aquest tapaforats, el Govern de la Generalitat intenta dir que a Madrid no ens deixen etiquetar en català, quan és absolutament i radicalment fals, perquè el mateix Tribunal Constitucional diu que, «si ho considera procedent, el Govern de la Generalitat podrà ordenar que també ho facin en català». Per tant, Madrid, en aquest cas, no ha prohibit que s'etiquetés en català, ni ha prohibit que s'obligués els fabricants, els industrials i els distribuïdors que etiquetin en català. Això és fals.

I, per tant, jo em pregunto: «Jo sóc un consumidor català: a qui he d'anar, acudir, perquè els meus drets siguin defensats?» Ho hem de dir als diputats, com és ara el nostre cas, ho hem de dir als grups parlamentaris, com és ara el nostre cas, i nosaltres hem fet aquesta

Proposició de llei. Què pretén, aquesta Proposició de llei? Aquesta Proposició de llei simplement el que intenta és defensar els drets dels ciutadans, els drets dels consumidors. I qui ho ha d'obligar? La Generalitat. Per què la Generalitat? Perquè és la que a l'article 3 diu que ha de fer iguals quant a drets i deures les dues llengües oficials. Però és que la Generalitat diu que això ho han de fer els fabricants... Els fabricants no són ningú, per garantir els meus drets com a ciutadà; els fabricants han d'obeir allò que els digui la Generalitat. I això queda absolutament clar. L'any 1915 —ja ho vaig dir un altre dia—, en una revista que es deia *Renaixement de la joventut nacionalista de Catalunya*, ja va dir: «Els nostres enemics interiors són els fabricants i els comerciants.» I ara avui jo em pregunto: si durant catorze anys, per un decret de la Generalitat, va resultar que els fabricants, els industrials i els distribuïdors catalans podien fer-ho en català, en castellà o en bilingüe, què ha passat? Mirem-ho. Hi ha una associació, que es diu ADEC, que fa territorialment diverses exposicions, i vosaltres hi podeu anar i mirar-ho. Veureu que és una ínfima part dels fabricants, que s'han acollit a aquest decret, ningú s'hi ha acollit. Per què? Perquè ningú els hi ha obligat. I el fabricant i l'industrial no tenen cap preocupació lingüística si no els exigim els drets lingüístics dels consumidors.

Per tant, nosaltres considerem que, més que mai, en aquests moments, en aquesta conjuntura, no solament per allò que es va aprovar ahir a Madrid —que en definitiva ens dona la raó a nosaltres, el que va passar ahir a Madrid—, i per altra banda la directiva que s'està elaborant en aquests moments a la Unió Europea, per la qual canvia substancialment tot allò que estava regulat sobre l'etiquetatge i per la qual obligaran que hi hagi, com a mínim, una llengua de l'estat membre de la Unió Europea, ens trobarem que aquesta llei, més que mai, és obligatòria que l'aprovem i la prenguem en consideració.

És interessant que aquesta llei vagi a la ponència conjunta com a element d'estudi, perquè està perfectament estudiada, perquè està detalladament elaborada, no en un sentit genèric, com era fins ara això de la norma que havia fet la Generalitat, que ho deixava tot en un sentit ambigu, sinó que aquí es fa sector per sector. I això nosaltres ho fem amb una tranquil·litat jurídica absoluta. Primer, perquè l'article 26 de l'Estatut del consumidor ens hi inclina; dos, perquè les normes de la Carta europea de les llengües també ho recomana; tres, perquè la Resolució 192 de la Conferència Permanent de Poders Locals i Regionals d'Europa, del 1988, també ho recomana, i finalment, perquè la Resolució sobre les llengües i cultures de les minories regionals del Parlament Europeu, de 1987, també recomana això mateix. I no cal dir que el bloc constitucional diu que la Generalitat ens ha de garantir la plena igualtat de les dues llengües. I la plena igualtat, que jo sàpiga, vol dir que tant ha de ser obligatori en castellà com ha de ser obligatori en català. Per què? És veritat que seria millor que alguns productes dits avui tradicionals —i nosaltres, aquí, en el nostre projecte, en diem artesanals—, només es poden fer en català. Oïd! Evidentment! Sí, sí! També ho podem ordenar, que exclusivament tot allò que es vengui i es distribueixi dins el mercat de la comunitat, o d'al-

tres comunitats amb llengua coincident, puguin també fer-ho exclusivament en llengua catalana. I això ja està previst, també.

Per tant, jo crec que ningú de vostès voldrà anar en contra del que mana el bloc constitucional, en contra del que ha suggerit el Tribunal Constitucional, en contra d'allò que aquesta mateixa cambra va aprovar amb l'article 26 de l'Estatut del consumidor, i per tant hi votaran a favor. Jo ja sé que hi ha algun grup que diu que no es pot obligar la utilització de la llengua catalana a l'etiquetatge i a l'envasat perquè això és una cosa que s'ha de deixar a la llibertat del fabricant. Però jo em pregunto: què és prioritari, la llibertat d'un fabricant o els drets lingüístics dels consumidors? Heus ací la qüestió, heus aquí el dilema: qui hem de respectar? Jo diria que el que hem de respectar, precisament, és la llibertat del consumidor en el seu dret de triar la llengua. Efectivament. Aquí, l'industrial, i aquí, el fabricant, de dret no en tenen cap; ells han de complir les lleis i les normes que nosaltres els imposablem. I nosaltres aquí estem per la majoria, pels drets col·lectius dels pobles, pels drets lingüístics dels consumidors. Per tant, jo crec absolutament que ni el Grup Socialista, que sempre ha estat un grup que ha anat a favor dels ciutadans, que ha anat a favor dels col·lectius, precisament dels menys afavorits..., aquests també hauran de votar a favor, atès que nosaltres anem a favor dels drets lingüístics dels consumidors i en contra dels fabricants, dels comerciants i dels distribuïdors.

Que hi ha algun altre grup que podria votar-hi en contra? Jo no n'hi puc veure cap més, perquè jo estic segur, senyor president, que aquí tots volem que es compleixi la normalitat, i només faltaria que el Tribunal Constitucional, una vegada que ens diu que sí, que efectivament, que podem ordenar, si ho considerem necessari, que tot s'etiqueti en llengua catalana, resultés que nosaltres abandonem la nostra sobirania i releguem els nostres poders als fabricants i als industrials, cosa que seria com si jo deixés a la guineu guardar les gallines.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha la possibilitat d'un torn en contra. Si no hi ha cap grup que vulgui prendre la paraula per a un torn en contra... Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Val a dir que es tracta, aquest, d'un tema cabdal en el procés de normalització lingüística, ja que afecta directament la vida quotidiana de tots i cadascun dels ciutadans del nostre país. Malgrat els avenços evidents en molts camps, la presència del català en els envasos i prospectes dels productes comercials continua sent una assignatura pendent de la nostra societat. Tot i l'evident sensibilització social al respecte, el Govern de la Generalitat ha mantingut una actitud tèbia a l'hora de fer respectar els drets lingüístics al nostre país. Mentre el Govern nostre navegava i no prenia accions prou contundents, el Govern de

l'Estat no ha parat de dictar directrius i normes, sempre desfavorables a la nostra llengua i òbviament favorables a l'espanyol. Fins i tot anaven més enllà de les directives europees, que l'únic que exigien és que l'etiquetatge sigui en una llengua intel·ligible per als ciutadans i ciutadanes dels territoris de la Unió.

La passivitat governamental contrastava amb la contínua activitat de la societat civil en defensa de l'etiquetatge en català. Les primeres grans accions van ocórrer a primers dels anys vuitanta, quan la comissió lingüística de la Crida a la Solidaritat va organitzar les primeres fires d'etiqueta, que cada any pels volts de Nadal duïen la presència dels productors que etiquetaven en català a carrers centrals de Barcelona i d'altres ciutats del país. Dissolta la Crida, aquesta tasca va recaure en mans de l'ADEC, l'Associació en Defensa de l'Etiquetatge en Català, la qual ha continuat organitzant aquestes fires, la darrera el desembre de 1996 al portal de l'Àngel de Barcelona. Aquesta entitat també és la responsable de l'edició d'un catàleg amb una llista actualitzada de més de mil empreses que etiqueten els seus productes només en català.

També la Plataforma per la Llengua ha incidit en l'etiquetatge dels productes comercials amb una potent campanya de pressió davant la Coca-cola per tal que inclogués el català en les seves llaunes, unes llaunes que són etiquetades en centenars de llengües a tot el món, moltes d'elles amb menys parlants que la nostra, però que no se sap per quin motiu no ho poden fer en català. Doncs bé, la campanya va aconseguir culminar amb la batuda d'un rècord Guinness, quan es va assolir de fer amb milers de llaunes vermelles buides l'escriptura en lletres enormes al mig de la plaça Catalunya de l'expressió «Etiqueteu en català». Malgrat les dimensions d'aquestes lletres, i malgrat altres mesures de pressió, com l'entrevista d'un grup de diputats i diputades d'aquesta cambra que es va fer amb la direcció a Catalunya d'aquesta multinacional, l'esclat de vida continua donant de beure als catalans i les catalanes exclusivament en espanyol. Precisament fa pocs dies la Plataforma per la Llengua ha adreçat als grups parlamentaris d'aquesta cambra una proposta de proposició de llei en defensa de l'etiquetatge en català –per cert que ningú no els havia informat de l'existència de la iniciativa que ara estem debatent. Pel que fa a la proposta de la Plataforma, els hem expressat el compromís d'emprar-la en el debat en ponència d'aquesta Proposició de llei o, en el seu cas, de la ponència conjunta que ha de debatre la nova legislació lingüística per al nostre país.

Precisament és en aquesta ponència on hauria d'anar en una primera instància la Proposició que ara discutim. Som del parer de concentrar tot el debat lingüístic en un sol fòrum i intentar que la futura llei reguladora de l'ús de les llengües oficials tingui en compte de manera preeminent el tema de l'etiquetatge, tema ja previst d'altra banda en els criteris del Govern per a l'elaboració de la llei d'ús de llengües oficials –a partir d'uns criteris potser excessivament tímids, però això és un tema que s'hauria de discutir en ponència.

És per això que entenem que el Grup proponent faria bé de retirar la present Proposició de llei i aportar-la al

debat de la ponència conjunta. Tot i estant d'acord en el seu contingut i manifestant el nostre ple i incondicional suport a tot allò que es faci per introduir el català en les etiquetes i els prospectes dels productes comercials, veiem com molt més pràctica i útil la retirada en aquest moment d'aquesta proposta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ens posicionem sobre la presa en consideració d'un projecte de llei: el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds votarà a favor d'aquesta presa en consideració. Tot amb tot, i insistint en les paraules del diputat que acaba de parlar, els dic que ahir van ser aprovats pel Govern uns criteris per a l'elaboració d'una llei d'ús de les llengües oficials a Catalunya i justament, entre aquests criteris, l'F7 –i l'F7 no és invenció meua, així ho posa, és l'F7– diu: «Es regularà l'etiquetatge i l'embalatge dels productes seguint la doctrina de la Sentència del Tribunal Constitucional 147/1996, de 19 de setembre.» És a dir, podria haver-hi aquí una doble acció parlamentària: que d'una banda hi hagués una ponència conjunta discutint la llei dels usos lingüístics a Catalunya, de les llengües oficials a Catalunya, i de l'altra que hi hagués un debat sobre una proposició de llei que, repeteixo, el nostre Grup acceptarà a tràmit.

La importància del tema, de tota manera, tant si se sotmet a consideració aquesta presa en consideració, com per explicar quin serà el nostre capteniment en el tema, és notable. Quan l'any 1974 va ser convocat el Congrés de la Llengua Catalana, que alguns de vostès recordaran que inicialment va ser convocat com el congrés de defensa de la llengua catalana, en el diari, la publicació oficial del PSUC, vam publicar un article en el qual dèiem exactament aquesta frase: «La normalització lingüística serà efectiva quan els productes de consum quotidià estiguin etiquetats en català, quan els rètols dels establiments comercials estiguin escrits en català, quan les respostes de les persones que t'atenen des d'una finestra de l'Administració pública siguin formulades en català, quan les notícies de la tele i de la ràdio les puguin sentir en català i quan els mestres a l'escola expliquin en català fins i tot les ciències naturals i les matemàtiques.» Això, repeteixo, és un text del 1974, que em penso que expressa quin és el sentit d'una llengua oficial.

Té raó el senyor Ferrer i Gironès quan diu que la lectura de la Sentència pot portar sorpreses notables. Va ser ell qui em va fer notar que en la pàgina 45 d'aquesta Sentència hi ha una frase important; diu: «Ciertamente, el Estatuto de autonomía de Cataluña impone a la Generalidad el deber de garantizar el uso normal de los dos idiomas, de tal modo que, con independencia de que no estemos ante un título competencial en el sentido estricto de la expresión, no puede resultar

enteramente indiferente a aquélla el modo como el Estado, con ocasión del ejercicio de sus propias competencias, aborde sus aspectos lingüísticos», etcètera.

Nosaltres ens hem fixat, d'una manera molt especial també, en el vot particular del senyor Carles Viver i Pi-Sunyer –per cert, ja que el cito, va tenir una importància notable en el marc del Congrés de Cultura Catalana, i precisament en l'àmbit de les institucions autonòmiques, on conjuntament amb el president del nostre Grup treballaven en aquest tema– explica per què ell creu, i emet un vot particular, que l'Estat s'ha extralimitat. Al final del vot particular del senyor Carles Viver i Pi-Sunyer, ell diu aquestes paraules: «A nuestro juicio, pues, debería haberse concluido que el Estado, al exigir en todo caso la utilización del castellano, se ha extralimitado en el ejercicio de su competencia en materia de bases de la sanidad.» Abans havia dit aquesta frase: «La Sentencia debería haberse avanzado en el establecimiento del criterio delimitador de la competencia estatal sobre las bases de la sanidad y las competencias autonómicas directamente implicadas en el ámbito concreto de la lengua en el etiquetado de los productos alimenticios. Ése era el objeto último y el reto fundamental del presente proceso constitucional; para su resolución no basta –creemos– con la afirmación que el precepto controvertido no vulnera las competencias autonómicas, puesto que la comunidad autonómica puede exigir también el empleo de la lengua oficial propia.» Em penso que són conceptes clarificadors. Repeteixo que van quedar com a vot particular, perquè no van ser el vot de la majoria dels que van emetre aquesta Sentència, però que per a nosaltres és enormement clarificadora.

Resumeixo, per tant, senyor president. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds votarà a favor de la presa en consideració d'aquest Projecte de llei presentat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Tot amb tot, insistim que, en el moment que estem a punt de començar un treball de ponència conjunta per elaborar una nova llei d'ús de les llengües oficials a Catalunya, i que entre els criteris bàsics del que haurà de ser aquesta llei, a l'F7 hi ha justament el criteri de tractar el tema de l'etiquetatge, creiem que seria més útil que els dos processos fossin un sol procés.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, tres consideracions. La primera és que pel PP l'objectiu lingüístic es pot resumir molt senzillament. És un concepte únic: bilingüisme real. Fins i tot el podríem traduir per un concepte equivalent, que seria «normalitat bilingüe», no «obligatorietat bilingüe». La segona consideració: per nosaltres aquesta normalitat passa perquè el Parlament es preocupi positivament de la llengua catalana. Quina instància política ho

faria, sinó? Però no passa per una preocupació quasi exclusiva per la llengua, que sembla motivar alguns grups; ni passa per una preocupació intervencionista en les conductes privades de la llibertat –en aquest cas de la llibertat lingüística. Hi ha un text que resumeix també la postura del PP, i que és prou conegut per vostès: «La Generalitat garantirà l'ús normal i oficial dels dos idiomes»; ha sigut esmentat abans.

Nosaltres votarem que no. I votarem que no, no perquè ens sembli un text molt reduccionista, en el qual l'única preocupació és la llengua, no perquè no ens preocupi l'ús del català, sinó perquè ens és difícilment compatible –i jo penso que gens– amb el text abans esmentat: amb l'Estatut. I de la mateixa manera que varem votar fa pocs dies que l'Administració perifèrica atengui els ciutadans en la llengua que vulguin, volem ara que en l'etiquetatge passi el mateix i el consumidor pugui triar a través del mercat la llengua. Per a nosaltres cabrien dues opcions que no es contemplen en la Proposició de llei: o que s'etiquetés en les dues llengües, o la que seria preferent, en qualsevol de les dues llengües. El text de la Proposició de llei està tan lluny d'això, que l'hauré de votar en contra. De fet, el diputat Ferrer ha parlat de «fer normal l'ús del català». Per nosaltres «fer normal» no és «fer obligat», i el que el text fa és fer obligat l'ús del català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup no creu que sigui aquest el moment de fer declaracions solemnes sobre els posicionaments lingüístics que, d'altra banda, són prou coneguts de tots vostès; com també pensem que és molt difícil de parlar..., vaja, és impossible de parlar d'aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana fent abstracció de la conjuntura i del context polític en què se situa. Si parléssim d'aquesta Proposició no de llei fa sis mesos o d'aquí a sis mesos, potser les coses serien diferents, però justament en aquests dies, quan s'acaba d'entrar en el Registre del Parlament una proposta de ponència conjunta per discutir, en primer lloc, sobre la necessitat o no de l'existència d'una nova llei lingüística, o –si és que s'accepta que hagués d'existir– els continguts d'aquesta llei, no podem, doncs, fer-nos ignorar la situació concreta en la qual ens trobem. Per tant, des del nostre punt de vista, la conjuntura marca radicalment el posicionament dels grups en relació amb la iniciativa d'Esquerra Republicana.

Si acceptem que hi ha una ponència conjunta, vol dir que acceptem que tothom, tots els grups, en pla d'igualtat i sense protagonismes exclusius, aportaran propostes i documents a la ponència, s'elaboraran múltiples documents –el Govern hi aportarà els seus, però els grups parlamentaris també. Per tant, si nosaltres considerem imprescindible renunciar a aquest protagonisme

en benefici d'una lògica de treball conjunt, semblaria difícil acceptar que hi hagi documents de primera i documents de segona; és a dir, documents admesos a tràmit pel Parlament i, per tant, amb un aval del Ple del Parlament, i documents que simplement siguin aportats com a papers de treball.

Per tant, la posició del Grup Socialista és la següent. Nosaltres, sense entrar en el fons de la qüestió –perquè repetim que allò que importa avui, en aquest moment, no és discutir el tema de l'etiquetatge, que ja tindrem oportunitat de fer-ho a la ponència conjunta, sinó el mètode pel qual aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana s'encarrila en el treball conjunt de la ponència–, la nostra posició és..., en principi, hauria estat la retirada del document perquè passi a ser simplement un paper de treball, com tots els altres que aniran a la ponència, i si més no, almenys, que s'explicités en una declaració pública de la cambra la voluntat dels grups que aquest paper sigui remès a la ponència conjunta. És a dir, la posició del vot del Grup Socialista estarà condicionada al fet de: o bé es retira la iniciativa d'Esquerra Republicana, o bé és llegida públicament una declaració en el Ple del Parlament, signada pels portaveus, en la qual es garanteix a tots els grups que aquest document passarà a ser un document de treball de la ponència conjunta.

A l'espera, doncs, de com s'acabi de substanciar aquest tràmit parlamentari, nosaltres podrem finalment votar a favor de l'admissió de la iniciativa d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, ja d'entrada els ho dic, que votarà favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei. Això sí, també nosaltres ens sumem a la petició feta pels grups que m'han precedit que, primer, ens agradaria que ho retiressin, com és lògic, però si no és així, com a mínim, que figuri com una aportació més en la ponència conjunta sobre la nova Llei lingüística. És en aquest sentit que nosaltres, com els he dit, votarem a favor.

En aquests moments que parlem d'aquesta Proposició de Llei, ho fem amb una situació que és molt diferent de la que teníem fa..., no tan sols fa tres mesos, sinó fa només una setmana. Ahir es va votar al Congrés de Diputats una proposició no de Llei que jo no tinc el text exacte, però sí que els puc dir que jo no n'estic, o no n'estem plenament satisfets –no n'estem satisfets–; però, tal com va dir la diputada de Convergència i Unió, malgrat tot, acceptem les esmenes, ja que preferim deixar la porta entreoberta per al futur, per al futur enteniment de les llengües, que no pas deixar la porta tancada i barrada. Això enllaça amb la voluntat, que sempre ha palesat el nostre Grup, de partir d'una bona predis-

posició d'entrada, d'entesa, en els temes lingüístics per arribar a un consens al més ampli, tan ampli com sigui possible.

La intenció, doncs, de votar aquesta Proposició no de Llei és amb la intenció que volem que es parli de l'etiquetatge; és a dir, amb aquesta nova Llei lingüística, tal com ha dit el senyor Riera, volem que es parli de l'etiquetatge i volem buscar una fórmula que no impliqui l'acceptació d'un doble text. És a dir, tal com ens ho plantejaven ara, s'acceptava d'entrada que el castellà era obligatori per normativa de l'Estat i que el català ho era per normativa d'aquest Parlament. I entenem que el bilingüisme, en aquest cas, ni ens convenç ni creiem que sigui una bona solució, i, francament, acceptar-ho equivaldria a qüestionar el caràcter propi de la nostra llengua, que com a tal hauria de ser suficient. Per què dic això? Ho dic perquè l'oficialitat d'una llengua no vol dir altra cosa que aquesta pugui ser utilitzada per les institucions i els ciutadans amb plens efectes jurídics, cosa que va establir el Tribunal Constitucional ja en la seva Sentència de l'any 86. D'altra banda, admetre la constitucionalitat d'exigir l'ús obligatori del castellà vol dir no reconèixer la plena validesa dels actes fets en català. Dit d'una altra manera i amb paraules de l'Institut d'Estudis Catalans: «Restableix un concepte d'oficialitat asimètrica, que no és admissible, ja que en si mateix porta la negació del caràcter oficial del català».

El nostre posicionament, doncs, es basa en la competència que ens reconeix l'Estatut i les altres disposicions que en deriven, és a dir: oficialitat d'ambdues llengües, coneixement per part dels ciutadans i, en definitiva, garantir els mateixos drets i deures a tots els ciutadans de Catalunya. Ens basem també en la Constitució, que declara que «la riquesa de les diverses modalitats lingüístiques és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció». Ens basem, així mateix, en la normativa europea, que diu que «no es podrà prohibir la venda de productes en un determinat territori si les normes bàsiques obligatòries estan redactades en una llengua intel·ligible»; i finalment tenim la Resolució del Parlament Europeu de l'octubre del 87, que «insta els estats a vetllar per la utilització de les llengües regionals i minoritàries en la informació als consumidors i en l'etiquetatge dels productes». Aquestes, per nosaltres, són les bases per avançar; potser més lentament del que voldríem –i en això jo els he de dir que moltes vegades voldríem anar molt més de pressa–, però volem també anar amb seguretat, buscant complicitats socials, no creant enemics; sense protagonismes personals ni partidismes. Hi ha massa gent que ha treballat obstinadament amb esforç durant anys i anys, i en aquest cas jo voldria fer públic el nostre reconeixement, el reconeixement d'aquesta cambra a la tasca de l'ADEC, de l'Associació de Defensa de l'Etiquetatge en Català. És per això que hem d'evitar acceptar un plantejament tan baix de sostre.

Finalment, jo voldria fer referència al que ens deia en Joan Oliver fa uns dies al diari *Avui*; deia: «Jo tenia un somni...», i ens explicava: «la meva dona i jo volíem que els nostres fills fossin catalans, no perquè sigui ni millor ni pitjor que ser anglès o espanyol, sinó perquè nosaltres som catalans, perquè la llengua i la cultura

2486

catalana són les nostres i creiem que les llengües i les cultures van associades a un territori.» Jo també els vull confessar que jo també tinc un somni. Jo sé que aquest somni algun dia es farà realitat i no sé si ho veuré, però el que sí que sé és que el món avança en aquest camí. El món és cada dia més sensible a la diversitat i a la diferència, i això amb un respecte i en un clima de llibertat. Els catalans som tossudament obstinats en la defensa d'aquestes llibertats, i el respecte i la defensa de la diversitat i de la diferència propiciaran que sigui realitat aquest, el nostre somni.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat procedirem a la votació d'aquesta Proposició de llei. En tot cas, jo procedeix a dar lectura a un escrit signat pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup Mixt i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya que diu el següent:

«Els grups parlamentaris sotasignats proposen que la presa en consideració de la Proposició de llei sobre l'etiquetatge, la presentació i la publicitat dels productes destinats directament al consumidor s'entengui en el sentit que la dita Proposició de llei serveixi com a material de treball per a la ponència que s'ha de constituir en el si de la Comissió de Política Cultural conformement amb l'article 110 del Reglament del Parlament, per tal de renovar el marc legal de la llengua de Catalunya.

Palau del Parlament, 18 de febrer de 1997.»

Aquest, doncs, serà el sentit de la votació expressada pels grups parlamentaris que acabo de citar.

Iniciarem la votació. *(Pausa.)*

Perdó, paro, el senyor Curto em demana la paraula; la té.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, per una qüestió d'ordre, me dirigeixo a la Presidència, a la Mesa, perquè l'oponent titular d'esta Proposició de llei, des de la tribuna, amb expressions molt concretes, ha manifestat que espera, desitja lo vot favorable de la cambra perquè esta Proposició de llei se pugui convertir en Projecte de llei, en virtut de totes les manifestacions que ell ha formulat dels drets lingüístics dels ciutadans. I ara el Grup Popular, senyor president, no té clar si jurídicament, si legalment podem convertir una votació del que és una Proposició de llei perquè es prengui en consideració en una votació que diu que això serà un document de treball per a una determinada ponència. I tampoc tenim clara, senyor president, tampoc tenim clara l'obligatorietat de la ponència de considerar este document de treball de manera permanent, i, per consegüent, los grups en ús de la nostra llibertat, senyor president, demanaríem, en lo cas del Grup Popular, una resolució motivada abans de prendre en consideració esta proposta signada pels grups parlamentaris i abans de sotmetre-ho a votació.

El president

D'acord amb la petició que acaba de formular el senyor Curto en nom del Grup Popular, hem de suspendre la sessió perquè la Mesa es reuneixi i estudiï el que acaba de formular el diputat senyor Curto.

Per tant, se suspèn la sessió per un temps màxim de deu minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i un minut i es reprèn a les onze.

El president

Es reprèn la sessió.

La Mesa, per unanimitat i atesa la petició d'una resolució raonada que ha demanat el diputat senyor Curto en nom del Grup Parlamentari Popular, manifesta el següent: que considerats els antecedents de peticions d'aquesta naturalesa produïts en els plens de la cambra en el passat i tenint en compte que en aquells antecedents havia sigut sempre expressada per la unanimitat de tots els grups parlamentaris —no és el cas de la declaració de la resolució de contingut polític a què he donat lectura abans—, la Mesa ha d'aplicar el Reglament en la forma que aquest prescriu per a la tramitació de les proposicions de llei, i, per tant, la votació que desenvoluparem seguidament serà la votació de la Proposició de llei en els termes que ha sigut formulada pel grup proponent. Com a tal, per a la consideració de la Proposició de llei, per tant. *(El Sr. Riera i Gassiot demana la paraula.)*

Senyor...

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, és que jo voldria, atès que em penso que han canviat les circumstàncies i que el nostre Grup ha manifestat que votaria a favor de la presa en consideració, explicar per què canviarà el nostre vot.

Nosaltres creiem que per les raons dites, i tenint en compte que comencem un procés en què ens interessa la màxima unanimitat de tots els grups, no ens sembla interessant que en aquests moments hi hagi una votació a la cambra sobre la presa en consideració d'una proposició de llei, i és per això que el nostre Grup, que havia afirmat que hi votaria a favor, torna a reiterar cordialment al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya que retiri la proposta; en cas que no ho faci, no hi votarà a favor, i s'abstindrà.

Gràcies, senyor president.

El president

El diputat senyor Carod em demana la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, gràcies, senyor president. El nostre Grup manté la votació d'aquesta Proposició de llei, en el sentit que la tramitació d'aquesta Proposició de llei va iniciar-se en uns moments on encara no havien començat el seu torn les negociacions que hi ha hagut amb el conseller de Cultura i els distints grups parlamentaris per tal de

modificar l'actual marc legal en allò que fa referència a l'ús de les llengües oficials a Catalunya. Per tant, el nostre Grup entén que avui s'acaba, pel nostre Grup –i fóra bo, probablement, que també s'acabés pels altres–, la tramitació d'iniciatives relatives a política lingüística, amb el benentès que justament aquesta mateixa setmana el Govern ha fet conèixer els criteris sobre la futura llei de política lingüística a Catalunya. Creiem que el nostre Grup podria veure's perjudicat en el seu legítim dret a tramitar iniciatives parlamentàries –que ja s'havien iniciat en un moment previ al moment polític en què ens trobem en aquests moments–, si avui, ara, nosaltres retiréssim aquesta proposta.

Això no obstant, queda clar que tant aquesta Proposició de llei d'avui, com proposicions de llei que anteriorment han estat aprovades en aquesta cambra –per exemple, a l'últim Ple, la del Grup parlamentari Socialista sobre un percentatge de quota en llengua catalana, cançons en llengua catalana en emissions radiofòniques i televisives–, com d'altres del nostre propi Grup, entenem que poden ser d'una excel·lent utilitat en el moment que aquesta ponència conjunta elabori la futura llei de política lingüística a Catalunya. I és en aquest sentit que nosaltres mantenim la votació en relació amb aquesta Proposició de llei.

Per tant, cada Grup sap exactament què és el que vota i per què ho fa. Ara, no tindria sentit que se'ns demanés a nosaltres de cessar en el manteniment d'una iniciativa, quan fa quinze dies n'hem vist una de semblant en un altre àmbit i ningú no ha demanat res de similar.

Gràcies, senyor president.

El president

Algun altre grup vol fer ús de la paraula? (*El Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.*) El diputat senyor Dalmau la té.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, les circumstàncies han canviat. S'ha produït una resolució de la Mesa que el nostre Grup accepta –només faltaria–, i que de fet, és cert, si no comptava amb el suport de tots els grups, difícilment potser podríem fer una altra cosa. Constatem que és així; acceptem el criteri de la Mesa. Ara, nosaltres també hem anunciat que, si no era possible aconseguir aquest acord de tots perquè això fos remès com un document de treball a la ponència conjunta, nosaltres, lamentablement, en aquest moment concret –no fa quinze dies: el dia d'avui, exactament–, no podem votar aquesta admissió a tràmit, perquè nosaltres hem acceptat, des del dia d'ahir, que, aquests temes de llengua, voluntàriament, tots els grups els sotmetíem al treball conjunt que farem a la ponència. Seria una contradicció haver admès la renúncia d'un protagonisme exprés de cada grup per posar-ho a mans de la ponència conjunta i, en canvi, ara continuar admetent a tràmit una proposició de llei que tindria una tramitació separada.

Per tant, amb congruència amb el que hem anunciat abans, i d'acord amb el que acabo de dir, el nostre Grup

votarà en contra de l'admissió a tràmit d'aquesta Proposició de llei. (*Remor de veus.*)

El president

El diputat senyor Ramon Camp em demana la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. També per anunciar un canvi en el sentit de vot del nostre Grup, en tant que la Resolució de la Mesa, que té la lògica que acaba d'explicar fa un moment el senyor Dalmau i que, per tant, el nostre Grup també accepta, ens porta a manifestar aquest canvi de vot.

Dilluns d'aquesta setmana, el conjunt de grups parlamentaris de la cambra vam presentar un escrit a la Mesa, que ahir va admetre a tràmit, per crear una ponència conjunta per establir un nou marc normatiu de la llengua a Catalunya. Efectivament –i ara ho deia el diputat Dalmau–, tots els grups hem fet una expressió clara de voluntat de treballar els temes de la llengua en una línia determinada i en un sentit determinat. És aquesta lògica la que portava a la presentació d'aquest escrit, de dir: «Escolti, interpreti's, la votació aquesta, en el sentit d'aportar aquest document com a document de treball a la ponència conjunta», i només aquest sentit. En la mesura que això no ha estat possible, que podien deduir-se altres tramitacions que no fossin estrictament aquesta, el nostre Grup, amb el benentès que estem d'acord –tal com ha manifestat el ponent que abans ha parlat– amb el tema de l'etiquetatge, la regulació de l'etiquetatge en general..., tan d'acord que ahir mateix el Govern de la Generalitat, quan va discutir el document de criteris que aporta la ponència conjunta, en el punt F7 –i abans el senyor Ignasi Riera hi feia referència–, deia que «es regularà»..., és a dir, com a criteri, el Govern diu que aquesta nova Llei «ha de regular l'etiquetatge i l'embalatge dels productes» seguint, en fi, la doctrina establerta. Doncs, en aquest mateix context és en el que nosaltres hem de dir que, per garantir aquesta unanimitat, aquest mètode de treball que ha de portar la unanimitat en el tema de la llengua, renunciant a protagonismes de partit, i fins i tot, diria més, a protagonismes personals, nosaltres anunciem que el nostre vot serà en contra, en benefici, precisament, de poder regular amb la màxima unanimitat el tema de l'etiquetatge.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Tugues, des de l'escó també.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Òbviament, les circumstàncies han canviat des que hem discutit això en primera instància. Malgrat tot, nosaltres afirmem que no canviarem el sentit del vot que inicialment havíem expressat, és a dir, votar afirmativament aquesta Proposició de llei.

Ara bé, el que és clar és que aquesta Proposició de llei no es pot perdre en aquest Parlament. I, per tant, havent

escoltat el sentit del vot manifestat pels altres portaveus, jo crec que és un acte de responsabilitat política que els proposants, Esquerra Republicana de Catalunya, retirin la Proposició de Llei. Aquesta Proposició no es pot perdre, i, per tant, jo demano de manera fraternal als companys d'Esquerra (*remor de veus*) que la retirin, en ares a la responsabilitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Pregunto si algun altre grup vol fer ús de la paraula. (*Pausa.*)

Si no és així, procediríem a la votació en els termes que ja he expressat en la meua darrera intervenció.

Iniciem la votació.

La presa en consideració ha estat refusada per 11 vots a favor, 96 en contra i 10 abstencions... (*Veus de fons.*) 95... Repeteixo: 11 vots a favor, 95 en contra i 10 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

Passem al següent punt de l'ordre del dia. El següent punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de regulació de les comissions d'urbanisme de la Generalitat de Catalunya. Pel grup proponent s'ha demanat que aquesta Proposició de Llei sigui posposada per a una propera sessió. (*Pausa.*) Si no hi ha inconvenient, per tant, queda posposat el segon punt de l'ordre del dia a una propera sessió de la cambra.

Interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures viàries que intercomuniqueu l'àrea metropolitana de Barcelona

I entrariem en el capítol d'interpellacions, al tercer punt de l'ordre del dia. Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci. Tercer punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre infraestructures viàries que intercomuniqueu l'àrea metropolitana de Barcelona, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 24 d'abril de 1992 varen entrar en funcionament íntegrament les rondes de Barcelona. Les rondes es construeixen, es van construir, com vostès saben, a partir d'un seguit de convenis signats entre diferents administracions –el Ministeri d'Obres Públiques, la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, els consells comarcals del Barcelonès i del Baix Llobregat i la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana–, circumstància, aquesta de la construcció, que ha provocat ja en un primer terme una certa indefinició de la titularitat; però no

sols això, sinó també una clara indefinició sobre la categoria. En aquests moments no se sap exactament, quan parlem de les rondes, si són unes vies urbanes, si són unes vies interurbanes, o si són simplement travesies. No se sap: hi ha indefinició en la titularitat, hi ha indefinició en la categoria de les rondes que envolten l'àrea metropolitana de la ciutat de Barcelona.

Sí que se sap que travessen deu municipis d'aquesta àrea metropolitana: Barcelona, l'Hospitalet, Sant Adrià, Santa Coloma, Cornellà, Badalona, Esplugues, el Prat, Sant Joan Despí i Sant Just; a més a més, que hi cauen, que hi resideixen la Pota nord i la Pota sud, i els accessos de les autopistes.

Sí que es coneix també –i, senyor Artur Mas, vostè segur que ho coneix– que el trànsit a la ronda de Dalt, en aquests moments, ronda els 140.000 vehicles diaris; que la ronda del Litoral ronda els 110.000 vehicles diaris, i que hi ha una mitjana setmanal que gairebé arriba a 1 milió de vehicles –915, 930.000 vehicles setmanals d'utilització d'aquestes rondes. Vostè sap, senyor conseller, que aquest nivell d'utilització de les rondes és dels més alts de l'Estat pel que fa a unes vies que ja diem que no sabem ben bé quina categoria tenen. Circumstància aquesta, del seu trànsit, de la seva utilització pública pels ciutadans i ciutadanes, que exigeix per a aquest àmbit una atenció especial.

La indefinició d'aquesta titularitat esmentada ha portat un consegüent desgavell en la seva gestió, que es veu agreujat, en aquests moments, pels primers senyals d'alarma que detectem que s'han disparat en el seu manteniment. Alarmes que detectem, en primer lloc, en llocs que són neuràlgics des del punt de vista de la seguretat viària. De forma determinant hem trobat els primers senyals d'alarma en els sistemes de senyalització i de gestió del trànsit, i més concretament en els diferents subsistemes de gestió del trànsit; concretament, en els sistemes de vigilància i senyalització variable.

Què són els sistemes de vigilància i de senyalització variable? Inclouen les càmeres de televisió exteriors als túnels, els detectors de vehicles, tots els senyals variables d'informació de trànsit, informació d'itineraris i control de rampes d'accés. Tot aquest sistema, imprescindible per al funcionament d'una infraestructura d'aquest tipus, es va instal·lar per un conveni signat entre l'Ajuntament de Barcelona i la Direcció General de Trànsit, i ha estat mantingut –ha estat, hi insisteixo, mantingut– fins al novembre de 1996 per la Direcció General de Trànsit. A partir de novembre del 1996 ha quedat sense manteniment; és a dir, tot aquest seguit de coses imprescindibles per al funcionament de les rondes han quedat sense diners per al seu manteniment. I, evidentment, el Govern ha de saber això perquè, si no sap això, sí que ha de saber que s'està covant un seriós problema de seguretat a les rondes. Què implicaria això? Implicaria que qualsevol càmera que s'avariï, de televisió, de les trenta-dues existents, no es pot reparar perquè no hi han diners per reparar-la. La senyalització lluminosa no es pot reparar perquè no hi han diners per reparar-la, i pitjor seria si caigués algun dels pòrtics, perquè en aquest cas segurament sabríem que seria una cosa greu, sabríem qui treuria el pòrtic que ha caigut,

però no sabríem qui el reposaria. El pressupost estimat d'aquest subsistema, vital per al funcionament de les rondes, són 181 milions de pessetes l'any, que en aquests moments no tenen pagador.

No ens estem equivocant quan estem dient que aquesta és una situació delicada. Hi ha un altre subsistema de gestió, importantíssim també per a la seguretat, que és el subsistema de gestió de túnels i instal·lacions, amb tots els problemes que comporta un sistema de vigilància i de control dels túnels. Inclou, aquest sistema, el control centralitzat de totes les instal·lacions de seguretat i funcionament dels túnels, l'enllumenat exterior de les rondes, així com la comunicació per fibra òptica entre el Centre de Control de Trànsit Urbà i el Centre de Gestió de les Rondes.

Els elements que integren aquest subsistema són: les càmeres de televisió dels túnels, els *postes* de SOS, la ventilació, els sensors de CO i d'opacitat, l'enllumenat dels túnels i els generadors. Aquest subsistema es va instal·lar sobre un projecte que va redactar l'IMPUSA al seu dia, dins de les obres de les rondes, i en aquests moments tampoc té pressupost de manteniment. En aquests moments ja hi han moltes càmeres als túnels que no funcionen; tampoc funcionen molts dels *postes* de SOS, i, quan les avaries comencin a afectar l'enllumenat, el tema, com vostès comprendran, pot ser perillós, i nosaltres creiem que aquest tema s'ha de plantejar avui aquí al Parlament de Catalunya. El pressupost estimat de manteniment ascendeix a uns 85 milions de pessetes l'any, i tampoc té, en aquests moments, pagadors.

Tercer bloc: la senyalització horitzontal, vertical i informativa, que comprèn tots els elements normals de senyalització d'una ronda de les característiques de les que estem parlant en aquests moments. El Ministeri de Foment ha anat assumint el manteniment de la senyalització de la ronda del Litoral; de la ronda de Dalt mai ha quedat clar si la Generalitat assumia o no assumia, si realitzava el manteniment o no el realitzava. Hi ha zones, en aquests moments, senyor conseller, en què ha desaparegut la senyalització horitzontal; hi ha zones, en aquests moments, senyor conseller, en què està apareixent la senyalització provisional que hi havia quan es van fer les obres de les rondes, la qual cosa representa una situació tremendament perillosa per a les persones que les fan servir, per als ciutadans, per als vehicles, per als transports que fan servir aquestes rondes. El pressupost de manteniment d'aquest aspecte que els acabo de parlar és de 47 milions de pessetes l'any i en aquest moment tampoc té pagador.

I això no és tot –això no és tot. Ràpidament: vostès saben que hem de pavimentar de nou, que almenys un 2,5% del territori del paviment de les rondes s'ha de reposar per tal de mantenir un període de recuperació de quaranta anys de tot el que és el conjunt del paviment. Vostès saben que cal reparar constantment els desperfectes que produeixen els accidents en els elements de protecció: l'any 1993 les despeses en aquest aspecte varen ser extremament considerables. Vostès saben que hi ha qüestions..., que és fonamental que unes rondes d'aquest tipus, tot el sistema de clavegueram, necessiten que funcioni molt bé, de manera adient;

el clavegueram necessita dos cops l'any una revisió de tota la xarxa, d'una inspecció, d'una senyalització. El manteniment de les estacions elevadores –sobretot quan plou molt, com aquests anys– necessita que estigui posat al dia; s'ha de fer el manteniment de les estacions elevadores de les aigües pluvials.

I no m'entretindré en aspectes com són la jardineria, els parterres, els talussos, les palmeres que cauen quan reben el cop d'un vehicle, etcètera, però sí que els vull fer esment d'un tema que ha estat en els mitjans de comunicació d'una manera molt constant: és el tema de l'enllumenat i de la ventilació del que són aquestes rondes. Es deuen factures milionàries –milionàries– de consum elèctric, gairebé 300 milions de pessetes acumulats dels anys 94, 95 i 96, que ningú paga, que ningú paga i que cada any són 55 milions de pessetes més en el tema de la llum. Jo li pregunto, senyor conseller, si s'imagina vostè les rondes de Barcelona a les fosques en un acte que les companyies de la llum diguin que estan fartes que se'ls deguin tants diners i que ningú els pagui. Imaginem-nos les rondes a les fosques.

Calen revisions generals, cal reposició d'elements enderrocats, cal renovació de les làmpades –gairebé en un 50%, no ho oblidem–, cal un manteniment de la xarxa de mitja tensió, cal el manteniment de la neteja diària, cal el manteniment del Centre de Control del Trànsit, la vigilància, etcètera, i tot això, senyor conseller, senyor Artur Mas, són 1.500 milions de pessetes anuals, o 1.549, si ho vol amb més detall. I algú ho ha de pagar –algú ho ha de pagar. I en aquest sentit és que nosaltres fem aquesta interpellació, i segurament també hem presentat una Proposició no de llei al respecte perquè considerem que la carretera més transitada de Catalunya, la carretera més transitada gairebé de tot l'Estat, no pot ser oblidada pel seu Govern. El Govern en aquests moments no es pot desentendre d'un problema que té damunt de la taula, d'un servei que fa servir, segurament, més de la meitat dels habitants de Catalunya.

Nosaltres li plantejem, li hem plantejat moltes vegades de manera insistent, li hem dit que cal seure i parlar abans que la situació es deteriori. Les rondes són com un cotxe nou; funcionen bé els quatre, cinc, sis primers anys, però després comencen a necessitar revisions, comencen a necessitar un manteniment molt més acurat, etcètera. I nosaltres pensem, senyor conseller, que vostè com a conseller d'Obres Públiques és el responsable de totes les infraestructures del país i ha de prendre la iniciativa. Vostè és el responsable màxim en aquests moments del que pot ser un forat negre, un forat de problemes a la societat catalana, i li demanem simplement que exerceixi el poder, que exerceixi de governant, que cerqui solucions, que negociï, que segueixi a la taula amb qui hagi de seure, que exerceixi com a govern de la Generalitat i, és més, que s'espolsi vostè la sospita, el dubte que recau sobre el Govern de Catalunya que tot el que envolta Barcelona i la seva àrea metropolitana no interessa el Govern de Catalunya.

Altres persones en altres moments, en diferents moments, han plantejat aquest tema; cal que vostè respongui. Sap que s'han creuat quantitat de cartes, quantitat de sol·licituds perquè vostè prengui atenció sobre aquest

tema..., la resposta fins ara ha estat una resposta de bones intencions, però no de solucions, i nosaltres, senyor conseller, li demanem que prengui en compte, prengui en consideració aquesta situació que considerem problemàtica, que pot ser més problemàtica, que potser un dia ens exclamarem quan alguna cosa que no hagi de passar passi en un dels túnels aquests, i aleshores tots buscarem responsables i aleshores tots direm: «Era vostè i no aquell qui ho havia de fer.» Nosaltres l'avisem, no volem ser catastrofistes, no volem ser alarmistes, el que li estem demanant és que...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president; acabo.

...el que li volem demanar... Simplement dir al senyor conseller que assumeixi el govern de Catalunya i que, per tant, assumeixi els problemes, perquè governar és solucionar problemes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el conseller de Política Territorial, senyor Artur Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Ferran, vostè ha començat la seva intervenció dient que hi havia una indefinició sobre la titularitat, i a base d'aquesta afirmació ha seguit amb tota una sèrie de consideracions sobre les diferents responsabilitats que hi havia en el manteniment de les rondes de Barcelona i d'altres municipis.

Bé, vostè probablement deu tenir la titularitat indefinida, però només la té vostè, perquè els convenis que es van signar en el seu moment, que són convenis que lògicament estan signats i que cal entendre que estan per escrit, diuen el que diuen, i no diuen el que vostè acaba de dir aquí, diuen una altra cosa diferent. I concretament diuen una cosa tan concreta, tan concisa, tan precisa que no dóna lloc a cap mena de dubte: que, acabats els períodes de garantia, la titularitat de determinats trams de les rondes seran de les administracions locals, i jo entenc que ni la Generalitat de Catalunya ni el Ministeri de Foment són administracions locals, i que l'única Administració signant en el seu moment, concretament de la ronda de Dalt, va ser l'Ajuntament de Barcelona i que, per tant, l'Administració local titular, la titular –això de què vostè dubta– d'un determinat tram molt important de la ronda de Dalt és concretament, per conveni, l'Ajuntament de Barcelona.

Per tant, indefinició de titularitat? Doncs, escolti'm, vostè pot anar dient el que vulgui, però en el conveni no hi ha indefinició de titularitat. Es diu explícitament que el titular, concretament, entre el nus de la Trinitat i el

nus de la Diagonal és l'Ajuntament de Barcelona, que signa el conveni i que assumeix aquesta titularitat.

Sí que és cert que, en canvi, entre el nus de la Diagonal i el nus del Llobregat la titularitat –i també ho diu el mateix conveni– és de la Generalitat de Catalunya, i ningú la discuteix: la titularitat entre el nus de la Diagonal i el nus del Llobregat és de la Generalitat de Catalunya. Entre el nus del Llobregat i el nus del Morrot és del Ministeri de Foment, i ningú ho discuteix, i entre el nus del Morrot i el nus de la Trinitat, amb el que és la ronda del Litoral, torna a ser de l'Ajuntament de Barcelona, i tampoc ningú ho pot discutir, perquè està explicitat de manera absolutament meridiana i transparent en el mateix conveni.

Dit això, hi ha una clàusula en el conveni, que aquesta sí que la llegiré, que és la clàusula desena, que és la que parla de la conservació, explotació i titularitat, i diu –perquè no hi hagi lloc a dubtes–: «La conservació i explotació de les noves vies» –s'entén de la ronda de Dalt i de la ronda del Litoral– «seran a càrrec de l'Administració que les financi fins que finalitzi la programació establerta en el present conveni, que s'acaba, precisament, amb la construcció de la infraestructura. Un cop finalitzades les obres i el seu període de garantia, la titularitat en correspondrà a l'Administració local»; no hi ha massa lloc a dubtes aquí. «La conservació i explotació de les vies estarà a càrrec de l'Administració local» –ho torno a dir, de l'Administració local–, «i a aquest efecte s'instrumentaran, quan calgui, els mecanismes legals i econòmics procedents.» Quin és el dubte i la indefinició sobre la titularitat, senyor Ferran? Jo no el veig enlloc.

Ara, si el que vostè ens planteja és que aquell que en té la responsabilitat per conveni no la pot o no la vol assumir, aquesta és una altra qüestió. Vostè aquí ens fa un llistat i ens diu: «tantes pessetes per aquest concepte de manteniment i explotació; tantes altres per aquest altre concepte, tantes altres per un altre...» Doncs bé, i jo em pregunto: «I aquell que per conveni té l'obligació legal convinguda amb les diferents administracions de finançar tot això, d'ocupar-se'n, per què no se n'ocupa?» Sóc jo que em pregunto: com pot ser que això no s'estigui pagant? Això és el que ens preguntem nosaltres: com pot ser que això no s'estigui pagant?

Evidentment que és un problema de responsabilitat, però atribuïble a qui, senyor Ferran? Al Govern de la Generalitat? –que queda clar que no és el titular d'aquests trams i que queda clar que no té cap obligació estricta i específica de finançar-ne la seva conservació–, o és responsabilitat d'aquell que s'ha obligat a fer tot això? O és que la signatura, en aquest cas, de l'Ajuntament de Barcelona no té cap valor? Jo suposo que sí, i suposo que l'Ajuntament de Barcelona –el qual, lògicament, em conec molt bé, però que evidentment no entraré aquí en les seves funcions i condicions internes–, suposo que vostè convindrà que, amb una infraestructura tan summament important per a la pròpia ciutat de Barcelona, algun esforç deu haver de fer per contribuir al seu manteniment.

Vostè s'escandalitza i diu: «No es paga la llum»; escolti, més escandalitzat estic jo encara que no es pagui la

llum, perquè nosaltres sí que la paguem en el nostre tram. La Generalitat de Catalunya paga la factura de l'electricitat entre el nus de la Diagonal i el nus del Llobregat, i em sorprèn molt que el titular de la resta no pagui la factura de l'electricitat; sorprèn molt, i més si, com vostè diu, és per unes quantes desenes de milions de pessetes. Com pot ser, com pot ser que un ajuntament tan important com el de Barcelona no faci front, en aquest cas, a les seves obligacions contractuals? Com pot ser? I, aleshores, permeti'm que li digui una cosa: em sorprèn molt que vostè porti de la manera que l'ha portat aquest tema aquí, perquè el lògic seria—si els documents estan clars, que ho estan; jo mateix li he llegit les clàusules de referència—, el lògic seria que vostè ocupés tot el seu temps en aquest cas per convèncer l'equip de govern municipal de l'Ajuntament de Barcelona perquè faci front a les seves obligacions contractuals, i aquest debat s'hauria de tenir en el ple de l'Ajuntament de Barcelona, però no en el Ple del Parlament de Catalunya, perquè si no, senyor Ferran, pot fer la impressió que aquí del que es tracta és d'escombrar responsabilitats cap enfora perquè no es poden assumir les pròpies.

Gràcies.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor diputat, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor conseller, els convenis—com els evangelis, o com *El capital*—són interpretables—són interpretables. Des de l'any 92 fins avui—des de l'any 92 fins avui—hi ha hagut discrepància en com interpretar els convenis. Vostè m'ha llegit coses i jo també li podria llegir altres coses. Escolti'm, per exemple, hi ha un article molt clar dins de totes aquestes històries que vostè ens està comentant que diu, bé, un dels articles diu que «la creació de mecanismes competents per a la gestió del tram barcelonès», per exemple, de la ronda de Dalt..., amb la qual cosa mecanismes competents o l'Ajuntament de Barcelona pot interpretar que vostè ha de formar part d'aquests mecanismes competents.

És a dir, no ens posem a interpretar els convenis, perquè són interpretables, perquè aquí el que estem plantejant és un greu problema social d'infraestructures, no sols de la ciutat de Barcelona, sinó de deu municipis més, i no sols de deu municipis més, sinó que els cinturons i les rondes beneficien en aquests moments més d'una trentena de municipis d'una manera directa o indirecta.

És a dir, no m'interpreti convenis, perquè els convenis són interpretables; per tant, també tenen l'altra lectura, la de trobar els mecanismes necessaris, i vostè sap que aquesta és una discussió bizantina que s'està portant des de l'any 92. Jo li estic plantejant: «Aquí hi ha un problema, i el problema l'hem de solucionar.» Per què? Perquè vostè és el Govern de Catalunya, perquè vostè ha d'arreglar aquest problema.

Per què no paguen alguns ajuntaments? Escolti, no paguen alguns ajuntaments perquè vostès els tenen sot-

mesos a l'asfíxia financera, perquè el Govern de la Generalitat no passa recursos, perquè els ajuntaments no poden pagar determinades coses, perquè vostès no tenen una política en relació amb els ajuntaments, una política d'ajut.

I jo li volia fer dues consideracions. La primera consideració: els cinturons i les rondes beneficien tot un conjunt que no és estrictament la ciutat de Barcelona, i vostè em dona una resposta en clau més aviat barcelonina; jo li plantejo que això no és així. I segona consideració, que jo li he plantejat un problema: vostès, quan això no funcioni bé, en seran afectats també, perquè si el sistema intelligent de les rondes s'espalla per falta de recursos. L'Autoritat Única del Transport, per exemple, no podrà planificar actuacions generals; si les càmeres de vigilància no van, no podran planificar coses, tindran problemes també. Estem plantejant aquí un problema global, no un problema de qui paga i no paga—no un problema de qui paga i no paga.

Jo, senyor conseller, li voldria dir el següent: jo, quan el sentia parlar a vostè, pensava en un cartell històric de fa molts anys, d'aquests que s'han fet servir en un parell de guerres almenys, que és aquell que es veu un senyor així amb el dit, dient: «I tu que has fet per la victòria?» Doncs jo em pregunto: i vostè què fa? Què fa la Conselleria d'Obres Públiques per Barcelona, en aquests moments, davant d'aquest problema que li estic plantejant? Què fa vostè per l'àrea metropolitana? Què fa vostè pel transport públic? Què fa vostè per la «comunicativitat»? Què fa vostè pels serveis, pels transports públics? No em digui que ha de pagar l'Ajuntament. Jo li estic plantejant un problema global, de país; li estic plantejant un problema de país, i per això li plantejo com a govern. No se m'espolsi vostè dient que l'Ajuntament de Barcelona ha de pagar, perquè, quan hi ha hagut els problemes dels accidents, dels embussos, una mitjana d'embussos que duren noranta-cinc minuts, dins de les rondes, molts dies, de milers i milers de cotxes, amb milers i milers d'hores de treball perdudes, i se li ha plantejat a vostè solucionar-ho a través de qüestions de peatges i desviaments de camions i de totes aquestes coses, vostè moltes vegades ha ridiculitzat o ha intentat ridiculitzar iniciatives de l'Ajuntament de Barcelona respecte als camions, per exemple, del cinturó, o vostè s'hi ha oposat, o vostè ha donat llargues a aquestes reclamacions... O vostè o el seu Grup han parat iniciatives parlamentàries, en els pressupostos d'aquest any, tendents a solucionar temes d'aquest tipus, temes que vostès van prometre en el seu programa electoral: en l'últim pressupost no hem pogut parlar dels diners per al Zoo, ni per al metro, ni per a una tarifació social del transport, etcètera, etcètera. I per una esmena concreta de les rondes, que també la vam incloure en aquest pressupost... Vostès s'ho han carregat, això, senyor conseller.

Jo, el que estic plantejant aquí és que no hi ha voluntat política per part de la Conselleria d'Obres Públiques de solucionar un tema que està aquí, i entrem en una dinàmica de passar-nos la pilota els uns als altres. I em sembla que no li he plantejat la contradicció entre Obres Públiques i Ajuntament de Barcelona: li he plantejat la contradicció entre un govern que ha de governar, un

2492

conjunt de deu municipis, una àrea metropolitana enorme amb una quantitat de milions d'habitants molt important, i que vostès no es poden fer el longuis i passar.

Miri, hi ha una altra cosa: a mi em consta que des de l'Ajuntament de Barcelona –que vostè ho ha tret– li ha arribat a vostè quantitat de correspondència, quantitat de demandes. Hi ha una..., la Comissió de Govern del 29 de març...

El president

Senyor diputat, lamento haver-li de dir que se li ha acabat el temps.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, acabo, senyor president. Simplement, dir-li les demandes que el senyor conseller ha tingut per part de l'Ajuntament de Barcelona, que és una simple enumeració: hi ha una comissió de govern que li explica a vostè..., que el commina a vostè a resoldre de manera consensuada i definitiva la forma de gestió i manteniment de les rondes; té vostè carta del 22 d'octubre, del senyor Pasqual Maragall, alcalde de Barcelona, en què li explica això; hi ha carta de l'alcalde de Barcelona al senyor Basáñez, conseller delegat d'ACESA, en què es planteja el problema, el problema dels camions; hi ha carta al senyor Vilarasau; hi ha carta a la senyora Julia García Valdecasas; hi ha carta al senyor Arias Salgado... Hi ha tot un seguit de preocupacions i hi ha, fins i tot, una proposta d'acord que signa el Grup del PP, el senyor Fernández Díaz, per declarar la imperiosa necessitat del caràcter gratuït de la B-30. Per exemple.

Hi ha moltes coses d'aquest tipus...

El president

Senyor diputat, lamento haver d'insistir que se li ha acabat el temps i passa ja un minut.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president. Mentre recullo els papers, m'acomio del senyor conseller: hi ha tot un seguit de coses que a vostès se'ls han plantejat, vostès entren en una discussió de qui ha de pagar, nosaltres li plantejem que hi ha un problema social, hi ha una alarma, després tots correm.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, molt breument, senyor Ferran, a més a més de totes aquestes cartes, vostè ens podria dir –encara que sigui després–, quants diners hi ha en el pressupost de l'Ajuntament de Barcelona per fer front a aquestes obligacions contractuals? Seria interessant saber-ho. Encara que només sigui per pagar la factura de l'electricitat. Perquè aleshores potser ens emportaríem algu-

na sorpresa, tots plegats. Perquè, miri, escriure cartes és molt fàcil, però assumir responsabilitats és més difícil –és més difícil. I aquesta responsabilitat, senyor Ferran, vostè la pot anar..., la pot anar escampant per on vulgui, però té noms i cognoms, li agradi a vostè o no, té noms i cognoms, i aquests noms i cognoms són molt específics, i són d'administracions molt importants, que tenen un grau d'autonomia molt important i que fan moltes coses durant l'any, moltes, que prenen grans decisions. I resulta que n'hi ha una que evidentment no és llúida, perquè pagar l'electricitat, senyor Ferran, no és llúit: és obligatori, però no dóna llúiment, és veritat, no permet presumir ni permet sortir en els mitjans de comunicació. Però resulta que aquesta no és l'escollida, no és la prioritat. Allegant què? Allegant que ja se n'ocuparà un altre, senyor Ferran. Això és el que vostè ens ve a dir aquí. Sota aquest gran paradigma de la responsabilitat, vostè, senyor Ferran, el que està és amagant una gravíssima irresponsabilitat –gravíssima irresponsabilitat.

Com pot ser que una administració –que se sap perfectament no per interpretació de conveni, senyor Ferran: perquè ho diuen taxativament els convenis, i així es va fer, amb aquest esperit, també, i amb aquesta lletra–, com pot ser que no assumeixi aquests compromisos mínims? Vostè em podria dir: «Escolti, a partir que s'assumeixen, es reclamen a través d'aquestes cartes i es reclama aquesta col·laboració.» Però a partir de l'assumpció del problema, no sense ocupar-se'n, que és una forma absolutament diferent de fer les coses. Vostè s'exclama: «I què es fa per Barcelona i pels municipis?» Ara, segurament, encara que a vostè li interessés molt, aquest debat no el tindrem aquí, perquè suposo que no és pas l'objecte de la seva interpellació, suposo que no és pas aquest l'objecte –encara que només sigui de passada que vostè ho aprofiti.

Ara bé, escolti'm, fer alguna cosa de veritat –des de les mateixes autoritats municipals, en aquest cas– vol dir simplement una cosa bastant senzilla: vol dir assumir les responsabilitats més directes. Aquesta és la millor forma de començar a exercir la responsabilitat i de fer coses per una ciutat. La primera. I, després d'això, que vingui el que vulgui. Ara, el que no val és dir: «Miri, com que això no m'agrada, com que això significa uns diners que jo no vaig preveure o que no vull gastar, que se n'ocupi un altre.» I a partir d'aquí, això sí, grans crides a la responsabilitat del Govern de Catalunya, a no sé quina actuació del Ministeri de Foment... No, senyor Ferran, això és enganyar la gent. Perquè no es tracta d'això. Es tracta de reclamar la col·laboració de les altres administracions –que certament s'ha fet–, però a partir del moment que un assumeix alguna responsabilitat. Perquè, si no, si s'actua irresponsablement, aleshores no es pot demanar corresponsabilitat a ningú. I actuar irresponsablement, en aquest cas, és penjar-se a l'esquena, per exemple, les factures de l'electricitat, com vostè molt bé reconeixia. Per poques desenes de milions de pessetes l'any. Quan els convenis, des d'aquest punt de vista, són molt taxatius.

I no em parli dels escrits d'aquestes administracions cap al Govern de Catalunya, perquè jo també li podria dir exactament quines han estat les respostes del Govern a aquestes administracions; també les podria es-

mentar, jo, i vostè també les deu conèixer, si tanta informació té al respecte. I vostè sap molt bé quina és la postura tradicional i històrica de la Generalitat en aquest sentit, que va fer tant –com vostè reclama– com carregar-se al cent per cent la construcció de la ronda de Dalt. Exclusivament a càrrec dels pressupostos de la Generalitat. Això és fer o no és fer per Barcelona, també, i pel conjunt de l'àrea metropolitana? És fer o no és fer? És fer. El que passa és que quan es va fer això també es va dir molt clarament que es feia això però que, en el moment que s'acabés, la titularitat era d'un altre, i la responsabilitat de la seva explotació també.

I, escolti'm, quina més responsabilitat d'explotació que un alcalde que un dia determinat diu: «Deixen de passar els camions per aquesta via.» De qui és responsabilitat aquesta via, si és el mateix alcalde qui pren les decisions? De qui és responsabilitat? Del govern de dalt, del govern del costat o d'aquell que pren la decisió? I això no fa pas gaire setmanes que va passar, concretament, a Barcelona. Com pot ser que ara vostè ens digui que el responsable és un altre, quan les grans decisions es prenen per part d'altres administracions, sense moltes vegades ni consultar? Senyor Ferran, sense ni consultar. Com pot ser, això? On està, la responsabilitat? Jo, aleshores, li suggereixo que un bon camí de col·laboració és que aquells que en tenen la primera responsabilitat l'exerceixin i que, a partir d'aquí, demanin la col·laboració dels altres.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política forestal

Passem al quart punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre política forestal, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Joan Ganyet.

El Sr. Ganyet i Solé

Senyor president, senyories... Senyor conseller, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu amb relació al bosc de Catalunya? Formulo aquesta interpellació en nom del Grup Socialista, que ha mostrat sempre, com se sap, una especial atenció al 58% del territori català, que és l'ocupat per la superfície forestal, des de la presentació de la Proposició de llei que va conduir a l'aprovació de la Llei forestal, l'any 88, i a través d'accions parlamentàries constants, les últimes de les quals de caràcter general –excloent, lògicament, les referides als incendis– van ser la interpellació i la Moció d'octubre de l'any 92, embolcallats com estàvem tots per l'atmosfera olímpica, i que altrament significaren la seva estrena, senyor Marimon, en aquesta cambra, com a conseller.

La qüestió central és la següent: hi ha una política forestal global, sistemàtica i coherent a Catalunya? La nostra resposta és: no, no hi és. El senyor conseller va desgranar, ara fa cinc anys, una tirallonga de decrets i

ordres de caràcter menor: sobre la recollida de tòfones, l'aprofitament del suro, la utilització de productes contra les plagues forestals, etcètera. L'apreciació del Grup Socialista va ser, aleshores, que corriem el perill que els arbres no els deixessin veure el bosc. I així ha passat. La realitat crua és que les diferents línies polítiques que operen directament sobre la superfície forestal, i sobretot les aplicades a la superfície forestal de propietat privada –atenció a la xifra: un 82% del total–, són, des del nostre prisma, erràtiques, no responen a una visió general dels problemes del bosc i dels terrenys forestals no arbrats. Quins són els problemes? La pressió a què està sotmesa l'enorme superfície pràcticament improductiva, la manca d'una oferta de productes forestals normalitzats, la manca de modernització del sector, etcètera. En són un bon exemple les polítiques endegades a través del Centre de la Propietat Forestal, només pensades per a propietats superiors a vint-i-cinc hectàrees, que deixen fora la majoria de propietaris de finques de superfície menor; per tant, només pensades per a propietats productives, escassament el 30% de la superfície forestal total.

Encara que la manca tradicional de transparència sobre el destí de les subvencions és preocupant –i li anuncio ja que ens veiem obligats a la presentació immediata de preguntes al respecte–, la informació de què disposem permet afirmar que, en general, el compromís entre el diner públic –beneficis fiscals o altres avantatges– i els propietaris privats que el reben és insuficient o, encara pitjor, inexistent. Així, en la majoria dels casos, una determinada finca pot estar rebent durant anys importants recursos públics i, de cop, els seus propietaris poden prendre decisions tan contraproduents per a una bona gestió forestal o per a una bona gestió dels recursos naturals com dividir la finca, canviar la seva qualificació urbanística o dedicar-la a altres usos. No existeix un contracte clar entre diner públic i propietat privada que garanteixi el manteniment de l'interès general.

Estem davant d'una qüestió clau, la transcendència de la qual no se'ls escapa, senyores i senyors diputats; una qüestió que el Govern o no ha volgut o no ha pogut afrontar. Les nostres dades indiquen que al Centre de la Propietat Forestal, creat per la Llei forestal com el principal instrument per fer front als problemes del bosc particular, només hi són adscrits 806 propietaris, que representen al voltant de 121.000 hectàrees: si tenim en compte que la superfície forestal catalana és aproximadament d'1.600.000 hectàrees, això significa que estem parlant solament d'un 7,6% de la superfície total i d'un escassíssim 9,5% de la superfície particular.

Atès que la política que desenvolupa el Consell Executiu per al bosc privat passa pel Centre –subvencions a la redacció de plans de gestió, exempcions al pagament de drets reals a les transmissions patrimonials, eliminació de les llicències de tallada, etcètera–, desenes de milers de propietaris –potser més de quaranta mil– i centenars de milers d'hectàrees –un milió i mig potser, una xifra descomunal– queden fora de l'actual política forestal. Què pot respondre'm el senyor conseller al respecte? Li preocupen les esmentades xifres? Què pensa el senyor conseller de la petició del Centre de la

Propietat Forestal i del Consorci Forestal de Catalunya –que, com se sap, és un sindicat de propietaris– sobre la creació d'una agència forestal de bosc privat a Catalunya gestionada pels mateixos propietaris, sense participació de l'Administració? I encara una altra qüestió: per què fins fa molt pocs dies, potser una setmana, no s'han convocat oficialment eleccions als òrgans de govern del Centre de la Propietat Forestal, i s'ha acumulat un retard tant considerable?; per quina raó s'ha esperat tant?

En la Moció presentada pel Grup Socialista i aprovada l'octubre de l'any 92 es posava especial èmfasi en la necessitat de presentació i aprovació del Pla general de política forestal. Finalment va presentar-se l'any 94, amb cinc anys de retard en relació amb les previsions de l'esmentada Llei; cinc anys perduts. Molts dels problemes que arrossega el sector forestal a Catalunya, com són els incendis, l'enfonsament del mercat de la fusta, el tancament de les principals empreses transformadores, la baixa rendibilitat de gran part dels boscos, els dèficits d'equipaments de prevenció contra el foc, etcètera, no han pogut encara enfocar-se correctament per manca de directrius definides, per manca d'un marc global.

El Pla general no ens satisfà en absolut; té mancances molt serioses en la diagnosi. Per exemple, utilitza dades no actualitzades, com les de consum de fusta per a la indústria de trituració, anteriors al tancament de les papereres de Balaguer i Girona, que n'utilitzaven el 80% de la producció. Li manca un estudi amb profunditat de la grandària, distribució, tipologies i rendibilitat de les propietats privades, la qual cosa, des de tots els punts de vista, és imprescindible. En els objectius, el Pla es perd en generalitats a l'hora d'enfocar la relació entre interessos públics i interessos privats, i no entra en una qüestió per nosaltres fonamental: la incardinació entre planificació forestal i planificació urbanística. No en va les agressions al bosc es generalitzen en els quatre punts cardinals del nostre país. La proposta d'inversions que fixa el Pla oscilla al voltant de les 3.125 pessetes / hectàrea / any, que és lleugerament superior a les dotacions actuals, però que està molt lluny de les necessitats reals dels boscos del país. Una xifra propera a les 10.000 pessetes / hectàrea / any, és a dir, uns 16.000 milions de pessetes anyals, permetria potser començar a treballar més seriosament i no només superficialment, si em permeten, de cara a la galeria, la galeria mediàtica.

Som crítics, doncs, tant pel retard excessiu com pels continguts del Pla general, dissenyat, això no obstant, per la Llei com a eina clau per a l'aplicació d'una autèntica política a favor del bosc català. Espero que el senyor conseller en la seva resposta no esgrimeixi amb cofoisme aquelles dades d'increment de la superfície forestal els darrers anys, perquè tots sabem que és degut a l'abandó dels terrenys agraris i no té cap correspondència amb la millora de la massa forestal del país.

Deia Mazzini que les nacions, com els individus, viuen i moren, però la civilització roman per sempre. Voldria acabar la meua intervenció, senyor president, senyores i senyors diputats, parafrasejant Mazzini, suggerint que

les nacions, com els individus, viuen i moren, però el bosc roman o ha de romandre per sempre. Quin futur per al bosc de Catalunya, senyor conseller? El Govern de Convergència i Unió ha mostrat molt més interès fins ara en el camp de la imatge que a l'hora d'afrontar de cara i amb decisió els molts seriosos reptes que el bosc català presenta, i, no obstant, les respostes als reptes són avui dia inajornables.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Ganyet, en primer lloc, vostè s'ha fet una pregunta; diu: «Hi ha una política global a Catalunya?» Vostè manifestava que no, i jo li he de manifestar que sí, i a més li he de demostrar, doncs, els seus efectes. Jo no sé si fer una mica de cita del que significa la realitat del bosc a Catalunya –vostè ja l'ha fet, s'hi ajusta molt. Evidentment, jo no faré cofoisme sobre el creixement del bosc, perquè el creixement del bosc a casa nostra, sorprenentment, és un problema, i em sembla que el primer que es va atrevir a dir-ho davant, precisament, dels senyors diputats va ser aquest conseller que els parla, en dir que era necessari, en certa manera, doncs, aturar el creixement del bosc, donat que el creixement de les masses forestals contínues afavoria els desastrosos incendis que teníem, i, pel mateix, en aquest moment és bo que conservem el bosc que tenim, però no és bo que augmenti. I el mateix vaig dir quan es va presentar la política de reforestació de la Comunitat Econòmica Europea. Només per a coneixement de la cambra, i reforçant potser una mica les meves paraules, dir-los que Catalunya és el país d'Europa que té la superfície arbrada més important. Això pot sorprendre, però si mirem l'estadística, doncs, veiem que nosaltres a Catalunya tenim el 43% de la superfície arbrada i el 60%, pràcticament, de superfície forestal –s'entén per superfície forestal no solament els arbres, sinó les zones de matoll–, i veiem, doncs, que Espanya, en conjunt, té el 25; França, el 27; Anglaterra, el 25, per exemple, o Estats Units, el 35%.

Ara bé, no és pas això el que em preguntava vostè, i en tot cas crec que és bo perquè ho sapiguem, però jo aniria a contestar-li la seva pregunta. Jo no sé si el Pla general de política forestal, doncs, és el millor que podríem fer. Jo crec que en aquell moment sí, i vam posar-hi l'esforç necessari perquè fos així, va ser consensuat i treballat àmpliament pel sector, i en aquests moments he de dir-li que som felicitats contínuament per aquest tema, i som felicitats des de la Confederació Espanyola de Silvicultors, felicitats fins i tot per l'anterior Govern –en aquest cas, del seu mateix color polític–, i dir-li una cosa: que, tot i que som felicitats, a la resta de l'Estat espanyol no s'han desenvolupat plans de similars característiques.

Aquest Pla, aquest Pla general, és cert que probablement es va aprovar més tard del que estava previst, però, en tot cas, sí que he de recordar-li que el compromís que jo vaig assolir amb vostè de presentar-lo a la primavera del 94 –recordem que vaig ser nomenat el 22 o el 23 de setembre de l'any 93– va ser absolutament complet. Aquest Pla no solament és el pla en si, sinó que és l'Ordre d'ajuts, que també va ser aprovada en el mateix moment, que continua vigent i que continua aprovant-se.

Referent a això, vostè ha fet una crítica velada..., no velada, bastant clara, dient que les ajudes només eren per a la gent que estaven dintre del Centre de la Propietat Forestal. Això no és cert. És a dir, el Pla general de política forestal i els ajuts que n'emanen són per a absolutament tots els propietaris forestals de Catalunya, amb independència que tinguin una, cinc, deu, quinze, vint-i-cinc hectàrees: és absolutament indiferent. Sí que fa una discriminació positiva, i això li ho he de reconèixer: els ajuts per als boscos en general són el 60% dels costos; als boscos gestionats a través d'un pla de gestió són del 80% les ajudes, i els boscos dintre zones de protecció especial –com poden ser els PEIN, parcs naturals, etcètera– tenen el 90% d'ajut. Què vol dir? Que nosaltres hem fet una discriminació positiva d'un 20% de diferència de subvenció a favor de la gent que han fet plans de gestió del seu bosc, però aquesta és l'única diferència. Qualsevol ciutadà de Catalunya que tingui boscos, independentment –independentment– d'una superfície o una altra, té ajut. Una altra cosa és que la unitat mínima forestal a Catalunya fos fixada en vint-i-cinc hectàrees i que respecte a això es regulin altres temes, però vostè precisament sap que això té una connotació en el sentit que, precisament, vostè demanava, i era el fet que no es poguessin fer especulacions –per dir-ho d'alguna manera– de caràcter urbanístic.

Jo crec que el Pla de política forestal va marcar clarament quatre eixos on havíem de treballar: el primer, que era en la mateixa producció de fusta; el segon, el que era la regulació hidrològica; les activitats de lleure, i la protecció de la natura. I hem anat treballant en aquest sentit, i ho hem anat treballant, doncs, en diferents aspectes.

Hi ha una cosa que jo també el volia informar i que, amb tota sinceritat, jo pensava que aquest seria el motiu de la seva intervenció, que és l'aspecte de la relació dels boscos amb el municipi, i no ha estat així. Però, en tot cas, sí que anunciar-li que recentment el Govern va aprovar un decret, exactament el mes de desembre passat, mitjançant el qual a les subhastes públiques que fan els ajuntaments –que en aquest cas vostè sap que són els propietaris del voltant del 15% dels boscos de Catalunya, però que bàsicament aquests boscos precisament són dels boscos bons, són dels boscos que tenen rendiment– venien obligats a pagar el 15% dels aprofitaments a la Generalitat de Catalunya, i en aquest cas aquest 15% ha estat cedit als ajuntaments.

Quan parlava del Centre de la Propietat Forestal, vostè minimitzava el seu efecte. Jo ho faig exactament al revés que vostè: vostè intentava demostrar que l'ampolla era buida, és allò de l'ampolla mig buida, i jo l'ampolla mig plena. Miri, l'any 92 a Catalunya teníem vuitanta propietaris que tenien fet un pla tècnic de ges-

tió. A través del Pla general de política forestal, però a través de tota l'activitat tant del Centre de la Propietat Forestal com del Consorci –que, com vostè ha dit, és el sindicat que agrupa els forestalistes–, no hi ha ni una veu diriment, no hi ha ni una veu que opini el contrari, en el sentit que el que més cal a Catalunya en aquest moment és que tots els propietaris de boscos tinguin el seu pla de gestió. Què vol dir això? Vol dir que garanteix els propers anys, doncs, un model de gestió que s'adequa a la realitat del territori i al seu entorn. Això que eren 80, doncs, l'any 93 van ser 132; l'any 94, 383; el 95, 644, i l'any 96, 806. Segur que no és molt –segur que no és molt. Ara, miri, he de dir-li una cosa: marca una tendència clarament positiva, i en aquest moment tenim, com vostè molt bé ha dit, 122.000 hectàrees sota aquest Pla; però no solament aquestes 122.000 hectàrees, sinó que en aquest moment, doncs, si no ho recordo malament, hi ha quasi tants plans en espera d'aprovació com els aprovats. Vol dir que hem aconseguit una tendència clarament positiva en aquest sentit.

Vostè abans ha fet una frase que deia que no hi havia hagut..., a veure, que els beneficis fiscals, que la protecció era insuficient i inexistent. Jo vull recordar-li el que s'ha fet en aquest sentit, i que no solament s'ha fet per a Catalunya, que ha tingut una clara repercussió en el conjunt de l'Estat. El primer –vostè ho ha dit– la supressió de les taxes de permisos i adjudicacions per als aprofitaments forestals; aquesta solament afecta Catalunya, i va ser una decisió presa ja l'any 93, escassos dies després de la meua presa de possessió. Però després, l'any 94, es va aconseguir l'exempció de l'IRPF per als aprofitaments de boscos cremats –cosa lògica donats els incendis que vam patir. Vam aconseguir també aquesta mateixa exempció per a les subvencions rebudes a l'efecte. L'any 95, es va aconseguir l'exempció de l'IBI dels terrenys forestals, de l'impost de béns immobles; el mateix any, reducció de l'impost de successions i donacions de finques forestals, i el mateix any també, l'eliminació de peonades teòriques. L'any 96, s'ha fet la reducció de l'IRPF en els rendiments de les finques forestals privades, que ha estat recentment inclòs en la Llei de pressupostos de l'Estat, com vostè sap, i en aquest moment el Departament estem preparant l'adequació fiscal dels rendiments de finques forestals als torns de producció real.

Si això no és preocupar-se'n –si això no és preocupar-se'n–, que vingui algú i ho demostrï. I a més en aquest cas em plau dir, i en honor a la tasca feta tant pel Grup Parlamentari com –crec– pel mateix Govern, que aquestes han estat unes mesures que no se li van ocórrer a un altre grup polític ni a un altre govern, sinó que totes han estat suggeriments del Govern de la Generalitat de Catalunya, del Grup que en aquest moment..., doncs, de Convergència i Unió, que han estat aprovades en el conjunt de l'Estat i que han significat una clara millora per a tot el sector.

Bé, veig que tinc el temps justet... Vostè abans m'ha preguntat què en penso, de la creació d'una agència. Totalment d'acord. En el moment que els propietaris tinguin definit el dibuix, nosaltres no hi tenim cap mena de problema; fins i tot en la Llei d'acompanyament de pressupostos d'aquest any de...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt bé, continuarem a la rèplica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors...

El president

Té un torn de rèplica, després de la rèplica del senyor diputat. Té la paraula el diputat senyor Ganyet.

El Sr. Ganyet i Solé

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies també al senyor conseller per la seva resposta, una resposta prolixa que ens referma als diputats del Grup Socialista en el nostre convenciment que el seu Govern no té, no ha tingut encara una política forestal global, sistemàtica i coherent.

Ja hem dit que hi ha una tirallonga d'accions a favor del bosc: els decrets, les ordres de les tòfones, els ajuts que vostè m'acaba d'esmentar, etcètera. Però la imatge és tan gràfica com la que esmentaré a continuació: són les branques o són els arbres que no els deixen veure el bosc. Si al cap de tants anys només hi ha 806 –vostè ho acaba de confirmar– propietaris que estan a dins del Centre de la Propietat Forestal, i que el conjunt de les seves propietats no arriba al 10% de la propietat privada forestal de Catalunya, és que estem parlant d'un fracàs de la política del Govern de Catalunya amb relació a vora el 60% de la superfície del país. I, quan parlem del bosc, hem de parlar també –ho parlem al mateix temps– de medi físic i de paisatge. No he fet esment durant la meua intervenció inicial d'altres fracassos evidents de la seva acció de govern; per exemple, la Llei d'accés motoritzat al medi natural; per exemple, les accions fallides d'introducció de l'ós al Pirineu, i d'altres en relació a la fauna. I, per tant, nosaltres ens veiem obligats, senyor conseller, sempre amb voluntat i esperit constructiu, a presentar una moció.

Aquesta moció voldrà contribuir a sacsejar cofoismes, inèrcies i mancances que perjudiquen el conjunt del bosc català. Volem contribuir amb aquesta moció, que esperem que sigui recolzada pel conjunt de forces polítiques presents en l'hemicicle, que els valors ecològics que penetren amb força a la nostra societat trobin una via de sortida per tal de facilitar l'imprescindible pacte de la societat catalana a favor del bosc del nostre país. Des del nostre prisma, aquesta seria la política real de protecció del medi físic i de protecció del paisatge; no cal dir, també, de protecció tant dels municipis que són propietaris forestals com dels propietaris privats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula –i veig que ho farà des del mateix escó– el conseller senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo entenc la seva intervenció, senyor Ganyet, però de totes maneres si vostè ha de resumir que el resultat de la política forestal del Govern de la Generalitat de Catalunya no va bé pel fet que els plans de gestió, els plans tècnics de gestió li sembla que no creixen prou de pressa, quan el mateix sector està dient absolutament el contrari, o ha de treure el tema d'una introducció de l'ós que no ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó que és una introducció de l'ós portada a terme amb fons de la Comunitat Econòmica Europea pel Govern francès, doncs, miri, em sentiria tranquil. De totes maneres, jo li he de reconèixer, en honor a la veritat –i vostè i jo sap que parlem un llenguatge normalment molt real, molt de gent que està amb els peus a terra–, jo li reconec que queda molt per fer, però això no vol dir que la política que estem portant no sigui adequada o no sigui encertada; en tot cas, jo sí que estic disposat a discutir, sempre que calgui, en què la podem millorar.

Fent una relació molt directa, perquè la seva interpellació requeriria per part meua hores de temps per demostrar-li exactament què és el que s'està portant a terme, jo tampoc estic d'acord amb el que vostè ha dit que la Llei d'accés al medi natural hagi estat un fracàs, en absolut. És una llei que s'està aplicant. És una llei vigent que va generar, evidentment, en el moment que va sortir publicada –jo crec que mal interpretada, o volguement mal interpretada per alguna persona o per algun sector–, va generar unes certes mobilitzacions, però que després en el temps s'està aplicant, i s'està aplicant amb normalitat. I el dia que vostè vulgui li ensenyaré molts municipis que, adequant-se en aquesta Llei, ja han fet una regulació del seu territori. Vull recordar que aquesta Llei, si va ser un fracàs, no va ser un fracàs del Departament d'Agricultura. En tot cas va ser un fracàs d'aquesta cambra; i permeti'm la franquesa, perquè tots vostès la van votar amb absoluta unanimitat. Llavors, sí que li he de recordar que, en tot cas, hi participem una mica tots; no solament el Govern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però anant a allò pràctic, miri: a part dels plans d'ordenació, jo vull recordar-li que en l'actual manament –o en la legislatura passada– s'ha creat la llotja de fusta a Vic; que s'ha fet una descentralització dels serveis forestals amb caràcter comarcal, dotant d'enginyers forestals totes les zones; que s'ha fet una política i s'ha difós una política d'autoprotecció, no solament a través d'aquesta Llei, sinó del Decret de l'any 95, que regula tota l'activitat referent a urbanitzacions, viles, etcètera; que el tema de la fiscalitat jo crec que és prou evident com per dir que abans era negre i ara és relativament blanc; o bé tot el tema de promoció d'actuacions de caràcter silvícola, bé a través de la creació de trenta parcel·les de caràcter experimental, bé a través d'experimentacions, per exemple en la fusta del plataner, que en aquest moment són les úniques mundials que s'estan portant a terme, etcètera; en la divulgació de noves tecnologies o bé en la consolidació, des de les mateixes

universitats, en les facultats corresponents a enginyeria forestal, bé —com vostè sap— la recent creació del Centre Forestal del Solsonès, bé a través de la formació que s'imparteix a l'escola de Santa Coloma de Farners. Jo crec que, globalment, la política que estem portant és coherent.

Una altra cosa, i això és cert, és que a Catalunya tenim molt bosc, que una gran part d'aquest bosc no és rendible econòmicament i que seria desitjable una major inversió. Ara, també vostè m'ha reconegut que la inversió que estàvem portant a terme s'ajusta al que deia el Pla general de política forestal. Vostè sap que en aquests moments no són precisament uns moments on els diners siguin abundosos o sobers per a cap administració. Jo el que crec és que hem de fer un esforç per continuar mantenint l'actual política amb l'actual dotació pressupostària; i jo crec que dintre d'uns anys en veurem els fruits. Ningú pot pensar que per una actuació d'un govern o per un pla que s'ha fet fa tres, quatre anys, de política forestal, se'n veuran els resultats immediatament. Tant vostè com jo sabem que les intervencions en el món silvícola, en el món del bosc, són actuacions a llarg termini. Jo crec que estem en un camí adequat, que és millorable, evidentment, i que acceptarem els suggeriments al respecte que se'ns puguin brindar, però tampoc crec que sigui just acusar-nos de coses, primer, que no corresponen en aquest cas al Departament, i tampoc crec que sigui just no reconèixer que s'ha fet un esforç molt considerable i que aquest esforç està donant uns resultats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Modificació de l'ordre del dia

El punt cinquè de l'ordre del dia ha quedat posposat per mutu acord.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats

Passem, doncs, al sisè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per substanciar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Com el conseller de la Presidència sembla voler indicar, potser seria possible, ja que hi ha tres interpellacions sobre el tema universitari, substanciar-les conjuntament; substanciar-les per separat..., aquest diputat no té cap inconvenient de fer-ho d'una manera o fer-ho de l'altra.

El vicepresident primer

Bé, si el conseller també hi està d'acord i altres grups no hi tenen inconvenient, doncs, la Presidència donarà facilitats perquè aquest debat sigui conjunt. *(Pausa.)*

Pot continuar, senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema universitari és un tema que ens ocupa a bastament en aquest Parlament, que va motivar dies enrere una trobada força interessant de representants dels grups parlamentaris amb els rectors de les universitats catalanes, la Mesa del Parlament i el cap del Consell de Rectors Europeu, doctor Bricall, i sempre que surt el tema universitari, una de les claus és el tema del finançament. No és l'única clau; no és l'única motivació, evidentment, però és una d'elles. La felicitat coincidència d'agrupament de tres interpellacions en aquest mateix tràmit del Ple d'avui permetrà que nosaltres ens dediquem estrictament a allò que havíem anunciat, que és el finançament, amb el benentès i l'esperança que els altres grups puguin tractar també altres temes i, entre tots, fer una visió general.

Tampoc és la primera vegada que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i aquest diputat en concret, parla del tema de finançament des d'aquesta estrada. Ja ho va fer en el passat període de sessions amb dues interpellacions, fruit de les quals vam presentar dues mocions que van ser aprovades, i es va donar un cas estadístic gairebé estrany en el Parlament, del cent per cent de mocions presentades per aquest grup en tema d'universitats aprovades.

Voldria començar precisament recordant dos punts d'aquestes dues mocions aprovades, i sobre ells discutir què s'ha complert, què no s'ha complert i com anar més endavant en aquests temes. El cinquè punt de la Moció 28/IV deia que el Parlament instava el Govern a «intensificar els treballs per establir un nou model de finançament universitari en el sentit que la subvenció rebuda per dues universitats que imparteixen una mateixa carrera sigui igual per a cada estudiant que la cursi, i a presentar-ne les conclusions a aquest Parlament, un cop estigui enllestida la proposta definitiva». El primer punt de la Moció 36/IV deia que el Parlament instava el Govern a «intensificar les negociacions conduents a obtenir la transferència dels recursos econòmics que l'Administració central hauria de destinar als alumnes dels centres docents de Catalunya, perquè l'Administració educativa catalana pugui establir i gestionar un sistema propi de beques i ajuts a l'estudi que sigui ajustat a les necessitats socioeconòmiques...», i hi havia una sèrie de consideracions més, que els estalvio, en el mateix sentit. El nostre posicionament és que estem igual, estem en el mateix punt. No sabem si el Govern ha intensificat els treballs —suposem que sí—, però el que no ha fet és concloure els treballs. Estem encara aquí, i això era l'any 93. I el que també sabem és que el sistema de beques continua estant en mans de l'Estat, i estem aquí, i això era l'any 93.

Pel que fa als recursos que dona l'Administració de la Generalitat a les universitats, que és una bona part del

finançament de les universitats —deu ser al voltant d'un 75% del finançament de les universitats: prové dels recursos que els dona la Direcció General d'Universitats, via els pressupostos que aprova aquest Parlament—, ja hem dit diverses vegades que trobem injust el seu repartiment. Però jo, en tot cas, volia començar... Primer, és cert que des que la Generalitat té les competències en matèria d'universitat, l'augment del finançament públic de les universitats públiques ha estat progressiu i evident —el 1986, 13.000 milions; el 1996, 62.000 milions—, això és cert. I és cert que aquest augment és superior a l'augment d'alumnes —el 1986, 115.000; el 1996, 159.000—, és absolutament cert. També és cert que la Llei de reforma universitària va significar un increment del finançament de les universitats arreu de l'Estat, no només a Catalunya, i en aquest sentit, per exemple, jo li podria dir que segons dades de la Confederació de Caixes d'Estalvis, l'any 93, que són les últimes dades publicades, els recursos públics destinats a les universitats públiques en relació amb el PIB de cada comunitat a Catalunya era el 0,51%, mentre que a Canàries era el 0,88; a Andalusia, el 0,81; al territori MEC, 0,55; a Galícia, 0,54; a Euskadi, 0,53; a Navarra —com a Catalunya—, 0,51, i a València —menys que Catalunya—, 0,47. Per tant, diguem-ne, és cert que vostès han donat molts més diners a la universitat; també deu ser cert que algunes altres comunitats n'han donat relativament més pel que fa al seu PIB, i el que també és cert és que encara han de buscar un model de finançament objectiu. Vostè mateix, el 20 de maig del 95, en una pregunta d'aquest diputat, responia que preveien un nou model de finançament integrat per un sistema objectiu.

Aquest sistema objectiu es fa del tot necessari, perquè, si mirem l'aportació de la Generalitat, és a dir, les despeses corrents de funcionament més les subvencions i ajuts específics per cada alumne a cada universitat, és a dir, les que ha donat, les dividim pel nombre d'alumnes i les mirem universitat per universitat—, veurem que, 94, 95 i 96, la mitjana per alumne a la Universitat de Barcelona són 326.000 pessetes; a la Universitat Autònoma, 350.000; a la Politècnica, 389.000; a la de Girona, 313.000; a la de Lleida, 334.000; a la Rovira i Virgili, 340.000 —i per aquí anem a uns paràmetres iguals—, i a la Pompeu Fabra, 802.000. Evidentment que aquí podríem entendre que la Politècnica és la que rebi més perquè és la que té concentrats en un nombre més important estudis de caràcter científic —per tant, amb una dotació més important—, i podríem entendre, per entendre'ns, que, dintre les que estan situades en l'àmbit de Barcelona, la de Barcelona és la que tingui menys per alumne perquè és la que té uns estudis menys experimentals. Les dades de la Pompeu Fabra, vostès saben que les hem criticat sempre, no en el sentit que siguin excessives, sinó, en tot cas, perquè les altres són inferiors.

Però, si mirem el pressupost per al 97 que aquest Parlament va aprovar, no són tan exagerades, però es mantenen. És a dir, la universitat que menys, la de Girona, amb 288.000 —compto només despeses generals, que és el que està pressupostat; subvencions i ajuts, no els coneixem detallats—; la que més, la Politècnica, amb 378.000, si deixem de banda la Pompeu Fabra, amb

589.000. Fan falta uns criteris objectius, perquè aquests no ho són. Vostè em podrà dir: «La Pompeu Fabra ha necessitat un campus.» Cert; algunes universitats noves també l'han necessitat. I la Pompeu Fabra és, d'aquestes universitats que li he esmentat, que són totes les públiques de Catalunya, l'única que no té estudis experimentals, perquè les altres en tenen.

Aquest nivell de la necessitat d'un finançament objectiu, que no és només per alumne, que ve també donat per les característiques específiques de cada universitat... Ja hem dit més d'una vegada, per exemple, que a l'hora de subvencionar les despeses corrents de l'Autònoma de Barcelona s'ha de tenir en compte, per exemple —i poso aquest exemple, però podria posar d'altres universitats amb altres exemples—, que l'Autònoma enquitrana carrers i té enllumenat públic, i que això són unes despeses que l'Autònoma té i que no té la Pompeu Fabra, i que a l'hora de fixar aquests criteris s'han de posar damunt la taula totes les variables existents en la realitat.

Aquí hi ha un altre camp que li deia que li volia parlar, que és el de les beques. En el camp de les beques, que feia referència al segon punt de la segona Moció que s'havia aprovat, si agafem el curs 95-96, Catalunya té el 13% d'estudiants universitaris de l'Estat —és a dir, en les universitats catalanes estudien el 13% d'universitaris de l'Estat—, i, en canvi, pel que fa a beques, rep un 10%. Això, vostè em podria dir que té a veure amb el producte interior brut, amb la realitat socioeconòmica de Catalunya respecte a altres llocs, i, en tot cas, hi afegiré que no només hi ha aquesta diferència, aquest diferencial, sinó que també es dona en la quantitat mitjana de beca. La quantitat mitjana de beca a l'Estat és de 221.000 pessetes; la quantitat mitjana de beca a Catalunya és de 190.000 pessetes. I, si vol més diferencial, li compararé tres universitats catalanes amb tres universitats de l'Estat, no amb cap d'Andalusia ni amb cap d'Extremadura —que són les que tenen un percentatge de beques més alt, però el nostre Grup entén perfectament...—, sinó amb d'altres de situacions semblants. Per exemple, la Politècnica de Catalunya té un 14,7 d'estudiants becats, amb una mitjana de beca de 199.000 pessetes; la Politècnica de València té un 27,9% d'estudiants becats, amb una mitjana de 251.000 —i parlo del mateix tipus d'estudis, Politècnica amb Politècnica. I Catalunya - País Valencià, on la realitat socioeconòmica no és molt distinta, anem d'un 14,7 a la Politècnica d'aquí a un 27,9 a la del País Valencià, i d'unes 199.000 pessetes mitjana de beca a la Politècnica d'aquí a les 251.000 de mitjana de beca a la Politècnica del País Valencià.

I podria continuar fent-ne exemples, però el senyor president, dintre de sis segons, em cridarà a l'ordre, i, en tot cas, m'hi anticipo. Aquests són dos dels aspectes del finançament que volem parlar; un tercer que voldríem parlar, que és la problemàtica de manca de finançament suficient que obliga a fórmules de contracte laboral que no creiem adequades per al professorat, ja l'explicitarem en el torn de rèplica, si tenim temps.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, però no m'ha calgut cridar-lo a l'ordre; crec que no hauria estat el cas, tampoc.

Bé, com hem dit, s'ha demanat l'acumulació de les interpellacions, i no hi ha hagut objeccions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la proposta d'implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris en relació amb la programació universitària per al període 1996-2000

Per tant, passàrem a substanciar la que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula, doncs, la illustre diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Bé, quina és la motivació d'aquesta interpellació? —des d'una certa il·lusió, perquè és la primera interpellació que substancia aquesta diputada. Primer que res, tots penso que podem compartir que la universitat és dipositària d'aspiracions socials diverses, i penso que també tots podem compartir que és just i necessari, com diríem en terminologia eclesiàstica, que el Parlament es faci ressò de les demandes socials; demandes socials que, en aquest cas, fan referència a una vessant de la política universitària: la referida a una programació. I tenim demandes sobre programació, en algun cas explicitades pels mateixos rectors, en altres casos, a vegades, implícites, des del punt de vista d'aquells estudiants que manifesten una angúnia perquè no aconsegueixen de reeixir en l'intent d'aconseguir una plaça en l'ensenyament que desitjaven, o també, des d'un altre punt de vista, les demandes socials en relació amb la programació podrien fer referència a l'angoixa del col·lectiu de professors, que recentment —recentment, a la premsa surten molts temes d'universitat, conseller— s'ha plantejat una cosa que en algun moment —en el debat pressupostari, em sembla recordar— nosaltres ja havíem situat com a problema, que és la qüestió de la «penenització» dels noranta, el gran conjunt de professors en una situació precària des d'un punt de vista de perspectives professionals. Evidentment que una determinada consolidació de plantilles té a veure també amb una programació d'ensenyaments i amb una perspectiva de futur. Per tant, aquesta és la primera raó que justifica la interpellació: fer-nos ressò de demandes socials dels sectors directament afectats i de la societat en el seu conjunt.

En segon lloc, també, perquè el sistema universitari català, dissortadament —i nosaltres hem de lamentar això des d'aquí—, compta, ultra les lleis de creació de les diverses universitats..., només, aquest Parlament ha legislat d'una manera global sobre qüestions universitàries amb la Llei 26/84, de coordinació universitària i de creació de consells socials. Repetidament se'ns ha anunciat per part del Govern la possible tramesa d'alguna legislació més àmplia sobre el sistema universitari, però de moment això en cap cas encara no s'ha concretat. Per tant, ens hem de referir, quan parlem de pro-

gramació, que és el tema d'aquesta interpellació, a la Llei de coordinació i, en tot cas, al que se'n desprén de la Llei de reforma universitària.

Què deia la Llei de coordinació? Doncs, en l'exposició de motius planteja com la programació universitària de Catalunya és quadriennal, es concreta anualment i és revisable en cada exercici pressupostari en funció de les variacions dels plans i de les circumstàncies externes. I afirmava: «Esdevé un instrument que introdueix rigor en l'actuació de les universitats i, al mateix temps, és una eina àgil i adaptable a la realitat canviant.» El Consell Interuniversitari de Catalunya, em sembla que en un acord de l'any 91, recollia —de l'any 91, no; de l'any 94, devia ser— com la creació de noves universitats no esgotava la programació universitària del país, com així realment és. El cas és que la programació, fonamentalment, s'ha orientat al voltant de dos elements, com així mateix recollia un informe aprovat pel Consell Interuniversitari, amb un títol molt llarg, que és el que es recull en aquesta interpellació.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquest informe recollia com la programació s'havia orientat al voltant de la creació de noves universitats, d'una banda, que, evidentment estenia i feia créixer d'una manera important, expansionava l'oferta, i, per altra banda, s'orientava en relació amb la reforma de plans d'estudi, que introduïa molta més flexibilitat, moltes noves titulacions, etcètera, etcètera. Aquesta situació encara és, en part, vigent des del punt de vista d'expansió del sistema —almenys hi ha anunciada la proposta de creació de dues altres universitats, tot i que no tenen caràcter públic—, i, per altra banda, les reformes d'ensenyament sembla que continuen endavant.

Què deia aquest document marc a partir del qual s'ha anunciat aquesta setmana passada l'anunci de les noves titulacions que es posen en vigor el proper curs 97-98? Aquest document pretenia subratllar l'objectiu, quin era l'objectiu de la proposta per a la implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris aprovada l'abril del 96: l'objectiu era incentivar la qualitat de l'ensenyament universitari des de moltes perspectives. I feia un estudi, jo penso que absolutament lloable des de molts punts de vista, i plantejava alguns elements de futur a partir dels quals calia orientar aquesta programació. Parlava d'una reordenació de mòduls, amb l'objectiu de desmassificar, fer menys massificat l'ensenyament; feia tot un seguit de consideracions al voltant de la previsió demogràfica, i afirmava com la programació no requeria increments substancials d'inversions, per tal com ja es contenien en el pla pluriannual, a excepció feta d'algunes de les propostes que s'hi contenien en relació amb el campus de Castelldefels, la reorganització de l'enginyeria química i la implantació de ciències del mar.

Aquest document —necessàriament he de ser selectiva, perquè tinc poc temps— plantejava la reordenació de l'oferta existent, la reconversió —dolorosa— de l'àrea d'humanitats, la creació del campus de Castelldefels per a l'expansió dels ensenyaments tècnics —una àrea que totes les dades comparatives indiquen que gaudeix d'una oferta encara insuficient en el nostre país—, par-

2500

lava de la implantació d'especialitats de ciències de la salut a la Pompeu Fabra, però, curiosament, ni el document, ni després el Comissionat, en cap moment han establert una temporalització concreta d'aquesta programació. Aquest és un tema que va ser criticat en el seu moment pels participants en el Consell Interuniversitari i que jo voldria ara subratllar: no hi ha un calendari, no hi ha una temporalització. Potser no hi ha calendari ni hi ha temporalització perquè potser no s'està en condicions d'assumir els compromisos financers, encara que puguin ser petits, els compromisos de finançament que aquest pla de reordenació comporta.

Bé, voldria ara plantejar alguns interrogants que per nosaltres apareixien amb claredat en el moment de l'aprovació d'aquest document i que es tornen a ratificar en la mesura que es fa una proposta concreta de titulacions per al proper curs. En aquest document, s'hi fa constar clarament i al principi que no s'ha tingut en compte l'evolució del mercat del treball; que s'ha tingut en compte, a l'hora de fer estudis i escenaris possibles des del punt de vista de creixement de la demanda universitària, estrictament, la lògica de demanda per la via de preinscripció. Certament, és un mecanisme molt científic i acurat, però a mi em sembla que és insuficient. Jo penso que, tenint en compte que a partir d'una determinada oferta el sistema està regulant els fluxos d'accés a la universitat, segurament no és del tot lògic que només tinguem en compte les peticions de títols, de noves titulacions o de reforma que plantegen les universitats, sinó que segurament seria necessari tenir un observatori més ampli en relació amb un mercat del treball, amb una estructura econòmica canviant, que probablement plantegi demandes diverses a les que potser estem oferint des d'una perspectiva inercial del que tradicionalment s'ha estat fent. Potser és una mica agosarat dir el que dic, però, en tot cas, intentaré ampliar-ho una mica més.

En aquest mateix document, continua havent-hi –hi era aleshores i continua essent-hi ara–, existeix un altre segon interrogant. Es deia que no es plantejava en la programació l'oferta de títols propis perquè mancava un decret que el Govern havia de publicar respecte de l'acreditació d'aquests títols propis. Aquest Decret ha estat publicat en el DOGC del 2 de gener del 97; per tant, estem ja en condicions, si el que mancava era el Decret, ara estem en condicions d'incloure en la programació tot el tema de títols propis, per altra banda absolutament importants, perquè segurament que podrem compartir amb el conseller que hem d'anar cada vegada més a un perfil de les universitats. I els títols propis introdueixen perspectives de diferenciació, de qualitat, de competitivitat, també, des d'aquesta perspectiva.

No voldria ser apocalíptica, ni més crítica del necessari; aquesta interpellació, com sempre, està feta amb un afany de control de la tasca del Govern, però també amb un afany de contribuir a crear millors condicions de futur. De veritat creu el conseller que estem donant compliment adequat a la Llei de coordinació universitària? De veritat estem procedint al que la Llei ens diu, a elaborar una programació quadriennal, concretada anualment com un instrument que introdueix rigor? De

veritat estem complint aquesta Llei, que, per altra banda, és l'única que tenim, a banda de les de creació de les universitats? Jo penso que no del tot. El Grup Socialista al Parlament de Catalunya pensa que no del tot. I, en no complir aquesta Llei, en no utilitzar a bastament i amb rigor els mecanismes de programació, el que estem fent és lesionar els interessos de les universitats, i jo penso que els interessos de la societat. Les universitats no poden acabar d'exercir amb plenitud la seva autonomia, i la societat, que planteja, com deia al principi d'aquesta intervenció, grans aspiracions i grans demandes a la universitat, potser no acaba de trobar del tot reflectit en les seves necessitats allò que se li ofereix des del sistema.

Després hi ha una altra qüestió sobre la qual voldria insistir. Penso que, sobre aquest tema, en parlarem a la tarda –perquè m'ha semblat veure que hi ha una pregunta oral al president sobre una qüestió que preocupa molt el president, el president de la Generalitat–: sembla que el principal problema de Catalunya sigui la natalitat..., seria, segurament, molt llarg, parlar d'això; jo he de parlar de l'evolució demogràfica, de les previsions demogràfiques en relació amb el que ens ocupa, i, certament, en aquest document del qual estem parlant, es parlava d'una previsió que, d'entrada, pot semblar que..., bé, tots els problemes de la universitat, de massificació, de qualitat, d'embussament, d'oferta insuficient, etcètera, es podran resoldre...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Duch i Plana

Vaig acabant de seguida.

...es resoldran amb la davallada demogràfica. Això no és veritat; en tot cas, intentaré explicar-ho una mica després, perquè és bastant probable, és evident que el nombre d'estudiants d'aquí a deu anys serà inferior al de l'actualitat. En l'actualitat tenim 93.000 estudiants, i els que tindran divuit anys l'any 2006 seran 56.000. Certament és una davallada important, però hi ha altres factors de demanda, com ha explicat a bastament, per exemple, una entitat prestigiada com és l'Associació d'Economia de l'Educació, que planteja que, per qüestions diverses, probablement hi hauran menys estudiants en termes absoluts, però que la taxa de demanda global augmentarà, i, per tant, això, jo penso que ens ha d'interpellar d'una manera seriosa, des del punt de vista de la programació, des del punt de vista de la reordenació dels ensenyaments i de la creació d'altres titulacions que estan en una situació de dèficit, des del punt de vista de la relació oferta disponible i demanda satisfeta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària

Per al seu torn, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no és fàcil intervenir després de les brillants intervencions del senyor Josep Bargalló i de la senyora Montserrat Duch, però ho intentaré. Intentaré, per no deixar-ho penjat, recollir aquest comentari que feia la senyora Montserrat Duch sobre la demanda universitària, que goso qualificar de creixent, i ho goso fer justament amb la, diguem-ne, benedicció laica, si més no, dels rectors de les universitats, que ens diuen que aquesta demanda serà creixent encara que hi hagi un descens demogràfic, perquè aquest descens demogràfic queda compensat per les condicions del mercat de treball, per la progressiva modernització de la societat catalana i perquè el fet que s'allargui l'ensenyament obligatori fins als setze anys ja estimula que hi hagi un increment directe d'anada cap a la universitat. Però diria encara més, per una altra raó, que en aquest cas afecta el sistema educatiu. La demanda no minvarà en termes significatius fins que no hi hagi implantada una bona formació professional superior, tema que em penso que no es pot deixar de plantejar mai quan es parla, justament, de política universitària.

Nosaltres volem insistir, com ho hem fet tantes vegades, en el caràcter públic de la universitat; hem dit tantes vegades que l'ensenyament i la sanitat són les bases de l'estat del benestar... La universitat pública, a Catalunya, és una d'aquestes bases. I perquè quedi clar, des del primer moment, vull reiterar el que ja han dit, també, els col·legues que m'han precedit en l'ús de la paraula, que, òbviament, la universitat catalana ha millorat, i molt, els darrers anys. Per tant, dit això, i que no hi hagin després interpretacions, «és que vostès fan...», no, no, de cap manera: ha millorat, i molt. En la reunió ja esmentada, tot i que era una reunió interna, em penso que era interessant veure com des dels rectors fins als diputats que assistíem a la reunió, tothom deïem: «Això queda clar», i, per tant, això no ho discutim. El problema és que no ha millorat prou, i no ha millorat prou, sobretot, si ens hem de comparar amb Europa –i s'entén, en aquest cas, entenc l'Europa comunitària, la Unió Europea–, perquè vol dir que ens hem de comparar amb el que serà el nostre marc i el nostre mercat, la nostra àrea comuna; el destí, per tant, de molts dels professionals o de molts dels estudiants que ara són no solament a les universitats catalanes, sinó al conjunt de les universitats de la Unió Europea, que hauran de treballar, segurament amb un mercat de treball creuat i canviant, en una àrea similar. I és aquí on ens sembla que hem d'establir la comparació. No ens serviria de res que, cofois, diguéssim: «Hem millorat molt», si no diguéssim: «Estem preparant uns estudiants que han d'intervenir en una àrea comuna.»

I, aleshores, jo volia recordar que això és especialment significatiu en una part de la formació universitària, com és la dels estudis tècnics. Crec que és enormement

suggerent el discurs o la conferència llegida en la sessió inaugural del curs 95/96 pel doctor Jaume Pagès i Fita, rector de la Universitat Politècnica de Catalunya, de la qual només voldria recordar un paràgraf: «Per a un estudiant que es matriculi per primer cop de setanta-cinc crèdits, que corresponen normalment a un curs concret, el cost» –diu– «és de 758.750 pessetes. Comparat amb els costos del sistema del nostre entorn europeu, aquest valor és realment un valor molt baix.» Però afegeix: «Fins i tot, pot sorprendre que amb valors d'aquest ordre s'aconsegueixi el nivell de qualitat propi dels nostres titulats. No ens hem d'enganyar» –continua dient el doctor Jaume Pagès–, «el sistema forma bons professionals amb un cost per estudiant relativament baix, però només ho aconsegueix en un percentatge d'estudiants també relativament baix, i amb un nombre d'anys relativament gran. Mantenir el sistema funcionant així comporta unes condicions de treball dures tant per al personal de la universitat –estudiants, professorat, personal d'administració i serveis– com per a les estructures universitàries –unitats estructurals, òrgans de govern, de representació i de gestió.» Per dir-ho en paraules encara més senzilles, en aquests moments l'oferta universitària de Catalunya pot ser comparable amb moltes altres ofertes universitàries europees, però els resultats d'aquesta oferta universitària a Catalunya crec que no poden ser comparables amb els resultats d'altres ofertes universitàries europees, segons, ho repeteixo, el que ens va dir el comissionat d'Universitats, segons el que ens va dir en la seva compareixença el doctor Jaume Pagès.

En aquest marc de les universitats, nosaltres sí que volem tornar a insistir en un tema que ja ha estat citat també, que l'hem comentat, no solament en el marc dels debats pressupostaris any rere any, sinó també en els debats preelectorals, on s'han exposat quins eren els desideratums més clars de la nostra política universitària. Continuem creient que és molt important elaborar una llei catalana d'universitats, que contempli el seu finançament i sigui negociada amb els representants de la comunitat educativa. Hem explicat sovint per què. Si justament les universitats són una part tan important de definició del que és un país, aquesta llei ens ajudaria a concretar encara més què vol significar Catalunya en el conjunt europeu. Perquè, a més, aquesta llei hauria de recordar que la universitat és ensenyament més investigació o, si es prefereix, investigació més ensenyament, i que, per tant, aquesta llei hauria de contemplar aquesta doble funció activa de la universitat, funció que, si deixés de tenir-ne en algun dels dos camps, deixaria de ser universitat en el sentit més clar del terme.

Volem parlar, precisament, en concret, del tema de les beques. S'hi ha referit, sobretot, el senyor Bargalló, i suposo que, com que citàvem textos i propostes similars, no repetiré algunes de les coses que ell ha dit. Beques, en un doble sentit: beques per estudiar i beques per investigar. En aquest tema concret, en aquest segon tema, i ja que una interpellació és una pregunta al Govern, per al seu capteniment, els asseguro que des de la més notable ignorància voldria preguntar al Govern com avalua les beques per investigar, i com avalua la situació d'aquests becaris postgraduats que han tingut beques per investigar durant dos anys, quin ha estat el

rendiment d'aquestes beques i si hi ha hagut o no problemes en la realització del que aquestes beques pretenien realitzar.

En l'*Informe sobre financiación de las universidades*, del 15 de desembre de 1994, es parlava justament de quin era l'objectiu d'aquestes beques. En primer lloc, es deia: «Asegurar que, por razones económicas, nadie tenga que quedar al margen de la universidad.» Dit el gran principi, hi havia un doble objectiu, un de quantitatiu, que era un increment de les beques fins a un dos-cents per cent, i un arribar a un cinquanta per cent de destinataris d'aquestes beques. En aquest Informe es parlava també dels préstecs bancaris, tema de no fàcil interpretació, perquè l'expressió «préstecs bancaris», en alguns móns universitaris europeus, apareix com una expressió que la sents constantment, però que després té una interpretació molt distinta: hi ha des del préstec a la curta amb interès baix, fins al préstec a la llarga amb condicions totalment diferents, la qüestió de l'avaluació del préstec també acostuma a ser una qüestió absolutament diferent..., però, vaja, en principi, quan parlem de beques parlem d'aquests dos tipus de beques, i diem que entenem que hi ha una altra fórmula que, en tot cas, ens agradaria poder estudiar molt més, i en el marc d'aquesta llei universitària.

En un comentari a aquesta declaració sobre el finançament que planteja el Consejo de Universidades, un col·lectiu de professors i alumnes ens planteja aquesta consideració: «Considerem que l'ensenyament és un bé públic i la seva provisió ha de ser totalment pública; només d'aquesta manera es pot garantir una veritable igualtat d'oportunitats per a tothom. La potenciació, per part de l'Administració, d'ensenyaments privats i elitistes, així com la privatització de l'ensenyament públic, serveixen per potenciar la reproducció dels valors dominants i perpetuar les desigualtats socials creades pel mateix sistema. En conseqüència, apostem per una universitat pública, finançada íntegrament pels diners públics.» Continuo. S'ha comentat ja que Catalunya, en el tema de beques, apareix com a discriminada. Quan es deia que Catalunya, amb un 13% dels estudiants de l'Estat, té només un 10% de beques, es donava una dada, una xifra que crec que és important de retenir. I quan se'ns deia que a la resta de l'Estat espanyol la mitjana de beques per estudiant era de 221.000 pessetes, i a Catalunya és de 190.000, evidentment la diferència també és clara. Ho és encara més quan resulta que altres índexs expliquen que, aquests diners, a Catalunya suposen una capacitat adquisitiva més baixa, perquè l'índex general de capacitat adquisitiva és més alt.

A nosaltres ens preocupa el tema de les beques a les universitats privades. M'explico. En principi, estem parlant tota l'estona de beques per a universitats públiques i per a estudiants d'universitats públiques. En teoria, no hi ha beques per a universitats privades, però..., és a dir, ens agradaria que quedés ben clar que, quan el nostre Grup es va posicionar a favor del reconeixement de la universitat privada de Catalunya, la Universitat Ramon Llull, vam deixar ben clar que estàvem absolutament d'acord amb la creació d'una universitat que, entre altres coses, recollia experiències docents tan

importants com l'Institut Químic de Sarrià, però que quedés ben clar que era una universitat privada i que, per tant, mai fons públics, ni de manera directa ni de manera indirecta, anirien a aquesta universitat privada, i així es va comprometre qui en aquell moment representava el Grup majoritari en aquesta cambra a recollir-ho, i així es va reconèixer, fins i tot, a l'exposició de motius de l'esmentada Llei.

Com que no em queda temps, continuaré en el segon torn.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el senyor conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias, per un temps màxim de trenta minuts.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, la il·lustre senyora Montserrat Duch i els il·lustres senyors Josep Bargalló i Ignasi Riera interparen el Govern sobre tres aspectes de la política universitària als quals intentaré donar resposta de manera conjunta des de la voluntat compartida de contribuir amb la nostra reflexió i les nostres propostes a la millora del sistema universitari.

Certament, la universitat és una de les institucions que potser amb més gran mesura acumula la tasca col·lectiva realitzada en un marc de participació democràtica: el Parlament amb els seus acords legislatius, el Govern de la Generalitat amb la seva responsabilitat de finançament, de coordinació i programació, i de manera molt especial els diferents estaments universitaris amb la seva motivació, esperit positiu i protagonisme diari. Des de l'any 1986, quan la Generalitat assumí les competències en matèria universitària, el sistema universitari català ha sofert una profunda transformació, fruit de la convicció del paper estratègic que ha de jugar en la vertebració d'un país de qualitat, socialment progressiu, ric pluralment i competitiu amb la seva activitat productiva.

Pel que fa a la interpellació formulada pel diputat del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Bargalló, he de dir que el que ha caracteritzat i caracteritza el capteniment del Govern en relació amb el finançament de les universitats catalanes és sobretot un esforç pressupostari constant, fet que identifica la política universitària com una de les línies preferents de l'acció del Govern de la Generalitat, que ha permès un salt qualitatiu i quantitatiu molt important —com es reconeixia— de les universitats públiques catalanes aquests darrers anys. Hem passat de tres a vuit universitats, amb el que això suposa de reequilibrament territorial.

Aquest esforç pressupostari queda reflectit en les següents dades. Pel que fa a la despesa corrent, l'evolució de les subvencions del Govern a les universitats des del moment del traspàs de les competències a la Gene-

ralitat fins avui ha representat un increment del 364% en pessetes corrents; en pessetes constants, aquesta evolució en idèntic període de temps és del 172%; si ho apliquem a la subvenció per alumne del sistema universitari, l'increment ha estat d'un 232%. Això ha permès que els ingressos liquidats per preus públics hagin passat de significar un 28-25% del finançament corrent l'any 1986 a un 19,65% l'any 1995, l'últim per al qual es disposa de les liquidacions pressupostàries –ara està en tràmit la del 96. Pel que fa a la resta d'inversions, la situació deficitària històrica en infraestructures i equips que havien anat acumulant les universitats abans dels traspassos va fer decidir el Govern a establir un primer pla especial per pal·liar-la. D'aquesta manera neix el Pla quadriennal d'inversions 1989-1992, que possibilita la inversió de 25.499 milions de pessetes destinades a les tres universitats aleshores existents a Catalunya.

Malgrat que les millores infraestructurals d'aquest Pla varen ser notables, la finalització dels projectes bàsics per a les tres universitats existents, així com la incorporació de les quatre universitats creades posteriorment pel primer Pla, varen motivar que el Govern aprovés un segon Pla plurianual d'inversions universitàries per al període 1995-2000 per un import global de 60.000 milions de pessetes, amb l'objectiu bàsic de seguir incidint sobre la millora de la qualitat de la docència i de la recerca de les universitats públiques catalanes. Aquest Pla va ser presentat en la Comissió de Política Cultural del Parlament de Catalunya, corresponent a la sessió del dia 15 de juny de 1995. Així, en conjunt, des que la Generalitat assumí les competències en matèria universitària, s'han invertit 104.760 milions, que representen 648.800 pessetes per plaça universitària o 2.275.000 per nova plaça creada en aquest període. Des del punt de vista de la seva aplicació, el Pla vigent s'estructura entorn de contractes-programa signats pel Comissionat d'Universitats i Recerca i cada universitat, i es garanteix per part de la universitat la realització de les inversions previstes en els terminis fixats.

Pel que fa a la recerca, tot i que, com és sabut, no s'han produït encara les transferències en aquesta matèria que preveu l'Estatut d'autonomia, l'acció del Govern de la Generalitat ha estat decidida, i a partir de l'any 1993 es vertebrà a través dels plans de recerca: el primer, del 93 al 96, i el segon, recentment aprovat, del 97 al 2000. En aquest període s'han destinat 20.570 milions de pessetes, dels quals 15.774 ho han estat a les universitats catalanes. Aquests fons han permès concedir 3.609 beques de formació a Catalunya, 1.060 a l'estranger, per fer 1.635 actuacions de foment de la recerca, donar suport a 427 grups de recerca i concedir 603 ajuts d'infraestructura científica. D'altra banda, han estat també importants les accions orientades a la vertebració del sistema de ciència i tecnologia de Catalunya, entre les quals cal destacar la creació de seixanta-tres xarxes telemàtiques orientades a facilitar la cooperació entre grups de recerca que treballen en àrees complementàries. Paral·lelament, i a través de convenis específics a les universitats, es financen aquelles accions conjuntes que tenen especial incidència en la promoció i el desenvolupament de la recerca, d'acord amb les característiques i necessitats de cada universitat. Per últim, es fi-

nancen puntualment accions d'especial rellevància, com poden ser centres de recerca, que han permès consolidar una xarxa significativa de centres d'investigació vinculats estretament a les estructures universitàries. El nombre de centres de recerca creats a les universitats aquests anys, generalment sota la figura de consorcis, arriba ja a una vintena.

Si comparem aquestes xifres amb les d'altres comunitats autònomes i les del mateix Ministeri d'Educació y Ciència pel que fa al seu territori competent fins al pressupost de 1995, observem que les universitats catalanes han rebut una subvenció per alumne d'un 23% superior a la mitjana espanyola i d'un 35% superior a les universitats de l'àrea MEC. Si la mateixa comparació es fa incloent-hi les inversions, la diferència a favor de les universitats catalanes és encara un 24% superior a la mitjana espanyola i un 43% superior a les universitats de l'àrea. En el cas de la recerca, s'ha de dir que, segons dades de l'INE, Catalunya és la primera comunitat autònoma de l'Estat en volum de recursos destinats pel Govern. Això fa que, mentre la contribució mitjana de totes les comunitats autònomes al finançament públic de la recerca sigui del 20%, a Catalunya és de més del 50%.

Certament, però, l'aspecte més important pel que fa a la interpellació de l'il·lustre senyor Bargalló no és tant l'aspecte merament pressupostari, sinó que és l'anàlisi dels efectes que aquest esforç pressupostari ha generat en la millora de la docència i la recerca. Una primera constatació ha estat feta en relació amb el nombre d'estudiants matriculats a les universitats públiques de Catalunya, que ha passat de 115.430 alumnes l'any 86 a 161.469 aquest curs 96-97, sense incloure-hi els centres adscrits ni títols propis. S'ha produït també un significatiu increment i diversificació del nombre d'ensenyaments universitaris que ofereix el sistema per tal d'acostar l'oferta universitària a la demanda canviant i especialitzada de la societat catalana. Així, el nombre de titulacions diferents ofertes pel sistema, que durant el curs 85-86 era de 35, ha passat el curs 96-97 a 128, i el que potser encara és més significatiu és que el nombre total de titulacions, incloent-hi les que s'imparteixen a diferents centres, s'han incrementat des de 68 del curs 85-86 a les 357 actuals. Més endavant, en parlar de la programació, m'hi referiré amb més detall.

D'altra banda, l'oferta universitària s'ha reequilibrat territorialment. La creació de les noves universitats i la descentralització oferta han permès que actualment a Catalunya vint-i-una ciutats diferents ofereixin estudis universitaris. Això fa que el 95% dels joves de divuit anys disposin d'un campus amb tres estudis universitaris a menys de quaranta quilòmetres de la seva residència familiar. Així mateix, la creació de la Universitat Oberta complementa aquesta oferta i aconsegueix, amb el seu caràcter no presencial, aquelles persones que d'altra forma podrien veure limitades les seves possibilitats d'accés als estudis universitaris. Un aspecte certament substantiu d'aquest procés és l'increment de professors universitaris, que han passat de 6.212 el curs 85-86 a 11.657 en el curs 95-96, i del personal administratiu i serveis, que s'ha incrementat des dels 2.397 el

curs 85-86 als 5.268 actuals, un creixement molt superior al nombre d'estudiants i que ha d'haver incidit, sens dubte, en una millor qualitat del servei.

No es pot deixar d'esmentar l'extraordinària millora produïda en els equipaments. Exemples evidents en són el campus de la Vall d'Hebron, de la Universitat de Barcelona; els nous edificis i les ampliacions que han permès acollir noves facultats a la Universitat Autònoma de Barcelona; el campus Nord a la Universitat Politècnica de Catalunya; els nous edificis universitaris de l'àrea de les Rambles i la reconversió de les casernes de la Ciutadella de la Universitat Pompeu Fabra; les noves facultats del campus Montilivi i el barri vell de la Universitat de Girona; els nous edificis del campus agrònom de la carretera d'Osca; les actuacions a l'àrea sanitària del campus de Cabbot de la Universitat de Lleida; l'edifici del rectorat i les actuacions de la zona de Sant Pere de Sescelades, de les casernes i de l'àrea de Bellisens pel que fa a la Universitat Rovira i Virgili.

Pel que fa a la diversitat de serveis a la comunitat universitària, cal fer esment de les borses de treball, els serveis de l'orientació a l'estudiant, les residències universitàries, les biblioteques universitàries, de les quals ben recentment hem tingut dos exemples amb la inauguració de la biblioteca Gabriel Ferraté del campus Nord de la Universitat Politècnica i de la biblioteca d'Humanitats de la Universitat Autònoma, i en constitueixen una mostra modèlica al catàleg col·lectiu de biblioteques, que expressa el nivell assolit per la cooperació interuniversitària. Finalment, pel que fa a la recerca, l'esforç pressupostari realitzat segur que té a veure amb el fet que les universitats catalanes, amb un 16% del personal investigador de tot l'Estat, captin el 22% de recursos estatals i el 23% dels projectes europeus.

Malgrat aquest balanç positiu, no som encara al final del camí; hi ha mancances, hi ha desequilibris que hem de resoldre i que estem en condicions de resoldre, perquè la situació actual del sistema universitari és molt més sòlida que no pas fa deu o quinze anys. També perquè coneixem molt millor el sistema, perquè el període clarament expansiu per donar resposta a una creixent demanda de places ja ha passat o està pràcticament passant, i finalment, perquè el mapa universitari públic ja ha estat dibuixat. Ara es tracta de passar d'un model basat en el simple incrementalisme o la dinàmica de la sempre insuficient disponibilitat de recursos per fer coses a un altre més basat en l'objectivitat i la transparència. Per això fa falta fer un esforç en la gestió pressupostària universitària per identificar dèficits i abordar objectius concrets. En aquesta direcció estem treballant amb les universitats en la creació de les bases de dades interuniversitàries i en l'adopció de contractes-programa per a objectius per una part de la subvenció corrent. El pressupost d'aquest any 1997 ja avança en aquesta línia, a resoldre desequilibris que hi havia respecte a les universitats noves, particularment la Universitat de Girona, i incorporar també recursos per a objectius docents, reforma de plans d'estudis, promoció del professorat, rendiment escolar, etcètera.

És evident que amb això estem dibuixant un nou escenari de les relacions entre la Generalitat i les universitats i que en incidir en tota la política universitària han

permès donar resposta també a la interpellació de l'il·lustre senyor Ignasi Riera. Aquest escenari gira a l'entorn de dos eixos. En primer lloc, el d'anar perfeccionant el sistema de presa de decisions mitjançant instruments de planificació com les programacions plurianuals universitàries d'inversions, el desplegament normatiu i aquell conjunt d'iniciatives orientades a l'increment progressiu de l'eficiència en l'ús de recursos en un present i futur de contenció pressupostària. En segon lloc, les actuacions orientades a la millora de la qualitat i del rendiment acadèmic per tal de reduir l'índex de fracàs en termes d'abandonament i de repetitius.

Pel que fa al primer aspecte, és necessari dur-lo a terme tant a l'autonomia universitària com a les competències que la Llei atribueix a l'Administració, i anar substituint progressivament –ja ho he dit– el debat de caràcter incrementalista sobre les necessitats per un diàleg fonamentat en objectius i en una millor transparència en la informació. Això ha de permetre anar creant una cultura d'objectivació de les necessitats i, al mateix temps, ha de contribuir a enfortir la capacitat dels equips de govern de fer front, amb la col·laboració del Govern de la Generalitat, als problemes específics que tenen plantejats.

Pel que fa a la millora de l'aprofitament de recursos públics, les actuacions s'orientaran a la millora de la informació sobre recursos disponibles i a la seva adequació als objectius plantejats amb l'establiment de contractes-programa, en un procés de vinculació progressiva de recursos objectius destinat a permetre un canvi substantiu respecte a l'actual model de finançament. Evidentment, aquest procés, que als seus inicis ha de tenir un caràcter experimental, es fonamentarà en el consens que derivi de la seva contribució a facilitar l'assoliment dels objectius que es plantegin els mateixos equips de govern de les universitats. En aquest sentit, la recent creació de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari a Catalunya obre una nova etapa en el procés de desplegament universitari a Catalunya que ens ha de permetre configurar la universitat que volem per al demà. L'Agència ha de ser l'instrument de reflexió i diàleg entre l'Administració, la universitat, les universitats i la societat, per aconseguir aquells objectius de qualitat i transparència que hem indicat. Els treballs de l'Agència han de servir per impulsar mecanismes de millora interna de l'activitat docent, investigadora i de gestió, de transparència i rendiment de comptes a la societat i, en darrer terme, d'intercanvi d'experiències entre les universitats.

Voldria, així mateix, que la meua exposició anterior sobre el finançament universitari i la que començaré a continuació sobre la programació universitària fossin tingudes per l'il·lustre senyor Riera com a parts integrants de la resposta a la seva interpellació sobre el capteniment del Govern sobre la política universitària, atesa la solució de continuïtat dels tres aspectes i la separació una mica irreal que he hagut de fer de les qüestions plantejades per les tres interpellacions sobre la política del Govern en l'àmbit de la universitat.

Un element bàsic de la política universitària, el constitueix, evidentment, la recerca, com vostè deia. Conscient d'això, el Govern va aprovar, en la sessió del pas-

sat 30 de gener, el segon Pla de recerca de Catalunya 1997-2000, que dóna continuïtat al primer. Com he indicat anteriorment, el desenvolupament del primer Pla de recerca va aportar al sistema de ciència i tecnologia de Catalunya, i especialment a les universitats catalanes, la revalorització del concepte de treball en equip i la dinamització de les activitats de recerca dels nostres investigadors, incrementant la seva capacitat d'acollir-se a fons competitiu estatals o comunitaris. Aquest Pla va donar major vitalitat a l'actual sistema públic de recerca, el qual es va incentivar per mitjà de la creació de tres noves figures i els graus de recerca, les xarxes telemàtiques i els centres de referència, que a mesura que es vagin consolidant actuaran com a elements bàsics per millorar la competitivitat, l'organització i la coordinació de l'activitat investigadora. Les estratègies aplicades per fomentar la recerca de qualitat i per estructurar el sistema han d'anar evolucionant a mesura que els objectius assolits confirmen la seva validesa i estabilitat de resultats.

És evident, però, que qualsevol mesura correctora que es pugui incloure en el segon Pla amb la finalitat de modificar les deficiències estructurals encara existents haurà de tenir molt present el camí recorregut fins avui. En aquest sentit, el segon Pla de recerca de Catalunya 97-2000 proposa actuacions que facilitin l'apropament de la recerca pública als sectors productius i a la societat en general, per tal d'aconseguir una major potència i cohesió al nostre sistema de ciència i tecnologia.

En definitiva, el segon Pla de recerca pretén desenvolupar la seva capacitat més innovadora, per mostrar-se com a instrument capaç de dinamitzar les activitats d'investigació i innovació al servei de la competitivitat i la qualitat de vida dels ciutadans, a través d'aquests tres grans eixos d'actuació: la formació de recursos humans amb R+D, el reforçament del sistema públic d'R+D de Catalunya, l'estímul de les relacions entre sectors públics i privats. També, amb la seva mateixa prioritat, el segon Pla propiciarà l'acció coordinadora en R+D dels departaments de la Generalitat, per tal d'aconseguir l'aprofitament òptim dels recursos públics que a Catalunya es destinen a l'R+D.

Des d'una altra perspectiva, la política universitària del Govern contempla també el necessari aprofundiment en el procés de desplegament normatiu en matèria d'universitats i el d'avançar en l'elaboració de les corresponents disposicions, amb el necessari consens amb les universitats. En aquest sentit, cal destacar l'aprovació del Decret sobre títols propis de les universitats, l'elaboració de l'avantprojecte de crèdit de programació i els treballs derivats de la tramitació de sol·licitud de reconeixement de les universitats de Vic i la Lliure de Catalunya.

Així mateix, es continuarà amb la política de defensa de les competències de la Generalitat en matèria d'universitats i recerca, i lògicament es farà el seguiment dels conflictes de competències que la Generalitat ha plantejat davant del Tribunal Constitucional en matèria d'universitats, com és el cas de la reclamació de la transferència de les beques i ajuts a l'estudi en l'ensenyament superior i de la modificació del Pla d'avaluació de la qualitat del Consejo de Universidades, en el

sentit que les competències siguin exercides plenament per la Generalitat de Catalunya.

Respecte a les beques, em plau assenyalar que es troben en procés de negociació, i és previsible que, properament, la Comissió de Transferències Estat - Generalitat aprovi el seu traspass a la Generalitat de Catalunya. També un dels objectius és la negociació de les necessàries modificacions a la normativa bàsica estatal, especialment la Llei 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària, i cal assenyalar que en aquest aspecte s'ha consensuat amb les universitats i s'ha tramès al MEC un document sobre la nova carrera docent.

D'altra banda, i pel que fa al perfeccionament i la prestació dels serveis universitaris, es continuarà ja la intensa tasca d'informació i orientació als estudiants que volen accedir a la universitat, així com la promoció exterior de les universitats catalanes, ja iniciada amb la creació del servei Europa Universitat, amb l'obertura de punts d'informació a les seus europees del Copecc i amb els ajuts als programes Sòcrates.

Hem parlat d'equipaments, de recerca, de serveis..., deixo per al final el que fa referència específica a l'oferta docent, per respondre la interpellació de la il·lustre senyora Duch sobre programació universitària. Com vostè sap, el Comissionat per a Universitats i Recerca va presentar la vigent programació universitària a l'inici de l'any 96, i aquesta fou informada favorablement pel Consell Interuniversitari de Catalunya la primavera del mateix any. L'objectiu prioritari d'aquesta programació és la consolidació i reordenació de l'oferta d'estudis per tal de disposar d'un sistema universitari integrat i equilibrat, tant des del punt de vista de les demandes socials i els sectors productius com de la seva implantació territorial, amb una permanent atenció a la millora de la qualitat dels serveis i a l'eficiència dels recursos públics i, en definitiva, al progrés social i cultural del país.

Els criteris que orienten la programació universitària per als propers anys són: promoure la millora de la qualitat a la docència; millorar l'eficiència en l'ús de recursos; reduir el nivell de fracàs universitari en termes de repetidors i abandonaments; limitar al mínim possible el dèficit no desitjat en el procés de preinscripció universitària; promoure un major grau d'especialització en l'oferta d'estudis de les universitats catalanes; reduir el dèficit de titulars respecte als països de l'entorn, tant en el nombre total com en aquelles àrees més deficitàries; comptabilitzar l'oferta de titulars amb l'evolució de la demanda del mercat, i dimensionar l'oferta de places universitàries segons les necessitats de titulats, tot distribuint-la territorialment, per garantir el màxim aprofitament de recursos disponibles.

Posteriorment, l'Administració universitària ha considerat i ha tingut en compte altres criteris més intrínsecs de les mateixes universitats, com el pes previsible dels diferents equips docents i investigadors de les universitats en relació amb els diferents ensenyaments considerats, o altres criteris de valoració econòmica de les despeses corrents o de necessitats infraestructurals dels estudis proposats, i d'aquesta manera el Govern ha determinat una programació que és concreta i pragmà-

tica, en el sentit d'indicar els estudis que s'haurien d'implantar, reformar o integrar successivament al llarg de quatre etapes.

Per tant, s'acoten de manera molt precisa les múltiples possibilitats, i es tracta de superar les discussions anuals per a l'assignació de places; s'acoten els estudis, doncs, a partir de diversos criteris, i, sobretot, amb l'objectiu de consens entre els representants de les universitats, explicat en el Consell Interuniversitari de Catalunya. La programació adoptada és un marc de referència i un programa de treball que s'executarà, entre d'altres, evidentment, en funció de les disponibilitats financeres dels exercicis i de les conclusions de les diferents comissions de treball previstes que treballen per resoldre determinats aspectes relatius a determinats estudis o grups d'estudis. És, per tant, una programació oberta, renovable i ajustable a mesura que es vagin implemantant les diferents etapes previstes.

La programació adoptada no es refereix únicament a la previsió de nous ensenyaments o nous grups d'estudis ja existents. Hi ha una segona línia de programació complementària, adoptada també en el sentit d'ajustar les places ofertes de nou ingrés a mòduls de vuitanta alumnes per grup, en ensenyaments de primer cicle i segon cicle, i de seixanta alumnes per grup en ensenyaments de només segon cicle, i amb la possibilitat de reconvertir ensenyaments en altres de la mateixa àrea amb més demanda de places i amb un perfil professional que s'adequa més a les necessitats del sector productiu. Aquesta reordenació pot comptar amb una disminució de places en aquelles titulacions més massificades de determinades universitats, mentre que en altres pot representar petits increments.

La programació adoptada s'estructura, pel que fa a l'oferta d'estudis, entorn de quatre línies d'actuació. Incorporació al sistema públic català de nous ensenyaments del catàleg general d'estudis homologats que el sistema encara no imparteix; és el cas de la diplomatura de Logopèdia, l'Enginyeria Tècnica Naval, especialitat de Serveis i Propulsió del Vaixell, la llicenciatura de Documentació o la implantació d'estudis experimentals i sanitaris a la Universitat Pompeu Fabra, entre altres. En segon lloc, adequació de les places ofertes en els estudis ja implantats a mòduls preestablerts, per contribuir a la millora de la qualitat docent, tenint en compte l'evolució de la demanda de les places dels estudis; és el cas de nombrosos estudis, com la diplomatura d'Estadística, la llicenciatura de Dret o de Ciències Empresarials o totes les especialitats dels estudis de mestre. La reconversió de determinats estudis –en tercer lloc–, atenent la poca demanda de places en els serveis existents, i el previsible increment d'aquests en els estudis resultants de la reconversió, així com el perfil dels nous titulats, que s'ajusta més a les demandes de la societat: en són exemples la necessitat de reformar algunes llicenciatures filològiques de determinades universitats, en l'especialitat de mestre en llengua estrangera, o determinades llicenciatures de Pedagogia en Psicopedagogia. En quart lloc, pel que fa als estudis de les àrees d'humanitats, s'està treballant per la reforma dels seus plans d'estudis, en el sentit d'agrupar convenientment els primers cicles de determinades titulacions

–per exemple, les filologies romàniques–, de manera que en un tronc comú es comparteixin la majoria dels crèdits d'aquests primers cicles, i se separen segons cada titulació en el segon cicle, aprofitant així millor els recursos disponibles.

L'objectiu d'aquesta reordenació de l'oferta de places obeeix a la necessitat de buscar l'eficiència del sistema i la major optimització dels recursos existents. Només d'aquesta manera aconseguirem un sistema sanitari integrat i equilibrat per poder fer front amb garanties de qualitat i nivells europeus al repte del segle vinent. Com he dit, la programació adoptada s'estructura en quatre etapes successives, i cada una d'elles contempla actuacions precises per a la implantació de nous estudis i la reordenació d'altres d'existents. Pel que fa a la primera fase, el recent plenari del Consell Interuniversitari de Catalunya, celebrat el passat dia 11 de febrer, va informar favorablement la implantació de la majoria dels estudis que contempla aquesta fase i alguna titulació de la segona fase.

D'aquesta manera, el Govern, per tal d'iniciar les activitats docents els propers cursos 97-98 i 98-99, implantaria els següents estudis per cada una de les universitats: a la Universitat de Barcelona, la diplomatura de Biblioteconomia i Documentació, i a partir de la integració de l'Escola de la Diputació de Barcelona, la llicenciatura de Documentació de segon cicle, com a resultat de la integració anterior a la llicenciatura de Comunicació Audiovisual, també de segon cicle, com a resultat de la reordenació dels estudis de Ciències de l'Educació. A la Universitat Autònoma de Barcelona, la diplomatura de Logopèdia i la llicenciatura d'Història i Ciències de la Música de segon cicle, com a resultat de la reordenació de les especialitats d'Història de l'Art. A la Universitat Politècnica de Catalunya, l'Enginyeria de Materials, de segon cicle, com a resultat de l'homologació del títol propi ja existent; l'Enginyeria Tècnica Naval, en l'especialitat de Propulsió i Serveis de Vaixells, i l'Enginyeria d'Organització Industrial de segon cicle al campus de Terrassa, com a resultat de la reordenació de les especialitats d'Enginyeria Industrial. A la Universitat Pompeu Fabra, la llicenciatura de Biologia, si bé condicionada al resultat de l'estudi de les necessitats infraestructurals que requereixi la seva implantació. A la Universitat de Girona, l'Enginyeria Informàtica de segon cicle i el primer cicle de la llicenciatura d'Administració i Direcció d'Empreses, com a resultat de la reordenació dels estudis empresarials. A la Universitat de Lleida, de nou l'Enginyeria Tècnica Industrial, especialitat Mecànica. A la Universitat Rovira i Virgili, la llicenciatura d'Enologia, de segon cicle, com a resultat de l'homologació del títol propi ja existent; l'Enginyeria Informàtica, de segon cicle, i l'Enginyeria Automàtica i Electrònica Industrial, de segon cicle, i els estudis de mestre, en l'especialitat de llengua estrangera, com a resultat de la reordenació dels estudis de mestre i Filologia. I, per últim, la Universitat Oberta de Catalunya complementarà els quatre estudis existents actualment amb els d'Enginyeria Tècnica, Informàtica, Gestió Informàtica de Sistemes, tal com es contemplava en la Llei de reconeixement de la Universitat. I, per altra banda, avui es fa la presentació del

campus de Castelldefels, un campus que va més enllà dels aspectes docents i de recerca...

El president

Senyor conseller, lamento que ha esgotat el temps de trenta minuts.

El conseller de la Presidència

Acabo.

...un campus que va més enllà dels aspectes docents i recerca i que també inclou un àmbit important de connexió entre les empreses i una innovadora dimensió ludicocultural. El campus de Castelldefels està ideat com un model de campus per al segle XXI, molt vinculat amb la realitat social i industrial catalana.

Bé, la veritat és que totes aquestes coses, tot aquest plantejament és el que intentem fer i que en la contestació posterior intentaré acabar de perfilar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, estava a punt de dir-li que el seu exercici de lectura ens ha deixat a tots derrotats i captius i a vostè suposo que esgotat. Sempre que parlem d'universitats es dona aquest cas: amb l'existència del Comissionat i la figura peculiar del Comissionat, que tant és com un conseller per a algunes coses i no ho és per a unes altres, es produeix aquest cas, que no podem interpellar-lo directament. Sort que tenim ara, que tenim un conseller de la Presidència aquesta legislatura, al qual..., perquè en anteriors legislatures, no se sabia qui ens responia: tan aviat era el conseller de Justícia com el de Cultura o el d'Ensenyament.

L'ordenació de les interpellacions, que és ordenació per registre d'entrada, també ha estat una mica disgregadora del discurs, perquè, evidentment, la interpellació que ha substanciat ara el Grup d'Esquerra Republicana era la més concreta de les tres o la que tenia un apartat més concret, i segurament que començant per la interpellació del senyor Riera, continuant per la de la senyora Duch i després la meua s'hauria arribat potser a un ordre més lògic del que es volia parlar. En tot cas, el que és evident és que aquí, al voltant de les tres interpellacions i la seva resposta, es demostra un fet que nosaltres hem anat insistint fa temps, que és que sovint algú ens ha fet caure a parlar del sistema universitari català i ens dediquem a parlar del sistema universitari català quan no existeix; no existeix un sistema universitari català perquè per existir hi hauria d'haver uns fets que el diferenciessin de qualsevol altre sistema universitari, perquè allò que defineix una cosa diferent de les altres són uns trets diferenciadors, i en aquests moments no hi ha res que diferenciï el sistema universitari de Catalunya del sistema universitari de l'Estat. Vostè

em pot dir: l'Administració que té competències d'alguna cosa de gestió, cert; un cert tipus..., però jurídicament, legalment, conceptualment i a nivell de desenvolupament real no hi és. Per tant, el nostre Grup se suma a aquestes peticions d'abocar-nos-hi tots –el Govern, que és a qui li pertoca, i, en la mesura de la modèstia, els grups parlamentaris en el que puguem fer–, doncs, sumar-nos tots a construir aquest corpus que ens permeti poder desenvolupar un sistema universitari català que potser, per exemple, ens impediria un fet, que és que aviat haguem de parlar dels Estudis Universitaris de Vic com a universitat privada quan, si tinguéssim un sistema universitari propi, amb una llei universitària pròpia, possiblement aquella universitat no caldria aprovar-la com a privada, perquè no és en la intenció dels seus promotors ni serà en la realitat de la gent que formi part del patronat.

Anant al finançament, que és del que volíem parlar, jo li insisteixo el reconeixement del que cal reconèixer de la part positiva i de la part de la inexistència d'uns criteris objectius clars en el repartiment de les subvencions i despeses i el que fa que, evidentment, la majoria de rectors d'universitats catalanes se sentin discriminats –i, les xifres que he donat, no les vull reiterar, però hi són. Després, tot i que percentualment les taxes ara signifiquen menys del que significaven abans pel que fa al finançament d'universitats, el que és cert és que han augmentat molt més que el nivell de vida. Han augmentat molt més que el nivell especialment a partir del gloriós any olímpic 1992, en què hi va haver un augment del 10% de taxes, quan el nivell de vida va ser del 4,6 i aquí ha anat augmentant. Això fa que el tema beques continuï sent no important, sinó encara més, i evidentment que primer fa falta rebre la competència efectiva i després tenir una política molt més clara, molt més justa de la que va tenir el Ministerio en aquest concepte.

I en tercer lloc, el problema del finançament i el problema que la LRU se'n ha quedat si més no antiquada –si més no antiquada– han produït el fet que li comentava abans de l'existència d'un tipus de professorat que té una situació laboral molt poc acceptable i que, en paraules de la Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles, que es va reunir el novembre del 96 aquí a Barcelona, presidida pel Carles Solà, va aprovar un informe presentat per Jaume Pagès, és a dir, dos rectors del nostre teòric sistema universitari, en què es posava clarament damunt la taula aquesta precària situació laboral del professorat ajudant i associat motivada pel creixement del sistema universitari, per les limitacions de la Llei de reforma universitària i també, evidentment, per les limitacions del sistema de finançament. Un sistema universitari propi ens permetria també solucionar aquest tema, regular aquest tema d'una manera diferent, i, mentre no el tinguem, sí que el Govern de la Generalitat hauria de dirigir-se al Govern de l'Estat perquè aquesta reforma, la de la LRU, es fes al més aviat possible i s'aprofités per fer-la no només per aquest tema, sinó per d'altres temes que la realitat universitària ha demostrat que o eren incorrectes en el moment de ser redactada la Llei o en el temps s'han superat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula ara la diputada senyora Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Jo penso que acabem d'assistir a un magnífic exercici de lectura per part del conseller de la Presidència de l'avanç i perspectives sobre política universitària a Catalunya. M'ha semblat interessant, i serà un diari de sessions al qual caldrà fer-hi referències sovint perquè és un bon balanç, des d'una perspectiva fins i tot historicista o de com ha anat l'evolució del temps. Però jo em temo que no ha acabat de respondre a algun dels interrogants que aquesta diputada i algun altre company interpellant ens plantejàvem. I no voldria que aquest fos un diàleg autista, no?, però sí que voldria recuperar el fil de la intervenció en el punt que l'ha deixat.

Parlàvem de quantitat i qualitat, i m'ha semblat entendre que el conseller en algun moment comparteix aquestes qüestions, i la mateixa creació de l'Agència d'Avaluació i moltes altres iniciatives aposten per posar l'èmfasi en qüestions de qualitat. Penso que tenim una gran oportunitat per avançar cap aquí, igual que a vegades almenys hi havia expectatives creades en què la disminució de la *ratio* escolar, de la natalitat, que s'ha fet evident abans en el sistema de primària i secundària que en l'universitari, permetria incrementar els nivells de qualitat. Jo voldria remarcar aquí aquells aspectes que poden afavorir un manteniment de demanda i, per tant, a la recerca de major qualitat, la necessitat que els mecanismes de programació s'enforteixin.

Es diu que un dels determinants de demanda és el nivell de renda mitjana de la famílies. El conseller ho ha fet avui aquí i jo l'he sentit en altres fòrums que aposta per una societat de benestar, competitiva, amb cohesió social, etcètera. Per tant, desitgem que aquest nivell mitjà de renda s'incrementi. Per tant, això serà un factor d'increment de demanda. Hi ha un altre factor, que el podem estimular o el podem obviar, però que és absolutament indiscutible, que és la demanda creixent de formació continuada, de formació i de reciclatge, i aquí hi ha una oferta concreta que les universitats poden fer. I després una altra cosa, que també es reconeixia des del punt de vista del dèficit dels titulats, i aquest estudi reconegut darrerament, en què la titulació és una garantia d'ocupació, a vegades de subocupació, però en qualsevol cas col·loca d'una manera millor en el mercat del treball les persones. Per tant, des d'aquesta perspectiva i amb un objectiu de millora de la qualitat, jo penso que aquesta proposta a què va donar suport el Consell Interuniversitari és recent, és de l'any passat, certament.

Hi ha un altre element de fons que penso que cal tenir present, que és la incidència de la reforma educativa en el sistema universitari, i aquí m'agradaria subratllar una cosa que ja anirem concretant en altres iniciatives, però ens sembla que no hi ha l'agilitat suficient per part del

Govern a l'hora de donar suport i d'estimular i de posar en marxa el mapa de la formació professional i els cicles formatius de grau superior. Tenim una situació, també des d'un punt de vista comparatiu respecte d'altres països europeus, de desequilibri, de menysteniment, en part, de l'oferta de formació universitària, i probablement això sigui un dels factors que després ens embussa i ens produeix fracàs des del punt de vista de l'oferta universitària, diguem, normal.

El Grup Parlamentari Socialista, a partir de la resposta del conseller, continuem insistint en la necessitat de temporalitzar aquesta proposta d'ampliació, integració i reordenació dels ensenyaments. Ens sembla que el criteri d'etapes és encara massa flexible, que no concreta i que tots, la universitat, la societat, estarem esperant l'any que ve –potser també el mes de febrer– per saber quines són les altres titulacions que aquell any es posen en marxa. Creu el conseller que no hauríem de fer alguna cosa de més abast, alguna planificació de més abast? Un tema petit: no podem incloure els títols propis? No podríem encarregar un estudi integral, que potser ens seria útil de cara a aplicacions normatives, que m'ha semblat entendre que anunciava el conseller? No podríem fer algun estudi en la línia de la proposta potser també del president del Parlament de fer-ne unes jornades parlamentàries?

La situació universitària, el mercat del treball, les dinàmiques econòmiques, està tot canviant d'una manera tan important que potser valdria la pena que ens ho plantegegés seriosament i féssim un estudi de demanda i de necessitats que ens permetés adequar el que ofertem i les necessitats de la societat potser una mica més enllà. No dic que les demandes de les universitats no siguin adequades, que ho són, però potser caldria que l'observatori fos una mica més ampli. En aquest sentit anirà la proposta de moció que el Grup Socialista plantejarà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, reitero el que li han dit el senyor Bargalló i la senyora Duch sobre el discurs. Potser hauria estat més fàcil que ens haguéssim intercanviat discursos abans, i hauríem pogut anar a treballar qüestions concretes. Jo ho he fet en més d'una ocasió amb el conseller, i no és mal sistema. Jo crec que hi ha hagut un moment que llegint –ja ho veurà en el *Diari de Sessions*– vostè ha parlat del sistema sanitari català. *En qué debía estar pensando*, senyor conseller?

Relació universitats - ensenyament. Quan se'ns diu la dificultat d'orientar o no cap a la universitat els alumnes, un pensa i es planteja: i per què si és necessària aquesta orientació, universitats no queda dins de l'ensenyament? És clar, és un tema relativament clar de la possibilitat d'influir d'un lloc i l'altre.

Llei universitària catalana més finançament, per les raons dites pel senyor Bargalló.

La necessitat que ensenyament i recerca arribin a tenir o a significar un 1,75% del PIB, si volem, ho repetixo, ser competitiu amb Europa. Això no es pot aconseguir l'any que ve ni l'altre; posem-hi deu anys, però posem-ho com a fita.

Beques. Vostè ens ha dit que estan en fase de negociació. És un tema que preocupa moltíssima gent. Senyor conseller, li demanaria que concretés —que concretés— i exactament què vol dir quan diu que estan en fase... Perquè aquesta, per a molts estudiants, serà avui la notícia: el conseller avui diu que el tema està en fase de negociació. Ja sabem que hem demanat sovint la transferència, que no s'ha aconseguit, que hi ha una interposició d'un recurs de l'any 94, però això és important.

Jo encara volia dir una cosa més: de veritat creuen, senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, que en aquests moments funciona la igualtat d'oportunitats per accedir a la universitat? No. I estic segur que vostès creuen com jo crec. A l'àrea on jo visc hi ha molta gent que no pot accedir a la universitat, malgrat l'expedient acadèmic, per reals situacions familiars. És a dir, el sistema, en aquests moments, de beques, en el que significa la filosofia de les beques, comencem dient o comencem confessant-nos que no és el sistema eficaç perquè signifiqui justament la possibilitat de garantir la igualtat d'oportunitats d'accés.

La precarietat de la situació laboral del professorat associat i ajudant. És un tema molt important.

Vostè ha fet una al·lusió a les construccions noves. Tot el que ha dit és veritat, i a més hem tingut ocasió d'anar a visitar-ne. Per exemple, vostè ens parlava de l'excel·lent nou campus de la Politècnica: fantàstic. Ara bé, en el cas, per exemple, de la Universitat Autònoma, la Facultat de Veterinària és un model; els llocs on s'imparteixen classes, en aquests moments, de Filologia, vostè sap les dificultats objectives, i uns quants diputats, aquí, hem estudiat justament aquesta matèria: fins i tot per poder seguir les classes bàsiques de fonologia, a partir d'unes condicions que no són les mateixes... Vostè, que abans de ser conseller va ser gerent de l'Institut Català de la Salut, sap molt més que no pas jo que, en tema d'espais, una cosa són les noves construccions i l'altra el manteniment i la remodelació de les anteriors. És que en el pla d'inversions —que ens hem estudiat, i amb molta calma— hi ha prou quantitats pensades justament per facilitar aquesta readequació d'espais? Repeteixo, hi ha diners, i és interessant la proposta del nou campus de Castelldefels —que, per raons fins i tot territorials, m'interessa, i m'interessa molt—, però amb compte, perquè en aquests moments les dificultats reals de moltes universitats és trobar recursos per remodelar o per readaptar els espais que ja hi havia fins ara.

I jo he parlat d'un tema que ja sé que és un tema polèmic sempre, que és si hi ha o no hi ha esclatxos pel que fa al no-finançament amb diners públics de les universitats privades. També li agrairia una resposta a aquest punt.

I, finalment, un tema al qual sé que vostè és especialment sensible: els plans que garanteixin la plena

integració de les persones discapacitades a la universitat.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar el segon torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, en primer lloc ja veig que la meua intervenció no els ha agradat gaire. Realment, probablement ha sigut una intervenció en què sí que he fet un esforç per intentar dir tot el que tenia escrit, amb la finalitat de poder donar la màxima informació per després poder contestar exhaustivament, no? Bé, no ho he aconseguit, i intentaré aconseguir-ho ara. Els parlaré de poques coses, i, aquestes poques coses, intentaré explicar-les clares, a veure si se m'entén millor.

Respecte al tema del finançament, de si hi ha d'haver un sistema objectiu o no objectiu per finançar les universitats, clar que hi ha de ser —clar que hi ha de ser—, però no s'hi pot anar de cop —no s'hi pot anar de cop. És a dir, nosaltres tenim unes universitats finançades diferentment, basades en criteris tan històrics com es vulgui, en alguns casos —això passa també en sanitat, per això amb facilitat pot ser que jo tregui el tema sanitari, perquè s'assemblen molt, aquestes coses, s'assemblen tremendament—, i el que no es pot fer és agafar i dir: «Escolta'm, els tractem tots amb el mateix raser», és impossible, es necessita fer una valoració de quins estudis imparteix cadascuna i, evidentment, quan un observa tot això, observa unes diferències molt grans, en ocasions no justificades per res, o justificades per algunes coses que, evidentment, s'han de corregir, no? Això és el que exigeix que hi hagi d'haver un sistema d'avaluació, un sistema d'avaluació sobretot basat en la qualitat, no en la quantitat, i que ens permeti objectivar si, els diners que estem gastant, els estem gastant de la manera més eficient possible. En el que no estic d'acord, jo, de cap de les maneres, i no hi estaré mai, és que això s'hagi de valorar dient: «Escolti, un alumne que fa Dret aquí costa tant, el que estudia allà costa igual». Ja dic, escolti, no hi estic d'acord personalment, jo crec que és un error fer-ho d'aquesta manera; hi han altres factors que es valoren, i hi ha un factor molt important, que és que, malgrat que vulguem fer introduir competència dintre d'un sector públic, el que és veritat és que és una competència que es mou dintre un mercat que no és un mercat lliure, i això s'ha de tenir present d'una manera molt clara, i jo crec que aquest és un fet que tothom ha de tenir molt present.

Les beques. Què vull dir amb les beques, quan li dic que s'està negociant i a punt d'arribar a un acord? Li vull dir que jo espero que, abans de dos o tres mesos, tinguem un acord definitiu que permeti el traspàs del sistema de beques a la Generalitat de Catalunya. Això són unes converses que s'estan portant a terme en aquest moment i que espero que ens donaran una solució.

2510

També és veritat que en un tema que tots vostès han esmentat, i que és veritat, i és un problema gros, que és el conjunt de professors que tenim en una situació docent que no és..., que no són funcionaris, i que es troben en una situació complexa des del punt de vista, diríem, de reconeixement, nosaltres el que volem és arribar a un acord definitiu amb el Govern central, i estem negociant amb ells per buscar una solució que prèviament estigui acordada amb les universitats, i espero també que això, en dos o tres mesos, aconseguim algun tipus de solució, perquè aquest sí que certament és un factor tremendament preocupant, jo crec que és tremendament preocupant.

Nosaltres..., home, a nosaltres ens agradaria tenir un sistema universitari que es pogués dir «sistema universitari català», no?, però, escolti, tampoc és una obsessió. Quan nosaltres vam rebre les transferències de sanitat, no vam començar dient «anem a fer un sistema sanitari català»; després vam veure que es podia configurar un possible sistema sanitari català. En això jo dic el mateix, no? Nosaltres tenim un sistema universitari, que té algunes característiques peculiars que és veritat que no tenen la resta d'universitats a la resta de l'Estat, que té un clima que també és diferent que el que hi ha a la resta de l'Estat, que per exemple aquí permet que els consells socials funcionin, jo crec, relativament bé –sempre és complex, el tema dels consells socials–, i crec que ningú discuteix l'autonomia de les universitats, i, per tant, jo crec que hi ha un ambient diferent. Si d'aquests plantejaments, d'aquest ambient i de tot això podem aconseguir un sistema propi, molt millor, i si trobem llavors que això té unes característiques que permeten donar-hi una propietat, millor, però no ho hem de fer d'una manera obsessiva, de voler ser originals, sinó que el que hem de fer és que hi hagi un reconeixement que el nostre sistema funciona i funciona al millor possible.

Nosaltres sí que tenim aquí una situació... I ara lligo una mica amb el senyor Ignasi Riera, no?, i després aniré canviant d'un cantó a l'altre, i quan se m'acabi el temps hauré acabat i podrem fer altres coses, però hi ha un tema que a mi em preocupa realment molt: és a dir, en el sistema universitari continua havent-hi una certa obsessió entre el sistema universitari públic i el privat, i això genera unes posicions molt confrontades i que no sempre són clares. Jo sempre distingiria un sistema universitari públic, que està finançat completament i absolutament públicament; un sistema universitari que podríem dir que no és públic en el seu context, sinó que és privat però que pot ser no lucratiu, i que a més sigui amb participació d'ens locals o altres entitats, que es podria donar, i un sistema que pugui ser lucratiu. Jo sempre dic: «Ecolti, no entenc com no parlem d'universitat pública, universitat de possible utilització pública, que hauria de ser aquesta no lucrativa, i universitat privada, dura i pura». A mi em semblaria més lògic. Amb un benentès, de tota manera: que mentre nosaltres no tinguem diners, nosaltres, la nostra obligació és gastar els diners que tenim en la pública pública; després podem gastar alguna cosa, si de cas, en la privada sense finalitat de lucre que tingués aquest caràcter d'utilització... pseudopública, podríem dir. I ja dic, escolti, jo crec que nosaltres..., no hi ha cap lògica que nosaltres

gastem diners en la privada amb afany lucratiu, tret que es donés una situació molt, però molt especialíssima, que en alguna d'aquestes fessin un estudi, per circumstàncies estranyíssimes, que obligués a una especificitat molt concreta i que permetés donar alguna beca a algun estudiant per aquestes raons, absolutament, ja dic, extraordinàries, fora del corrent. I aquesta és la meua posició, i jo crec que és la posició lògica a tenir en aquest tema, i jo crec que hem de fugir una mica d'aquest tipus de guerra que en molts casos es genera entre el públic i el privat i que ens porta a situacions que jo crec que en cap cas són bones.

Nosaltres tenim una programació universitària, que vostè insisteix a dir: «Ecolti, temporalitzi-la, temporalitzi-la»... No ho farem –no ho farem. Seria fer volar coloms. És a dir, jo li puc dir el que farem aquest any, o li puc dir el que farem l'any que ve, però el que farem d'aquí a tres anys li asseguro que no ho podem dir. És a dir, podem marcar una línia, un camí, i dir: «Ecolti'm, ens hi anirem apropant, i anirem veient a veure com es pot aplicar.» El seu afany, jo l'entenc, i és just i legítim; és el que fa sempre l'oposició per, al dia següent, poder-te dir que no estàs complint això o allò o allò; vull dir que, home, no vull entrar en aquest embolic, li ho asseguro. El que li direm sempre és: «Ecolti, la nostra tendència, la nostra voluntat, serà fer això, això i això», però, evidentment, va lligadíssim, i hi va molt lligat, amb el tema de les possibilitats econòmiques que nosaltres anem tenint. Sí que estic d'acord amb vostè que hi ha d'haver perfils d'especialització, que hi ha d'haver la possibilitat de títols propis, i aquest és el camí que s'ha d'anar.

Vostè diu: «Ecolti, la universitat no té rigor del tot.» Bé, jo crec que la universitat està en una transformació i en un canvi cultural molt important, que jo crec que té tot el sector públic, que és un canvi importantíssim, de ser capaços, però amb sentit comú, de veure com s'és al màxim d'eficient i al màxim d'eficàç. I al màxim d'equitatiu, no?, perquè és veritat que no sempre..., les mesures que es poden prendre, igual pot ser que no siguin equitatives. No sempre la gratuïtat d'un servei és l'equivalent a l'equitat, sinó que, evidentment, el que s'hauria d'aconseguir era el que deia el senyor Ignasi Riera, la igualtat d'oportunitats. Que és veritat que no existeix en el moment actual, però, escolti'm, no existeix en el moment actual i no existirà d'aquí a cinc anys, perquè això és un ideal, que és el que busquem, però sempre hi han unes dificultats per aconseguir aquesta igualtat d'oportunitats. Però jo crec que ens equivocariem si nosaltres no féssim un gran esforç, precisament, per intentar buscar fórmules d'equitat, que tendeixin a l'equitat. Quan se'm deia: «Ecolti, es que vostès, les taxes, les han augmentat, han elevat molt les taxes»..., ja dic, escolti'm, sí, però basades en això, en l'equitat, intentant buscar fórmules més equitatives, que disminueixin la gratuïtat per a segons quins casos, però jo crec que ajuden a un cert grau d'equitat del sistema.

S'ha parlat molt dels temes demogràfics... Jo estic d'acord amb vostè, en això de la demografia. És a dir, la disminució de natalitat, i el fet que hi haurà una davallada de possibles alumnes que vagin..., vaja, de possibles nanos a l'edat de divuit anys, no donarà, proba-

blement, una disminució importantíssima dels estudiants a la universitat, perquè hi tindran més accés, tindran unes facilitats superiors, i, per tant, nosaltres ens trobarem que, si avui dia hi han unes cinquanta mil places de primer curs, nosaltres ens trobarem que això es mourà al voltant dels quaranta mil, però no hi hauran aquestes davallades tan espectaculars com es diu. I és evident que això generarà no la necessitat de reduir segons quines coses, sinó que això generarà segons quines especialitzacions, majors graus de qualitat, i donarà lloc que la universitat farà molta més formació continuada, o farà un conjunt de coses que avui dia té dificultats de fer i que jo espero que siguem capaços de fer i de tirar endavant.

Se'm deia una cosa, el senyor Riera em deia una cosa; diu: «Escolta, nosaltres estem molt lluny d'Europa»... Bé, molt lluny d'Europa tampoc hi estem, no?, dels països del nostre voltant. És a dir, quan un es compara i mira el que gastem nosaltres i el que gasten els països del nostre voltant, no hi ha tanta diferència. A nivell de l'Estat espanyol, la despesa d'universitats és el 0,9 del PIB, i és evident que això té unes diferències molt importants amb els Estats Units i el Canadà, que estan al voltant de l'1,2%, però, escolti'm, quan nosaltres ens intentem comparar amb França, França gasta el 0,9; és a dir que la diferència no és tan gran. O els Països Baixos gasten el 0,8; és a dir que les diferències en la despesa d'universitat no són moltes. Sí que és veritat una cosa que ara jo veia que vostè diu: «Escolti'm, la recerca», no? Sí, senyor, la recerca és una cosa en què estem baixos, que hem d'aconseguir una cosa molt important, i és que la recerca, a més, vagi molt lligada amb el teixit productiu, i que, evidentment, això ens doni unes possibilitats de tirar les coses endavant amb uns criteris que jo crec que en aquest cas coincidiran amb mi que no són privatitzadors, sinó que són estimuladors.

En ocasions, quan hi ha aquest debat que vostè diu: «Escolti'm, han vingut uns estudiants a explicar-nos una cosa, que potencien els privats», jo dic: «Escolti'm, no sé què potenciem de privats»; és un tema que jo els dic que m'ho vinguin a explicar, perquè tinc un cert, fins i tot, interès que m'expliquin què estic potenciant privadament a nivell de les universitats, i també tinc un especial interès que m'expliquin què estem fent de privatització a la universitat pública. Perquè en ocasions s'explica que privatitzar la universitat pública és obrir una plaça pública i que hi hagi un restaurant d'una cadena que doni el menjar, cosa que a mi em sembla que no fer-ho així és un dels disbarats més grossos de la història, i, per tant, em sembla que aquestes explicacions que en ocasions se'ns fan, que això són intents privatitzadors, jo crec que realment és un plantejament poc clar i que és important de fer un cert grau de docència en això. Perquè li asseguro –i li ho asseguro de debò– que jo, que evidentment no sóc el comissionat d'Universitats, però sóc el conseller que es cuida de les universitats, li asseguro, de totes totes –i és un tema que els dic molt seriosament–, que nosaltres tenim una voluntat des del Govern molt clara que les universitats siguin peça clau en tot el planteig del Govern de la Generalitat, que siguin una peça clau de dinamització de la cultura i, a més, de la nostra indústria i del nostre

teixit productiu, i a més ho fem amb una voluntat clara de fomentar aquests aspectes d'equitat, i que evidentment en cap cas, però en cap cas, nosaltres volem portar a una situació de privatització o de temes de la universitat pública, que en cap cas ho volem fer. Nosaltres el que sí que tenim és un gran desig que la universitat pública, la universitat que es finança amb els diners públics, sigui una universitat competitiva capaç de competir amb les universitats privades, sense necessitat tampoc de fer...

El president

Senyor conseller...

El conseller de la Presidència

...segons quins escarafalls...

El president

...se li ha acabat el temps.

El conseller de la Presidència

...perquè són coses diferents, però, evidentment, amb una voluntat molt clara, no?, de donar la màxima qualitat als nostres estudiants i al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

Es suspèn la sessió fins aquesta tarda, que la reprendrem a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Per a un millor ordenament del debat i també per a un millor aprofitament del temps, iniciariem ara el capítol de mocions, que a dos quarts de sis interrompríem per entrar en el capítol de preguntes, i reprendre després de l'hora de preguntes el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política territorial pel que fa a les seves dimensions urbanística i social

La primera moció que discutirem aquesta tarda, en la sessió d'aquesta tarda, serà el tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política territorial pel que fa a les seves dimensions urbanística i social, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Té, per exposar-la, la paraula el diputat senyor Boada, per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la interpellació de l'anterior Ple vàrem explicar els fets que condemnen el Govern de la Generalitat pel procés de requalificació d'uns terrenys a Sant Pere de Torelló. Aquesta condemna, juntament amb els fets que se'n deriven, tenen una clara responsabilitat política que ha d'assumir el Govern de Convergència i Unió, i en aquest temps que tindrà la paraula mostraré o intentaré mostrar la relació entre uns fets ja condemnats judicialment i la responsabilitat política directa d'algunes conselleries en concret i del Govern encapçalat pel senyor Pujol, en general.

En la resposta del Govern a la interpellació del nostre Grup, el senyor Mas, en un exercici de cinisme *cum laude*, ens explicava que la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya deia que només els condemnaven per dues coses. Doncs, mirin, la sentència diu que els condemnem per mala fe —o sigui coneixent la nullitat de les seves actuacions—, per temeritat —o sigui coneixent els possibles efectes legals, econòmics i penals que podria comportar la seva actuació—, i per desviació de poder —o sigui en contra de l'interès públic i amb una actuació immoral. Només, senyor Mas, diu això. Aquí hi ha clares responsabilitats polítiques i no un intent d'organitzar una autèntica volada de coloms, com deia el senyor Mas.

Però, bé, anem per ordre. Primer, explicarem la tupinada urbanística. S'accepta com a simple alegació la requalificació de 175.000 metres quadrats de la finca la Riera, propietat del senyor Joan Vilaró, cunyat del senyor Cullell. Aquest procés va ser denunciat pel coordinador comarcal d'urbanisme, que manifestava que, per ajustar-se a la legalitat, calia fer una nova informació pública ja que les modificacions implicaven un nou esquema de planejament que alteraven de manera important les normes subsidiàries i suposaven un canvi del model territorial. I això mateix, això mateix que diu el coordinador comarcal, ho reconeixia el director general d'Urbanisme en la proposta de resolució que eleva el conseller per a la seva aprovació el 21 de juliol de 1992, i el conseller Molins, en aquell temps, va autoritzar acordar la revisió anticipada de les normes subsidiàries tot i que no es donaven cap de les circumstàncies previstes per poder revisar-les tal com diu aquest informe del mateix senyor Solans; diu exactament, i ho eleva al senyor Molins, doncs, que no es donen cap de les condicions per portar a terme la revisió de les normes

subsidiàries. Malgrat això, el senyor Molins va aprovar aquesta resolució i la va elevar, evidentment, a la Comissió d'Urbanisme.

Així, el conseller Molins, d'aquesta manera, amb aquest document evitava que els terrenys del senyor Vilaró passessin a una segona exposició pública i aquí, senyores i senyors diputats, hi ha una clara responsabilitat política del senyor Molins i del senyor Solans en aquest afer.

És precisament a la Direcció General d'Urbanisme on s'articula l'inusual i fulminant aprovació de quatre acords en una mateixa data, el 22 de juliol de 1992, que ja per ells mateixos signifiquen un clar tracte de favor. Les presses d'aquell dia eren degudes, segons el senyor Mas, al fet de complir una finalitat social, ja que pocs dies després s'acabava el termini per sol·licitar les actuacions protegibles en matèria de sòl. Saben per a què servia aquesta sol·licitud? Per finançar el procés urbanitzador, ja que, si no es feia, l'alcalde no podria argumentar la compra dels terrenys del senyor Vilaró per fer només una residència; calien diners per desenvolupar la urbanització i la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge i la Conselleria de Governació entren en l'operació; la primera, la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, accepta una sol·licitud de l'Ajuntament signada per un suposat «arquitecte municipal», sense nom, ni el número de col·legiat, ni cap dada que l'identifiqui, i posteriorment el senyor Ventura ha d'enviar dues comunicacions a l'alcalde de Sant Pere perquè tramiti degudament la sol·licitud, canviant les dates, perquè ja havia acabat el termini de presentació de recurs. Això és tracte de favor.

A més a més, no es complia cap dels supòsits pels quals es podia declarar protegible una actuació en el sector de la Riera, ja que el sòl era considerat, en un inici, de reserva natural i precisament les normes subsidiàries especifiquen que «aquest sòl s'ha de protegir per tal d'evitar el procés urbanitzador cap a aquestes zones». Per què tant d'interès en aquests terrenys si no complien cap requisit? Per una finalitat social o perquè eren del senyor Vilaró? Per contra, els plans parcials I i II de Sant Pere de Torelló, que ja figuraven com a sòl no urbanitzable abans de la modificació i revisió de les normes del 1992, encara avui estan sense desenvolupar i són espais que completen el *continuum* urbà de Sant Pere. Fou, però, el de la Riera el que, malgrat la seva ubicació, allunyada del nucli del poble, amb accessos precaris i difícils de resoldre, aïllat per dos rius, situat en una àrea considerada de reserva natural, ubicat en una zona de gran valor agrícola, i que avui, tot i l'esforç de dotar l'àrea d'un mínim de serveis, està abocant les aigües residuals al riu Ges, es va beneficiar del concurs.

Doncs, aquest espai, segons el senyor Mas, era el més indicat per complir la finalitat social per la qual s'estava promovent aquella operació; el que passa és que la funció social era individual, servia per omplir les butxaques del senyor Vilaró amb diner públic. Una vegada aconseguits els 180 milions a baix interès gràcies a la dedicació de la Conselleria de Política Territorial en pes, calia obtenir diners per construir els accessos, difícil si calia construir un pont. La Conselleria de Gover-

nació va admetre amb caràcter d'urgència dins la convocatòria del PUOSC una subvenció de 20 milions per a la construcció d'un pont per accedir a la urbanització. Per què amb caràcter d'urgència? Home, potser pot donar una mica de llum a aquest caràcter d'urgència si llegim una de les converses telefòniques que tenia el senyor Cullell, en aquest cas, amb la senyora de l'alcalde. El senyor Cullell diu: «Em permets que amb tot «carinyo» faci una petita crítica al teu marit?»; la senyora de l'alcalde diu: «Per què?», i el senyor Cullell diu: «Perquè això del pont, hi ha una cosa del pont que li han denegat. Escolta, deixa que t'ho demani jo, cony; no et moguis tu per baix que ja t'ho demanaré jo per dalt i ho aconseguirem, si Déu ho vol» —si Déu ho vol!— «però no facis res fins que jo no t'ho digui, perquè ara amb el *no* ja ho aconseguirem igual, però és més difícil si hi ha un *no*. Per tant, deixa'm assegurar que quan tu presentis l'expedient ja estigui tot suficientment tocat perquè et diguin que sí. M'explico el que vull dir?» «A vegades ell no s'encomana a ningú i pel seu compte baixa a Barcelona i pam, presenta els papers.» S'entén ara el caràcter d'urgència? Quasi tot el Govern al servei de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló per a la requalificació d'uns terrenys del senyor Vilaró. Quina eficiència!

Els he presentat fins aquí l'engranatge urbanístic, la tupinada urbanística, farcida d'il·legalitats i de tracte de favor. Ara només cal explicar com es va posar oli a la màquina, i aquí apareixen la Conselleria de Benestar Social i l'Institut Català de Finances, que hi posen els diners. Calien diners perquè l'Ajuntament de Sant Pere pogués pagar els terrenys del senyor Vilaró; el Consell Executiu aprova el 24 de desembre del 91 la concessió d'un crèdit de 69 milions a l'Ajuntament de Sant Pere per a la compra de la finca la Riera i l'acord d'acceptar les obligacions que se'n deriven en el cas d'incompliment per part de l'Ajuntament, cosa que va succeir com estava previst, i que la Conselleria va haver d'abonar 13 milions més d'interessos, en total 82 milions es varen pagar. Estic parlant de diner públic al servei d'interessos particulars, un crèdit que va ser concedit vint-i-un dies abans que l'Ajuntament de Sant Pere el sol·licités formalment a l'Institut Català de Finances. Visió de futur se'n diu, d'això? Capacitat de lectura de pensament a l'estil d'un conegut endevinaire de la televisió privada espanyola o tracte de favor? I la carta del senyor Vilaró dirigida a l'Institut Català de Finances fixant les condicions per a la compra dels seus terrenys, una pràctica habitual? Complia una funció social, aquesta pràctica? Una anomalia no transcendental? Totes les condicions del senyor Vilaró varen ser acceptades per l'Institut Català de Finances, la Conselleria de Benestar Social i el Consell Executiu. Tota l'operació de requalificació, concessió del crèdit i la compravenda dels terrenys estava planificada amb anterioritat amb el conseller Comas i comptava amb el vistiplau del Consell Executiu.

Tota aquesta operació es va fer amb el suport de la Conselleria de Governació, ja que l'informe que s'adjunta a la concessió del crèdit no té en compte l'escrit de la secretària interventora de l'Ajuntament de Sant Pere, que adverteix que l'aprovació de la compra de la

finca no ha passat pel Ple —com és preceptiu degut a la quantia—, que hi ha d'haver consignació pressupostària, i no n'hi havia, i que de fer-se aquesta operació sobrepassaria el límit legal d'endeutament de l'Ajuntament, i que, per tant, és imprescindible que Economia i Finances faci el seu informe. Res d'això es fa, Governació fa un informe favorable, l'Ajuntament rep els diners i el senyor Vilaró cobra.

Després de la descripció dels fets per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i dels que es deriven de tota la documentació acumulada, veiem clarament com s'organitza una conxorxa premeditada on intervenen quatre conselleries del Govern de Catalunya amb el vistiplau del senyor Pujol per afavorir els interessos del senyor Vilaró, cunyat del senyor Cullell, exmembre del Govern de la Generalitat, i d'aquí es deriven clares responsabilitats polítiques que el Govern de Convergència i Unió ha d'afrontar.

L'experiència ens diu que aquest govern no assumeix mai cap responsabilitat política; el senyor Alavedra va afirmar que dimitiria si hi hagués una sentència condemnatòria en el cas Planasdemunt; doncs el senyor Planasdemunt és a la presó i el senyor Alavedra continua en el Govern.

Aquesta situació és pròpia d'un govern que creu que Catalunya és la seva finca particular i que pot fer i desfer sense que ningú li digui res, un govern que es creu tan posseïdor de la veritat absoluta que és incapaç de reaccionar amb higiene política i depurar responsabilitats. Però, a més a més, de no assumir responsabilitats respon amb cinisme a la interpellació feta...

El president

Senyor diputat, haurà d'acabar perquè se li acaba el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, estic acabant.

El president

Se l'hi ha acabat.

El Sr. Boada i Masoliver

...sobre el fet abans explicat, tot dient que la sentència diu només dues coses i que tota l'actuació s'ha regit per la finalitat social. No, senyors del Govern —i acabo—, vostès han actuat amb mala fe, amb temeritat i desviació de poder i, a més a més, amb una prepotència que em fa pensar que aquestes actuacions no són un fet aïllat.

Per tot això hem presentat aquesta Moció de reprovació de les actuacions de quatre conselleries, amb la intenció de començar a sanejar l'acció política del Govern de Convergència i Unió. En la presa de posició i en la votació de la Moció es visualitzarà qui creu en la necessitat de regenerar la vida política i qui no hi creu i dona suport a accions de govern basades en la mala fe, la temeritat i la desviació de poder.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló, per presentar la seva esmena, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els diputats i les diputades que vam tenir el plaer de pertànyer a la Comissió d'Investigació sobre el cas de la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló, vam aprendre molt. Vam aprendre, primer, què era una comissió d'investigació, fet ja difícil en un parlament com aquest; vam aprendre com, en un cas com aquest, el joc de majories i minories, especialment si la majoria és absoluta, és cabdal, però, a més a més, vam aprendre com, al nostre país, poden passar coses, moltes de les quals nosaltres pensàvem que eren reservades a quan, en el còmic de Tintín, el seu protagonista anava a veure hipotètics països sud-americans –amb tot el respecte a qualsevol país de qualsevol part de la terra, però és evident que en el tòpic de Tintín aquests eren els països en què passaven coses d'aquestes.

En aquella Comissió vam fer un treball força important, presidits pel senyor Guitart i seguint les directrius del senyor Escudé, que n'era el portaveu del Grup majoritari, i del Dictamen, que jo aconsellaria a les senyores diputades i als senyors diputats –especialment als que ho són de la cinquena legislatura i no ho eren de la quarta– que se'l llegeixin, perquè és molt interessant. En el Dictamen cada grup va anar posant les seves conclusions; jo em quedaria, per la seva brevetat, per la seva contundència, amb les conclusions que hi va presentar, sense èxit, el Grup Popular. El Grup Popular, crec que de la mà de la redacció del senyor Curto, perquè es nota la contundència en les conclusions, deia..., i si el cito no és per altra voluntat, perquè és el més curt, el més ras, el més clar i el més català de totes les conclusions. Diuen les conclusions: «Primera, incorrecció administrativa i política del Govern de la Generalitat; segona, negligència de l'Institut Català de Finances en la concessió del crèdit; tercera, incorrecció administrativa i política del Departament de Governació; quarta, incorrecció administrativa i política del Departament de Benestar Social; cinquena, incorrecció administrativa i política del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i sisena i darrera, incorrecció administrativa i política de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló.» Això, en aquell moment, no va sortir aprovat, tots ho sabem; la resta de conclusions presentades pels altres grups anaven en la mateixa línia, eren molt més enfarfogoses, molt més llargues, de redacció molt més complicada.

I ara en tornem a parlar. De fet, tornem a estar parlant del mateix. Suposo que el senyor Escudé, quan defensà la posició del Grup de la majoria, ens dirà que això ja ho vam debatre aquí. Evidentment, que ho vam debatre, i evidentment que en aquell moment els números eren els que eren i va sortir el que va sortir. Ara hi ha una sentència, una sentència que no va sobre tot el que va investigar la Comissió, de la mateixa manera que la Comissió no va poder investigar tot el que havia passat

a Sant Pere de Torelló, perquè la Comissió ja va néixer de l'acord del Ple tematitzada, tancada, encotillada en uns aspectes. I ara hi ha una sentència que parla de mala fe, temeritat i desviació de poder del Govern de la Generalitat. Nosaltres opinem el mateix que opinàvem en aquell moment. Tantes coincidències, tantes coses que el diputat que ha parlat al Ple en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha sintetitzat, nosaltres creiem que no són coincidències: són fets causats per alguna voluntat. I al llarg del que vam poder investigar en aquella Comissió d'Investigació, i al llarg del que vam poder investigar fora de la Comissió d'Investigació, el cert és que aquests fets causats tenien uns responsables; no sabem si són uns responsables personals: sí que són uns responsables departamentals, sí que són uns responsables polítics; i sabem que des d'aquesta cambra se'ns ha dit moltes vegades que, d'allò que fa un departament, n'és responsabilitat el seu cap, el seu conseller.

Per això el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà a favor dels quatre punts presentats en la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, perquè durant la Comissió d'investigació així ho creiem, en el debat posterior a la resolució en el Ple així ho vam creure i així ho continuem creient. I a més a més, ara refermats per aquesta mala fe, aquesta temeritat i aquesta desviació de poder que un tribunal que n'ha estudiat una part, i només els aspectes penals i jurídics d'aquesta part –no els polítics–, ha conclòs.

Nosaltres hem fet una esmena d'addició a aquesta Moció, una esmena d'addició molt senzilla, que és que, agafant de les tres conclusions úniques que es van aprovar com a resolució d'aquell treball de la Comissió, resolució que va ser només votada a favor per un grup parlamentari, però que és una resolució adoptada pel Ple d'aquest Parlament, en la primera resolució de les tres deia: «Es considera que la Generalitat de Catalunya haurà d'obtenir, amb la màxima celeritat, el domini registral de la finca destinada a la ubicació de serveis socials.» Això ho deia aquest Ple d'aquest Parlament el 29 de març de 1995. Per la nostra informació –i parlant de Sant Pere de Torelló i del cas de la Riera ho posem també entre cometes–, segons la nostra informació, aquesta recomanació de la resolució del Ple del Parlament no s'ha complert, i ja creiem que una comissió d'investigació que va acabar en tres resolucions absolutament *light*, absolutament emblanquinades, que només una contenia un cert missatge d'obligació cap al Govern; un cert, perquè diu «es considera que haurà d'obtenir», que no s'hagi complert, doncs, afegeix un granet només de sorra en totes les malvestats del cas, però és un granet que aquest Ple del Parlament no pot deixar de passar per alt. Per això fem l'esmena d'addició. Per això no posem «reprovar»; no posem «reprovar» no pas perquè no estiguem d'acord amb les reprovaracions del Grup d'Iniciativa, sinó perquè creiem que el fet que la redacció, no deguda a les nostres mans ni volguda directament, parli de «considerar», creiem que no és el mateix que «instar» i que, per tant, segurament que alguna persona amb coneixements jurídics ens podria arribar a dir que no representa una absoluta i plena obligatorietat. Nosaltres creiem que si no és obligatori reglamentàriament, sí que ho és moralment, i per

això mostrem el nostre rebuig que, l'única mínima obligació d'aquella resolució, el Govern no l'hagi complert.

No és l'únic cas d'aquestes característiques que la passada legislatura es va tractar en aquest Parlament. Segurament, tampoc no és el darrer cas en el qual hi ha hagut una sentència judicial; segurament, per tant, no serà l'únic de què haurem de parlar. El que des del Grup d'Esquerra Republicana voldríem posar a consideració del Grup de la majoria és el fet que, quan les coses són evidents i clares, quan els fets han existit i és molt difícil de negar, el pitjor que pot passar és fer veure que no ha passat res. A Sant Pere de Torelló van passar coses i el Govern de la Generalitat hi va tenir, en alguns dels seus departaments –o en alguns dels departaments d'aquests departaments, o en alguns dels seus superdepartaments, és igual–, hi va tenir relació, per acció i per omissió. I aquesta relació per acció o per omissió no se soluciona en el moment concret amb la dimissió d'un conseller, per uns motius, a més a més, que no són directament els del cas, sinó l'aparició mediàticament d'una cinta. En el cas Planasdemunt van succeir coses; en el cas De la Rosa van succeir coses –i no s'ha acabat el procés judicial–, i en el cas de Sant Pere de Torelló van succeir coses. A les mans del Grup de la majoria està voler acceptar-ho o no voler acceptar-ho. Pensin, però, que aquest Parlament avui pot votar que no van passar aquestes coses; el que succeirà és que, algun dia o altre, algú passarà comptes de veritat.

No voldria tampoc ser en aquest moment excessivament melodramàtic: el cert és que, en bona part –en bona part–, el fet que la gent ens vegi a nosaltres, diputats i diputades d'aquest Parlament, com una eina útil per a la societat, passa per moments com aquest.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les seves esmenes... (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Perdó. Per allusions, el senyor Curto. Realment, ha estat alludit; per tant, té la paraula per espai d'un minut.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Efectivament, l'article 65.1..., és que, amb l'habilitat de molts diputats i amb la utilització hàbil de les paraules ha quedat a l'aire que aquells diputats d'esta legislatura que no s'han llegit lo *Diari de Sessions* corresponent a la passada legislatura –concretament, lo *Diari de Sessions* 119, del 29 de març del 95–, «lo senyor Curto..., la mà del senyor Curto..., se notava la intervenció del senyor Curto..., deia, en una intervenció contundent...» –me sembla que ho ha dit així. Doncs bé, en aquella intervenció, efectivament, se parlava d'incorrecció administrativa i política del Govern de la Generalitat, incorrecció administrativa i política del Departament de Governació, del Departament de Benestar Social, incorrecció administrativa i política del Departament de Política Territorial i Obres Públiques; mai de reprovació. I a part, se feia una referència especial a la negligència de l'Institut Català de Fi-

nances, en absoluta coherència amb les meues manifestacions en el Ple passat, quan li vaig formular la pregunta al president de la Generalitat. L'únic error que hi ha és que, esta intervenció, no la va tenir el senyor Curto: la va tenir el senyor Víctor Ros.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les seves esmenes, pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montse Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la presentació de la proposta d'esmena a la Moció presentada, subsegüent a la interpellació que va efectuar el Grup d'Iniciativa per Catalunya, el nostre Grup voldria començar dient quelcom que, d'altra manera, potser s'ha dit ja, però que ens sembla que és el fons del debat que avui tenim aquí, debat que ha pres novament actualitat perquè existeix una resolució judicial, una sentència, una anàlisi, diguem-ne, externa, imparcial, d'uns fets que potser, vistos des dels partits polítics de l'oposició, es pot intentar fer veure que són partidistes, que són ganes d'erosionar el Govern, que des de l'oposició sempre es busca la manera de criticar l'acció de governar del Govern, però que quan això esdevé resolució judicial cal entendre que aquests fets que tan exhaustivament ens ha explicat avui i en la sessió passada el diputat senyor Boada, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, han estat analitzats i s'ha arribat a una conclusió, i la conclusió és que es va actuar amb mala fe, amb temeritat, amb desviació de poder.

Per tant, els fets han canviat moltíssim, i el debat avui no és tant si un grup serà capaç de demostrar que tenia la raó en la seva actuació i un altre grup serà capaç de demostrar que no es tenia la raó quan es criticava, sinó que el debat d'avui és un problema de credibilitat dels poders públics a la ciutadania. Perquè si fins ara la crítica era reiterada dels partits de l'oposició respecte a la incorrecció de l'actuació, respecte a la gravíssima incorrecció de l'actuació en aquest afer, avui és si, una vegada es produeix una sentència, aquells que són sentenciats, aquell organisme que és sentenciat, continua dient que no és cert, continua dient que no és veritat que succeïssin aquest tipus d'irregularitats. Per tant, estem en un debat de credibilitat, de confiança en els poders públics, que aquests poders públics han d'actuar defensant els interessos generals de la ciutadania i no d'uns particulars, i aquest n'és un cas típic, modèlic, exemplar, i per tant, l'actuació d'avui i el vot d'avui al voltant del contingut de les mocions inicials o bé esmenades, si s'accepten les nostres esmenes, tenen aquest component tan seriós, tan bàsic en l'estructuració d'un estat democràtic com és el nostre.

Per tant, jo crec que l'acceptació d'un cert grau d'autocrítica, l'acceptació, per tant, que alguna cosa ha succeït amb l'existència d'aquesta sentència, és quelcom fonamental que nosaltres voldríem que el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió, acceptés, perquè probablement la ciutadania catalana entendria

molt més raonablement l'acceptació d'un cert grau d'autocrítica i, per tant, l'aprovació d'una certa reprovació i d'expressar el rebuig d'una certa manera d'actuar d'un moment determinat, que no pas el manteniment persistent, perseverant, que aquí no ha passat res, que tot s'ha fet modèlicament, que resulta que la sentència no és ferma perquè encara existeix la possibilitat de recurs, que això correspon en tot cas a una altra administració que és un ajuntament i, per tant, que tot quedi igual que ara, sense voler acceptar aquesta mínima actuació necessària, que és l'autocrítica, que és l'acceptació que determinats processos no s'han fet adequadament, i, per tant, correspon que el Parlament avui s'hi manifesti i rectifiqui el que es va fer en aquell moment.

Si això no succeeix, si el Grup de la majoria insisteix que aquí no ha passat res, jo crec que entraran en un procés encara més greu de manca, de pèrdua de credibilitat davant del conjunt de la ciutadania, perquè aquest ha estat un afer que ha anat molt més enllà d'un debat estrictament partidista i s'ha convertit en una qüestió d'evidentíssima claredat de quan es defensen interessos particulars, molt particulars, amb noms i cognoms, i amb relació no precisament d'administrat a Administració, sinó amb relació de component de familiaritat, d'amistat, d'altres coses, que és precisament allò que hauríem de rebutjar en l'actuació política.

Voldria també fer-los un prec, perquè una de les esmenes que presenta el Grup Socialista és que el Consell Executiu prengui les mesures oportunes, les mesures que consideri adients per fer complir de manera immediata els continguts de la sentència. I com que la sentència afecta –per dir-ho d'alguna manera– de manera important l'actuació de l'Ajuntament, del municipi on es van produir aquests afers, voldria pregar-los que no caiguin novament en la temptació de mencionar-nos el principi d'autonomia municipal en aquest afer, principi reiteradament vulnerat a vegades pel Govern de la Generalitat i que es menciona quan es pretén defugir un tema, quan es pretén amagar sota l'ala..., i que em temo que en aquesta ocasió succeirà el mateix. Si en un moment determinat el Departament de Governació i la Direcció General d'Administració Local no van tenir cap inconvenient a beneir determinades irregularitats, en aquest cas el que es demana és que tingui obertament, de manera transparent, la decisió de fer que aquell ajuntament compleixi la resolució judicial al marge que aquesta decisió hagi estat recorreguda. Per què? Perquè ens trobarem, si finalment el tribunal de superior competència ratifica la sentència, amb uns fets molt més consumats sense l'exercici d'autocrítica necessària, sense l'execució d'una sentència que hauria d'obligar a hores d'ara a no fer ni moure ni un sol dit més en aquest afer fins esperar la resolució definitiva. I finalment l'altre prec seria: no basin tampoc la seva posició contrària als continguts d'aquesta Moció a dir que, com que la sentència no és ferma, resulta que aquí no passa res; perquè aleshores, si arriba a ser ferma, què succeirà aleshores?

El tema és suficientment seriós, greu; la història és molt llarga; alguns de vostès l'han viscut molt més com a protagonistes que jo mateixa, però en tot cas, fins i tot

des de fora d'aquesta cambra, té una repercussió social extraordinària com perquè a hores d'ara, existint una resolució judicial, el Grup de la majoria no impedeixi que aquesta cambra prengui algun tipus de decisió que doni la sensació que aquest país, Catalunya, té un govern capaç d'exercir l'autocrítica, capaç d'acceptar que en moments determinats es pot manifestar el rebuig a determinades actuacions perquè no han estat correctes.

Llavors, el que fa la nostra esmena és demanar que, en lloc de reprovació a determinades persones, es reprovi l'actuació política de dues conselleries, concretament la de Política Territorial i la de Benestar Social, i, per altra banda, en lloc d'ampliar la reprovació al conjunt de les conselleries que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, demanar que s'expressi el rebuig a l'actuació de dos organismes puntuals: de l'Institut Català de Finances, concretament, i de la Direcció General d'Administració Local pel que fa a l'àmbit del Departament de Governació.

Insisteixo molt a dir-los que aquest ha estat un procés ple d'incorreccions, de negligències, de temeritats, de mala fe; abans, possibles suposicions, possibles arguments de l'oposició per mantenir-se en la defensa de les seves posicions, però avui, ara, ja són fets provats i no podem, per tant, tancar ulls, amagar el cap sota l'ala, com els deia abans.

Per acabar la meva intervenció, voldria demanar, pregar al Grup d'Iniciativa per Catalunya que accepti aquestes esmenes que el Grup Socialista li presenta –perquè ens sembla, doncs, que incorporen el tema del seguiment del compliment de la sentència i determinen la manera de manifestar el nostre rebuig a tot aquest conjunt d'incorreccions i negligències–, i a la resta dels grups, que les votin; i a la resta de grups sense excepció, dirigint-nos especialment al Grup que dona suport al Govern, perquè, de l'actuació d'avui, se'n poden treure moltes conclusions en el conjunt de la vida política catalana, en el conjunt de la credibilitat dels catalans i les catalanes en els seus poders públics a partir d'ara.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no hi han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa prop de dos anys, aquest Parlament va viure una experiència pràcticament inèdita, que era que es va organitzar –i va funcionar i fins i tot va elaborar un dictamen– una comissió d'investigació sobre un afer que al seu dia va tenir una certa notorietat. D'aquella comissió, se'n poden treure diverses conseqüències i, fins i tot, es pot arribar a certes conclusions, i m'agradaria, en tot cas, recordar alguns dels aspectes que més van cridar l'atenció al seu dia, com, per exemple, que pel que feia a les resolucions que van fer els diversos grups parlamentaris després, pràcticament –i abans s'ha fet

recordatori respecte a un partit polític—, es van esgotar tots els adjectius qualificatius que els diccionaris van posar a la nostra disposició pel que fa a l'actuació del Govern de la Generalitat i de l'Ajuntament de Sant Pere en l'afer, precisament, conegut com el cas de la Riera. També va sortir a collació una expressió que va tenir un cert èxit, jo diria, fins i tot, jurídic, que va transcendir en molt els simples acords que pot fer aquest Parlament, com és l'expressió «anomalies no transcendents», amb la qual cosa la majoria de llavors va aconseguir, doncs, utilitzar una expressió que intentava, sense cap mena de dubte, minimitzar el que, en tot cas, havia passat.

Sigui com sigui, i fent aquest recordatori d'allò que havia passat pel que fa, bàsicament, i per intentar explicar com es va arribar a unes conclusions i a un dictamen que no va ser precisament el de la majoria de partits polítics, sinó senzillament el d'un partit, doncs, cal recordar, a part d'això, que van ser diversos els partits polítics que ja vam anunciar llavors, en diverses ocasions, però ja vam anunciar de forma clara que, al nostre entendre, sense cap mena de dubte, els tribunals de justícia ens donarien la raó en allò que havíem dit precisament en la Comissió.

La iniciativa d'Iniciativa per Catalunya, que es basa exclusivament en aquesta sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, precisament recull no tots els aspectes, com s'ha dit abans, però sí, jo diria, els continguts essencials d'allò que molts vam dir al seu dia. Per tant, aquesta sentència, al nostre entendre, fa justícia a allò que molts dèiem just fa dos anys, i, com se sol dir, més val tard que d'hora.

Nosaltres entenem que amb la Moció que avui se'ns presenta aquí, que recorda molt, moltíssim, el que al seu dia es va comentar per part dels grups polítics i que, jo diria, pràcticament de forma idèntica recull algunes de les mocions que es van presentar, se'ns planteja la reprovació de diversos departaments del Govern de la Generalitat. Nosaltres hem de dir que teníem la intenció de presentar una esmena que no volia entrar en el joc de reprovar segons quin departament i segons quin altre. Nosaltres enteníem que no era necessari —com després s'ha pogut comprovar amb algunes de les esmenes que s'han presentat a posteriori— entrar en una mena de —si se'm permet l'expressió— «mercadeig» pel que fa als possibles departaments que tenien una certa responsabilitat pel que fa a l'afer de Sant Pere de Torelló. Com sigui que, després d'algunes converses, vam arribar a la conclusió que no hauria tingut èxit la nostra proposta, i perquè teníem l'experiència del que va passar precisament ara fa dos anys amb les resolucions que a partir d'algunes susceptibilitats i d'alguns comentaris que es van fer a posteriori, que no van recollir ni de bon tros el que cadascú i que tots els grups van voler deixar clar, nosaltres el que farem —i ja ho anuncio— és votar favorablement la Moció que es presenta.

Pel que fa a les esmenes, no ens hi voldríem expressar; evidentment que pertoca al ponent d'Iniciativa acollir-les o no. Nosaltres —ja ho he dit— probablement hauríem entès que hauria estat millor una altra formulació, però, si aquesta és la voluntat d'Iniciativa, i com que, en definitiva, si una virtut té és que almenys aquells depar-

taments que de forma directa i clara van actuar i fer possible allò que va passar a Sant Pere de Torelló, nosaltres entenem que, per tant, si més no, recull aquest fet.

Jo voldria acabar el meu parlament, una mica, recordant aquelles paraules que precisament vaig fer a les darreries de la meua intervenció ara fa dos anys, que és que en tot l'afer de Sant Pere de Torelló hi han hagut, jo diria, guanyadors i perdedors. Els guanyadors ja han estat citats abans; no cal ara retornar-hi. Però hi ha hagut, si més no, perdedors pel que fa a la imatge, que és bàsicament el municipi de Sant Pere de Torelló. Jo diria que s'ha de separar d'una forma ben clara i manifesta l'actuació de les administracions, de l'Administració de la Generalitat —o alguns departaments— i de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló del que és el municipi de Sant Pere de Torelló. I jo el que voldria deixar clar, una vegada més, és que el municipi de Sant Pere de Torelló està molt per sobre, precisament, de la imatge que lamentablement, doncs, s'ha donat des de diverses fonts i que, en tot cas, no es mereixia, sense cap mena de dubte, un afer com aquest.

I, a més a més, una altra cosa lligada amb tot això: nosaltres estem d'acord, com he dit, amb les mocions que es presenten —i fins i tot a les esmenes s'hi recull—, però tenim una temença, que és que evidentment que la sentència s'ha de complir, i s'ha de complir en els termes que marca el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però ens sabia especialment greu que aquelles poques infraestructures de tota la temàtica, de la problemàtica de la Riera, de Sant Pere de Torelló, que podrien redundar en benefici del poble de Sant Pere de Torelló, precisament com que són les darreres o les últimes que s'havien de realitzar, ara es poden paralitzar. I curiosament, és a dir, resulta que el municipi de Sant Pere de Torelló, que ha perdut, com he dit, sense cap mena de dubte, la seva imatge i, en certa mesura, la seva reputació, ara, a més a més, pot passar, a partir d'aquesta sentència i, sobretot, de les males actuacions administratives que es van fer al seu dia..., un servei que hauria redundat d'una forma clara i en benefici del municipi de Sant Pere de Torelló.

Sigui com sigui, fets aquests precís, doncs, recordar que, el nostre recolzament, hi és, i és total; ens hauria agradat probablement amb una altra redacció, però que, tal com vam fer ara fa dos anys, doncs, donarem suport a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la passada legislatura, fa aproximadament uns dos anys, es va crear una comissió d'investigació sobre el cas de Sant Pere de Torelló; el diputat que els parla va ser portaveu del Grup Parlamentari en aquella Comissió d'Investigació. Les nostres conclusions varen

ser, en el seu moment, de deixar ben clar tot un seguit d'incorreccions administratives i polítiques –tot un seguit d'incorreccions administratives i polítiques– a cada un d'aquests departaments que avui es demana la reprovació, no a reprovar. Per tant, la coherència d'aquest Grup, quan faci l'explicació de vot, és total i absoluta, i no hi valen algunes rialles mirant el Grup Parlamentari Popular d'alguna persona que després, amb tot el respecte al diputat, també ha de ser conseqüent amb el que ha manifestat des d'aquesta tribuna i amb les conclusions que el seu grup parlamentari va treure en el seu moment. Nosaltres varem considerar en el seu moment unes incorreccions administratives i polítiques, i la realitat del dia d'avui és que és diferent aquesta situació de la que ens trobàvem en aquells moments.

En el primer punt de la Moció, que es parla d'una reprovació al conseller o al Departament, a l'actuació del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, he de recordar que el mateix conseller va dimitir assumint les responsabilitats que li pertocaven, i que haurien de prendre exemple molts polítics de l'actuació del conseller Cullell en aquells moments.

Seguidament, és cert que s'ha parlat que hi ha hagut una sentència, però almenys també, si més no, és cert que s'ha recorregut aquesta sentència, i, per tant, en aquests moments no tenim clar quin serà el final de tot aquest cas.

I ho sabem amb tota claredat, que no sabem com acabarà. Vostès no ho poden dir en aquests moments, perquè no poden prejutjar, evidentment. Nosaltres, en el seu moment, amb totes aquestes reprovacions que avui es proposen, ja no hi vam estar d'acord. Van ser vostès, els representants del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que van proposar reprovacions. Nosaltres, el que hem fet és seguir coherentment la nostra actuació en aquells moments, en la Comissió d'Investigació, posterior a la Comissió d'Investigació, aquí en el Ple; les conclusions que vam treure en el Ple van ser les mateixes que defensam avui. I un altre Grup s'ha dirigit al nostre Grup dient: «*Hombre, ojalá!*» doncs es possin aquestes conclusions seves a votació. No són les que avui se'ns proposen. Avui se'ns proposen reprovacions, que és molt diferent del que nosaltres, en el seu moment, varem manifestar.

Perquè és cert que el Departament de Benestar Social va avalar un crèdit de 69 milions de pessetes, atorgat per l'Institut Català de Finances a favor de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló per a l'adquisició de la finca la Riera. L'esmentat Departament va pagar, o més ben dit, va acabar pagant l'import del crèdit i dels interessos –més de 82 milions de pessetes. L'actuació del Govern de la Generalitat, al nostre entendre, va ser incorrecta –és el que vam dir en el seu moment–, perquè va autoritzar l'atorgament d'un crèdit per part de l'Institut Català de Finances a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló sense que existís una petició prèvia de l'Ajuntament ni un expedient incoat. També van existir irregularitats en la destinació final del crèdit de tresoreria atorgat per l'Institut Català de Finances de forma irregular per al mateix Institut Català de Finances, perquè degut a l'import del crèdit –69 milions de pessetes–, en relació amb els recursos ordinaris de l'Ajuntament de

Sant Pere de Torelló, era necessària l'autorització prèvia amb caràcter preceptiu del Departament de Governació i d'Economia i Finances, i a més a més els recursos afectats com a garantia del préstec eren insuficients. L'Ajuntament de Sant Pere de Torelló hauria d'haver apreciat els motius d'incompatibilitat legal perquè una persona actuï en el mateix expedient com a arquitecte privat, com a arquitecte municipal i com a secretari, i no haver adquirit la finca requalificada amb la presència de llogaters. Per imperatiu legal, l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló no podia presentar-se al concurs per a la declaració d'actuacions protegibles en matèria de sòl i urbanització, de l'any 92, fins a l'acord de l'aprovació definitiva del Pla parcial la Riera. La revisió anticipada de qualsevol planejament urbanístic requereix una exposició pública dels treballs, però abans una justificació a l'expedient, que es revisa anticipadament. L'atorgament d'una subvenció de 20 milions de pessetes, per part del Departament de Governació, dintre del Pla únic d'obres i serveis, del 92, va ser, al nostre entendre, irregular, atès que el destinatari de la subvenció era l'Ajuntament; i en aquells moments els promotors encara eren privats. I, per acabar, el pagament del crèdit i dels interessos, per part del Departament de Benestar Social, constitueix una actuació al nostre entendre irregular. Això és el que vam dir i això és en el que ens mantenim. I d'aquí es van treure unes conclusions. I les conclusions són les que ha manifestat abans el president del nostre Grup Parlamentari. Són aquestes les conclusions que nosaltres vam treure: incorreccions administratives i polítiques, i hi va haver un conseller que va dimitir. Crec que és un cas important. I l'altre dia el president del nostre Grup Parlamentari va fer una pregunta al molt honorable president de la Generalitat, que tampoc ja va dir allò que havia dit quan es va crear aquesta Comissió. «El Govern de la Generalitat ho ha fet bé.» Aquesta vegada ja no ho va dir.

Nosaltres votarem en contra d'aquestes quatre reprovacions que avui es proposen. I hi votarem en contra per coherència amb allò que vam manifestar. Votarem en contra perquè hi han hagut algunes actuacions ja que s'han portat a terme. I al mateix temps, ja per acabar, amb tot el respecte pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i pel senyor Boada –que sap que l'hi tinc personalment–, solament, senyor Boada, li he de recordar que vostè ha fet aquí una defensa acèrrima d'un posicionament totalment coherent amb el que vostès van manifestar a la Comissió d'investigació, però que si accepten aquestes esmenes que altres grups han proposat, vostès el que estan és rebaixant de fet aquestes reprovacions al cinquanta per cent. Si realment ho creuen vostès, si realment ho creuen i són coherents amb allò que han dit, doncs, mantinguin-les, perquè, si no, vostè i la seva actuació, en aquest cas en concret, haurà deixat molt baix el tema de les reprovacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Boada crec que es va autoimposar una missió impossible, i m'explico tot seguit. Tot i que reconec que ha fet un esforç de síntesi molt considerable, als meus ulls no ha reeixit. Perquè, és clar, aquesta Comissió d'Investigació que tothom n'ha parlat, i que en definitiva em sembla que als ulls del ciutadà normal demostren que no calia tornar a insistir en el tema, perquè tothom ha utilitzat els arguments de la Comissió, aquesta Comissió es va reunir quinze vegades al llarg de tres mesos, i els membres de la Comissió –i en aquests moments el senyor Ros i jo em sembla que érem els únics que hi vam intervenir– vam estar moltes hores discutint tots aquests temes i, fins i tot, altres que han quedat en el tinter. I és clar, considero que era impossible –i per això dic que no ha reeixit– que amb uns pocs minuts el senyor Boada repetís i demostrés allò que dia rere dia, hora rere hora, el senyor Antoni Farrés, en nom del seu Grup i tots els altres companys de la Comissió, va intentar demostrar.

Jo crec que això ha fet bona o ha ratificat aquella vella dita dels juristes clàssics: que qui vol demostrar massa coses, acaba no demostrant-ne cap. Jo no voldria caure –i espero no fer-ho–, no voldria caure en el mateix error. Per tant, ara jo no m'esgargamellaré, amb velocitat més o menys intensa, a anar rebatent i contradient tot el que s'ha dit. Seria impossible. Només llegint les conclusions que aquest Parlament va aprovar, esmerçaria més minuts, més temps, que això necessari. Per tant, ras i curt, tot això que ha dit el senyor Boada, senyores i senyors diputats, res de res. Argumentació, demostració? Miri, al *Butlletí* del Parlament, número 317, hi ha el Dictamen de la Comissió; en el Diari de Sessions, 119, hi ha el debat del plenari; i en el *Butlletí*, 322, hi ha les resolucions.

Aleshores, què hi ha de nou? I aquí tothom ha parlat, del dret i del revés, perquè en definitiva aquesta és la realitat: allò que hi ha de nou és una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Jo tinc aquesta sentència, perquè molt amablement el senyor Josep Font i Serrallonga, president de l'Associació de Veïns de Sant Pere de Torelló, me l'ha fet arribar, amb un sarcasme, que comprenc i accepto, i em diu: «Senyor Escudé, vostè va dir en aquella Comissió que hi havia algunes irregularitats administratives, simples anomalies procedimentals, doncs, miri què diu el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya». Això serveix de passada per a aquestes crítiques que, més o menys, han anat flotant, dient: «Escolti, és que hi va haver irregularitats. I que aquí no es reconeix...». És que ja ho vam reconèixer. Si vostès llegeixen les conclusions de la Comissió que, fonamentalment amb el nostre vot es van aprovar, es diu això.

Molt bé. A la vista d'això, hem examinat –he examinat– la sentència. És una sentència d'un contenciós administratiu. Aquesta sentència resol dos punts concrets de tota aquesta gran constel·lació de conflictes, discussions, querelles, actuacions judicials de tot tipus. Quines són? Més o menys s'ha dit. El senyor Ros molt bé ha reflectit el que diu la sentència, però perquè no sigui dit també em posiciono en aquesta sentència.

En definitiva, què diu la sentència? Dos punts concrets quant al procediment administratiu de l'aprovació d'unes actuacions urbanístiques. Primer punt que diu la sentència: «La norma aplicable en el camp municipal que, quan no hi ha un secretari, es pot substituir per un altre funcionari, no es va aplicar correctament.» Jo no hi estava d'acord. Jo entenia que substituir un funcionari secretari per un altre funcionari temporalment arquitecte era possible i viable. La sentència diu que no.

Segon punt en què es defineix el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Diu: «Es va realitzar» –va seguir aquest procediment i es va realitzar– «una exposició al públic. Nosaltres entenem» –diu la sentència– «que per la dimensió, per la magnitud, de les modificacions introduïdes a conseqüència de recollir alegacions dels ciutadans, calia fer una segona exposició al públic.» Jo creia que no. Jo vaig defensar que no.

I bé, hi ha una sentència i, aleshores, acollint la petició molt amable que ens formulava la senyora Tura –que ho hauria fet de totes maneres, senyora Tura, però dialècticament, així queda la cosa més entenedora, i és un reconeixement, si vol, personal al fet que vostè sempre fa, en tot moment, unes intervencions lúcides i cerebrals i, per tant, són més de respectar i de compartir–, vostè ens demanava que el Grup faci autocrítica. Doncs, miri, jo, en nom del Grup, faig autocrítica, perquè és veritat: jo estava equivocat. Ep! jo estava, i estic, equivocat *provisionalment!* (*Remor de veus i rialles.*) Naturalment, senyores i senyors diputats, perquè, a mi no em consta directament, però jo vaig sentir en el debat de la interpellació de l'altre dia que el senyor conseller de Política Territorial anunciava que aquesta sentència estava «recorrida», recorreguda –perdó, és que se m'ha enganxat el mal tic lingüístic d'algun altre cas que hi ha hagut... (*Rialles.*) Per altra banda, he vist per la premsa que l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló també ha recorregut la sentència.

Bé, aquest és un tema que jo els pregaria que fessin confiança als advocats. Aquí n'hi ha molts; aquí n'hi ha molts que són o han exercit com a advocat. Jo confesso la meua dificultat; jo vaig exercir pocs anys a la meua vida l'exercici lliure de la professió, però haig de reconèixer que el que em costava més, el que considerava més difícil és un client que havia guanyat un plet, que m'havia felicitat –de moltes maneres–, que al cap d'un temps li havia d'explicar que un jutge superior havia canviat la sentència; i no sols això: li havia d'explicar que allò era un fet natural, que la convenció jurídica feia que hi ha gradació de jutges i que el que val, en definitiva, no és el parer d'un jutge, per important que sigui, d'un òrgan judicial, que mereix, no cal dir, la nostra acceptació, acatament i respecte màxim, que és el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, mentre hi hagi un jutge, un òrgan judicial superior on s'hi pugui acollir, el que val sempre és l'últim. Per això dic: estic equivocat; he estat equivocat. Ara, veurem si finalment estic equivocat o no.

Bé, aleshores jo voldria una cosa. Això no és nou. És que sembla que ara tots ens omplim la boca de dir: «És que aquesta exposició pública..., un drama, reprovació.» Suposo que deu ser «reprovació» en la primera accepció del que diu l'Institut d'Estudis Catalans en el

seu *Diccionari*, que és dir que es fa una cosa dolenta, no que s'exclou del nombre dels elegits, ni en el sentit bíblic ni en el sentit polític, suposo jo.

Bé. Aleshores, aquesta és la situació. Si vostès en aquesta invitació que els feia, que repassessin les resolucions, es prenen la molèstia de veure la Resolució número 2, o segona resolució..., què és el que dèiem? Perquè és que això –i ho han dit alguns senyors diputats– en els debats de la Comissió va sortir continuadament. I el senyor Morera n'ha parlat. I jo recordo el senyor Morera: «Això és temerari!». Què li va contestar el senyor conseller?: «Escolti, jo crec que això és correcte. El jutge, com que hi ha un plet, el jutge ja decidirà.» El senyor Farrés, exactament igual, i jo mateix. Realment vam ser conscients tots que aquí hi havia una discrepància *jurídica* –*jurídica*– sobre si s'havia de fer una segona exposició al públic o no. El senyor Molins, quan va venir a declarar –ho explico– va manifestar que aquest era un criteri tècnic, jurídic, que tenia el Departament; que hi havia sentències a favor, en contra, diverses. El senyor Roma, crec que era, un altre conseller de Política Territorial, ens va explicar que tenia un dictamen jurídic (*remor de veus*), signat per primeres autoritats, per llumeneres del camp jurídic, en què deien que aquest criteri era correcte. El vam demanar a la Comissió i en els arxius del Parlament els poden consultar.

En definitiva, tant és així que jo mateix, en nom del Grup Parlamentari, en veure aquesta situació, que ens semblava que era el moll de l'os de la qüestió, sense esperar sentència, sense esperar reclamacions de ningú, vam posar a votació d'aquesta cambra un text que deia: «Es constata que existeixen discrepàncies juridicoprisprudencials sobre l'abast de l'omissió de la seva segona exposició pública.» No és res més que això, una discrepància jurídica que provisionalment se soluciona en un sentit, i fem autocrítica, perquè és que l'hem de fer, perquè hem d'acatar la sentència del tribunal, i esperem, finalment, com acaba.

En definitiva, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, comprendran que transformar, confondre una discrepància d'interpretació d'una norma jurídica que abans, després i durant, hi ha molta gent que opina diferent, considerar que és una reprovació, tal com vostès ho donen a entendre, de tota l'actuació d'uns departaments, em sembla, perdonin-me, una barbaritat. I per tant, doncs, per això, per aquests motius, el nostre Grup hi votarà de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Boada, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt hàbilment el senyor Escudé ha portat el debat cap a qüestions jurídiques; ha portat el debat, fins i tot, amb

una punta de frivolitat, com el caracteritza sovint, sempre des del bon sentit de la paraula, és clar, eh? (*Remor de veus.*) Sí, sempre... No, aquí, ja ens coneixem, ara, en aquest sentit. Però, evidentment, no ha parlat mai de responsabilitats polítiques, i en aquest Parlament, i aquí, en aquest hemicicle, estem parlant de responsabilitats polítiques, perquè les responsabilitats jurídiques, ja ho ha dit el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha condemnat el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Sant Pere per mala fe, temeritat i desviació de poder, i jo no m'ho invento, això, sinó que ho diu el Tribunal Superior de Justícia... (*Remor de veus.*) Els pot fer molta gràcia, això; els pot fer molta gràcia, perquè, evidentment, ja queda el recurs de cassació, fent profètiques i reals les converses telefòniques entre el senyor Cullerell i el senyor Vilaró, que diuen: «Tranquil, aniran posant recursos, però, mentrestant, tu ja ho tindràs tot fet.»

El president

Senyor diputat, pronuncii's sobre les esmenes, que és el torn que té.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, ara hi vaig, gràcies, senyor president. De tota manera, cenyint-me a les esmenes, com deia el senyor president molt bé, en relació amb l'esmena d'Esquerra Republicana, certament, nosaltres l'acceptem, perquè mostra clarament l'incompliment per part del Govern, en aquest cas, d'una resolució del Parlament de Catalunya, i sobretot perquè es gasten o s'utilitzen 82 milions –69 milions més 13 per interessos de demora– d'interès públic per a la construcció d'un servei social, concretament una residència d'avis, que ni s'ha construït, ni existeix cap informe de la seva necessitat de construcció; malversació clara de fons públics. D'això tampoc se n'ha parlat, aquí; només s'ha dedicat a les qüestions jurídiques. Ho dic perquè jo sí que em ceneixo, també, a les proves, a les conclusions i als fets reals.

Per altra banda, també acceptem la primera esmena del Grup Socialista, quan fa referència que el Consell Executiu, el Govern, «ha de prendre les mesures oportunes per fer complir de manera immediata el caràcter provisional de la sentència, perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no solament dicta sentència, sinó que, a més a més, emet un *auto* on deixava clara la necessitat immediata de suspendre tot el procés de Sant Pere de Torelló, tot el procés, i «tot el procés» vol dir que tot allò que es va aprovar a partir del 22 de juliol és nul; vol dir que aquells terrenys tornen a ser sòl de reserva natural; vol dir que no s'hi pot construir absolutament res: mentrestant, s'hi està construint, l'Ajuntament no atura les llicències i el Departament d'Urbanisme tampoc fa absolutament res, amb la possibilitat, evidentment, que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya...

El president

Ceneixi's a pronunciar-se sobre les esmenes, hi insisteixo.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, senyor president, m'hi estic pronunciant i li estic dient per què accepto l'esmena del Partit Socialista. (*Remor de veus.*) Bé, de totes maneres, intentaré anar-me cenyint a les esmenes. Ho dic perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pot obligar a executar la sentència i, evidentment, que neixi una responsabilitat penal del Govern de Convergència i Unió.

I en relació amb les altres esmenes del Grup Socialista, nosaltres també hi donarem suport, malgrat que pugui representar una rebaixa del cinquanta per cent –és interessant, aquest punt clau del cinquanta per cent–, però, evidentment, això, aquest hemicicle és un parlament, un parlament on es dialoga, un parlament on es busca el màxim consens, i nosaltres tenim una virtut que potser altres no tenen, que podem dialogar amb les mans lliures i el pensament lliure; altres grups potser no tenen aquesta possibilitat. I en tot cas, com que hi ha fet una referència directa, a mi m'agradaria fer una referència directa al senyor Ros: no s'esforci el Grup del Partit Popular; entenc el paper que han de fer i els galàpets que s'han de menjar, i comprenc la necessitat que tinguin, d'explicar-se, i no hi estaré més, en aquest sentit.

Per acabar, només dir-li que nosaltres acceptarem les esmenes del Grup Socialista, en ares d'aquest consens que jo estava explicant, i el més segur és que es visualitzi una altra vegada en aquesta cambra com un bloc progressista i d'esquerres reprovarà el Govern (*remor de veus*), i com un altre bloc...

El president

Silenci, per favor!

El Sr. Boada i Masoliver

...i en canvi, algun altre bloc creurà que no ha passat res, que aquí tot segueix igual, i qui mana, mana.

Gràcies, senyor president, gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats. (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci!

Acabat el debat, procedirem a la votació. (*El Sr. Ros i Casas demana per parlar.*) Per allusions, el senyor Ros té la paraula per un minut.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Solament manifestar al senyor diputat que les renúncies i les seves deficiències el porten a aquest tipus de manifestacions. Ho lamento molt.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Guillot, per què em demana la paraula?

El Sr. Guillot i Miravet

No entenc com... En un debat, evidentment, hi han allusions, i evidentment, a cada allusió es fa un judici; no entenc per què el Grup Popular pot demanar ara la paraula per fer aquest tipus d'estirabots, quan, evidentment, ells han fet les seves allusions i el nostre Grup fa les nostres allusions. Cal encaixar millor, amb més dignitat i amb més oportunitat.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

D'acord. Senyor Curto, per què em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

President, perquè em sembla que es preveu al Reglament, article 65.1, que un grup se pugui manifestar i pugui demanar la paraula per allusions o per contradiccions. Si no ho havíem de fer per allusions, admeti-ho per contradiccions.

El president

Molt bé. Aclarides aquestes qüestions, o no aclarides, però pronunciats els grups sobre aquestes, procedirem a la votació.

Algun grup demana votació separada de la Moció presentada? No hi ha peticions de votació separada? (*Pausa.*) Es vota en bloc, amb totes les esmenes assumides. D'acord.

Iniciarem la votació. S'inicia la votació. (*Remor de veus.*)

Perdonin. Anul·larem la votació i la tornarem a fer. No facin cas dels resultats. (*Remor de veus.*) Guardin silenci, si els plau.

S'inicia la votació.

La Moció ha sigut refusada per 50 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Preguntes

D'acord amb el que hem indicat en les modificacions de l'ordre del dia aprovades aquest matí, entrarem ara en el capítol de preguntes.

Pregunta al president de la Generalitat sobre en quins supòsits es preveu el cobrament d'una part de l'atenció psiquiàtrica

En primer lloc, preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat. La primera de les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat és la formulada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, sobre en quins supòsits es preveu el cobrament d'una part de l'atenció psiquiàtrica, formulada pel Grup d'Iniciativa. Té la paraula la diputada senyora Imma Mayol, per un temps màxim de dos minuts i mig.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor Pujol, per quins motius i en quines situacions el Govern es planteja cobrar una part de l'atenció psiquiàtrica a la població que hi sigui atesa?

Gràcies.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Com vostè sap, ja des del mes de juliol del 90 hi ha un decret de la Generalitat que preveu que determinades malalties cròniques i, naturalment, en determinades condicions –perquè no es tracta de discriminar econòmicament ningú–, hi haurà que una part, no del tractament, sinó del que en podríem dir els aspectes socials, els aspectes substitutius de la llar, de la vida quotidiana, no el tractament, siguin pagats, repeteixo que per persones que estiguin en condicions de fer-ho.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, vostè, de vegades, ens pregunta, quan fa debats amb nosaltres, què vol dir fer política de dretes. Això que vostè acaba de proposar vol dir fer política de dretes. Vostès, en aquests moments, amb aquestes propostes, estan generant inequitat i discriminació. Miri, si avui una noia de disset anys té un accident de moto i requereix, sobre la base d'aquest accident, ésser ingressada en un hospital sis mesos per lesions traumatològiques, no ha de pagar ni un duro. Si aquesta mateixa noia avui té una crisi psicòtica, una esquizofrènia, si ingressa en un hospital psiquiàtric i hi ha d'estar més d'un mes, haurà de pagar la resta dels mesos 60.000 pessetes cada mes. Això, senyor Pujol, és o no és discriminació? Per a la gent que defensem valors d'esquerres, això, senyor Pujol, és discriminació. Jo el repto, avui, en nom del nostre Grup, que vostè, des dels seus valors, des dels valors de dretes, em justifiqui aquesta política.

Li he de dir, a més, que aquesta proposta atempta, és una estafa a aquest Parlament. Aquest Parlament va aprovar fa set anys, l'any 90, una Llei de sanitat que deia dues coses importants en relació amb aquest tema. En primer lloc, treia de l'ostracisme l'atenció psiquiàtrica, en la mesura que la contemplava com una prestació sanitària. Però una altra cosa important, deia aquesta Llei: aquest Parlament va impedir amb els seus vots, i com a fruit de la negociació, que vostès apliquessin taxes precisament a les malalties mentals, entre d'altres. Aquest Parlament, amb el seu vot, va expressar el desacord amb aquesta proposta, una proposta que preveia el cobrament de mòduls, com el social, per exemple, en l'atenció a les malalties. Per tant, vostès, amb la seva proposta, senyor Pujol, estan generant injustícia social i vulnerant la voluntat d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo li repeteixo que, en primer lloc, la gent que no pot pagar no paga; hi ha un 8% de gent que no paga res, que hi han tres mesos de franquícia per a tothom i que, en darrer terme, cap persona hi ha voluntat, i així és, que sigui discriminada per raons econòmiques. I que la nostra política, de dretes o no de dretes, però en tot cas, d'una certa eficàcia, com vostè veurà ara, i l'eficàcia al servei de la gent necessitada –no sé si és de dretes o és d'esquerres, però en tot cas és humanitària– ha consistit, per exemple, que, d'ençà de l'any 90, per exemple, resulta que el nombre d'usuaris atesos per la Generalitat ha passat de 6.500 a 40.000. Bé, i les places en hospital de dia han passat de 146 a 720. I els programes d'atenció domiciliària han passat de 15 a 44. I les unitats funcionals interdisciplinàries han passat de 7 a 40.

Aquesta és la nostra política que, per altra banda, la Generalitat –cosa que abans partint de zero, per dir-ho així– dedica al cobrament a aquest concepte uns 8.873 milions de pessetes. Si vostè em diu que fóra bo de poder-hi dedicar més, tindrà tota la raó, però, en tot cas, des del terreny de la responsabilitat i de l'eficàcia i del servei concret –no entenem bé el discurs, molt, diguem-ne, lloable, però perfectament inermes, doncs–, nosaltres, concretament, el que hem fet és això.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per què em demana la paraula, senyora Mayol?

La Sra. Mayol i Beltran

Li demano la paraula en base a l'article 66.2, que parla que, en el debat, qualsevol diputat, diputada també, pot demanar, durant la discussió o abans de votar, que es llegeixin les normes o els documents que creurà conduents a la il·lustració de les matèries de què es tracti. I avui... (*Remor de veus.*) Està previst en el Reglament, està previst en el Reglament.

El president

Estem en un sistema de preguntes.

La Sra. Mayol i Beltran

Senyor president, el senyor Pujol ha fet una afirmació que és absolutament inexacta i jo tinc proves d'això i crec que és una forma d'il·lustrar el debat, sincerament.

El president

Aquest no és un debat, és un sistema de preguntes. (*Remor de veus.*)

La Sra. Mayol i Beltran

Ha dit una cosa que no és veritat i tinc documentació que ho avala.

El president

Té molts camins, té molts camins, senyora diputada, per canalitzar aquesta proposta. El sistema de preguntes són les preguntes. (*Remor de veus.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'alarma social provocada per la retallada de les pensions feta pel Govern de l'Estat

La següent pregunta és la formulada pel Grup Mixt, presentada pel diputat senyor Benet Tugues; té la paraula, per formular-la, el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, com vostè sap, en els darrers dies la Seguretat Social ha iniciat una sèrie d'inspeccions per tal de reclamar el complement per mínims de la pensió a determinats pensionistes, bàsicament del règim de la Seguretat Social agrària. Això ha provocat una certa alarma en determinades comarques rurals. Què en pensa d'aquesta iniciativa? Pensa fer alguna cosa al respecte?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Som conscients d'aquesta alarma social a la qual vostè fa referència i és per això que hem demanat que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió demani la compareixença del ministre de Treball al Congrés de Diputats perquè s'expliqui i perquè allà puguem també fer unes determinades propostes.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, per a l'any 97 la pensió mínima d'un pensionista amb cònjuge al seu càrrec és de 64.505 pessetes. Els responsables de la Seguretat Social deuen pensar que amb això ja n'hi ha ben bé prou per anar fent i que fins i tot als qui tenen algun raconet i algun altre ingrés se'ls pot rebaixar aquesta quantitat si de l'aplicació del percentatge dels anys cotitzats en la base reguladora de la pensió en surt una quantitat inferior.

Els complements per mínims no afecten ningú més que els qui cobren estrictament la pensió mínima i no els pensionistes més ben dotats econòmicament. Afecta bàsicament autònoms i, encara més, els pagesos, que per regla general han tingut bases de cotització inferiors als treballadors del règim general. Afecta els pagesos que, sense continuïtat en les seves explotacions, continuen fent una certa activitat per tal de complementar la misèria de la seva pensió.

Tècnicament, d'això que fa la Seguretat Social, se'n dirà «retirar els complements per estricta aplicació de la llei», el que passa és que qui fa la llei i qui l'aplica és el mateix Estat que ha fet les modificacions que ha cregut convenients per tal que la base reguladora anés per on anés; si no, com explica, senyor Pujol, que gent

que ha cotitzat durant més de trenta anys en calcular la seva pensió necessita complements per mínims? Tècnicament, per tant, serà el que sigui, però el que es vol fer és, rotundament, una retallada de les pensions.

Probablement cal racionalitzar la Seguretat Social, però no a costa dels més dèbils, dels pensionistes catalans del règim especial agrari que, dit sigui de passada, durant la seva vida laboral no han cobrat mai el PER i no crec que els nostres pagesos mereixin estar dues vegades penalitzats.

Per tant, celebrem la sensibilitat del seu Partit, en aquest cas, a Madrid; celebrem la reacció positiva del conseller Marimon, però demanem més pressió davant del Govern central per tal que les pensions no siguin retallades.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, efectivament, les dades que vostè dona –64.505 pessetes– són exactes. Fins aquest moment s'han descobert, sembla, uns 120.000 casos a Espanya, o 130.000, que no s'atenien al que és la legislació, dels quals entre 2.000 i 2.500 sembla que es troben, de moment, a Catalunya.

Al fet que el Govern miri de fer una vigilància d'aquestes coses, nosaltres –ni vostè, crec, tampoc– no ens hi podem pas oposar. Per exemple, que el Govern a través d'aquest tipus de control hagi descobert 66.000 morts que seguien cobrant l'assegurança d'atur és una cosa que em sembla que no podem criticar, aquest tipus de coses.

Què farem, de tota manera? Primera, volem que quedi clar que per part d'aquests pensionistes –sobretot lleidatans, però també d'alguns altres indrets de Catalunya, i probablement passa el mateix a fora de Catalunya– no hi ha hagut voluntat de frau. Perquè aquí hi ha hagut una primera falla i és que l'explicació de tot això –ja no d'ara, sinó de fa molt de temps– era molt vaga i confusa; no hi ha hagut voluntat de frau i volem que això es reconegui. Segona, entenem que no hi ha d'haver sancions. I, tercera, entenem que no s'han de tornar els diners que indegudament s'han cobrat. Però «indegudament» vol dir que l'Administració ho ha fet malament també, per tant aquí hi ha una responsabilitat que no és dels que han cobrat sinó que és de l'Administració. Una altra cosa és que a partir d'ara l'Administració voldrà aplicar la llei, cosa que nosaltres, i no crec que ningú d'aquest Parlament estigui disposat a demanar que no es faci, que no s'apliqui la llei.

També una altra cosa que plantejarem és que es poden donar alguns casos, no gaire freqüents, però n'hi ha alguns, i ho tenim estudiat, en els quals, no haver-ho de tornar –queda clar que demanarem que no es torni–, però simplement tornar al que és el que han de cobrar, que per a la majoria de la gent representarà una quantitat molt petita, però per a alguns concrets casos que

2524

hem estudiat pot ser una quantitat prou important, que representi un perjudici molt gros. Ho tenim estudiat a través del Departament, concretament, d'Agricultura i també del de Treball.

Bé, aleshores, en aquests casos, nosaltres, sortint d'aquella base que hi ha hagut una responsabilitat per mala gestió de l'Administració, demanarem que, això, es trobi la manera de tenir-ho en compte.

Ara bé, nosaltres el que no podem fer és oposar-nos que la llei s'apliqui i que el frau sigui perseguit. Ho repeteixo: no hi ha hagut, per part de tots aquests pàgins als quals vostè fa referència, clarament, no hi ha hagut –i ha de quedar clar– voluntat de frau i no hi ha d'haver, òbviament, sancions.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si la baixa natalitat és un element fonamental per al futur de Catalunya

La següent pregunta és sobre si la baixa natalitat és un element fonamental per al futur de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana; té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. En una conferència recent vostè afirmava que la natalitat baixa a Catalunya era un problema fonamental per al futur de Catalunya. Volíem saber si aquest és un criteri també compartit pel Govern que vostè presideix i per quins motius, si és així.

El president

Té la paraula el senyor president per contestar la pregunta.

El president de la Generalitat

Sí, efectivament, jo crec que és un problema molt important, entre altres coses perquè és de difícil esmena i perquè queda una mica fora del nostre abast de poder-lo esmenar a curt i a mitjà termini.

Anem, efectivament, cap a la pèrdua de població i cap a l'envelliment. El mes de març farem una roda de premsa presentant les dades de l'últim cens i es veurà ben clar i no crec que ningú pugui dir que això, la pèrdua de població i l'envelliment, sigui bo, i no hi ha cap polític europeu responsable que no se'n preocupi, perquè aquest no és un problema estrictament català.

Té moltes conseqüències, moltes, els en diré dues només per no allargar-me: a la llarga posa en perill el finançament de l'estat del benestar i també posa en perill les mesures que s'han de prendre de cara a assegurar la competitivitat del país.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. La demografia és un factor que està vinculat a altres elements socioeconòmics, però també de psicologia col·lectiva; en certa manera, podríem dir que són una mena de termòmetre social del nivell d'autoconfiança que una societat té en ella mateixa.

I en aquest sentit, senyor president, aquest termòmetre social a Catalunya dóna uns resultats evidentment negatius. El nivell d'emancipació dels nostres joves –avui es produeix l'índex d'emancipació en una edat que supera els trenta anys–; els recursos, les condicions legals i econòmiques amb què compten les parelles joves que podrien animar-se a tenir descendència són francament migrats; les parelles retarden la natalitat perquè la situació laboral en què es troben és precària; també perquè ha anat acompanyat d'una política d'habitatge social molt migrada i també d'una política d'extensió de les escoles bressol que haurien d'haver estat impulsades pel seu Govern també d'un abast realment molt reduït.

L'Estat espanyol se situa a la cua del nivell de natalitat a la Unió Europea i, dins de l'Estat espanyol, el nostre país se situa entre els d'índexs de natalitat més baixos. Les raons les hem apuntades: hi ha un nivell de confiança en el futur, un nivell de cost de la vida, un nivell de suport d'atenció de serveis públics, que no ajuden a augmentar la renda familiar disponible. I a Catalunya tenim un índex molt elevat d'inflació a l'interior de l'Estat espanyol, probablement, entre altres aspectes, perquè aquí paguem per serveis privats que en altres llocs tenen caràcter públic; aquí hi ha menys escoles públiques, menys hospitals públics i menys carreteres i vies de circulació ràpides lliures de peatge.

En aquest cas, l'única sortida per a algunes famílies és frenar la pèrdua del nivell de vida per la via de la minorització demogràfica. I sí que puja el PIB per capita a Catalunya, però puja perquè precisament el que baixa és la capita, és a dir el que baixa és la natalitat.

D'alguna manera, el seu Govern, senyor president, i la seva política, són corresponsables d'un model de precarització econòmica i també d'un model de privatització, que en alguns aspectes ja va començar amb el suport a l'anterior Govern socialista i ara amb el suport al Govern del Partit Popular, potser perquè se senten més propers d'aquelles persones que mantenen escoles privades, que mantenen hospitals privats o que mantenen autopistes en règim de concessió.

La realitat d'avui és una Catalunya decadent demogràficament, però també –si mirem les darreres dades– una Catalunya en plena minorització lingüística a l'interior del mateix país. La seva política, senyor president, molt ens temem que fa d'anestèsia, però que no guareix, probablement perquè la seva política ha resultat ser un eficaç mètode anticonceptiu: baixa la natalitat perquè baixa la confiança en el futur. El seu Govern,

senyor president, no ha estat capaç de crear aquesta estima, aquest nivell de confiança a l'interior de la societat catalana. (*Remor de veus.*)

El president de la Generalitat

Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Una petita observació. L'índex de fertilitat espanyol és d'1,18; l'índex de fertilitat italiana, que és el més baix del món, és d'1,17, i l'índex de fertilitat català no recordo bé si és 1,20 o 1,21; molt baix, però, de tota manera, lleugerament per sobre de la mitjana, ja que vostè ha fet una observació que en aquest punt no era exacta.

Celebro molt que vostè plantegi aquest tema i, a més, en els termes que ho planteja, perquè potser sí que valdrà la pena que un dia fem un gran debat sobre aquest tema tal com vostè l'ha fet, que l'ha fet molt seriosament ara, vull dir sense frivolitats, perquè no sé per què aquest és un tema sobre el qual es frivolitza molt fàcilment i molt poc, jo diria, responsablement.

Dit això, li he de dir que, naturalment, no puc entrar a discutir la política general del Govern, això suposo que ho haurem de fer el dia que fem un debat de política general, però sí que li puc dir les coses que fem. Miri, per començar, a Catalunya una preocupació per això hi és i més que en cap altre indret de l'Estat es fa l'estudi de l'evolució demogràfica, fins i tot varem crear un institut específic d'estudis demogràfics que dirigeix la doctora Anna Cabré i que té un gran prestigi no solament a Espanya, sinó internacional.

Nosaltres hem intentat introduir avantatges fiscal a través del Congrés de Diputats i alguns se n'han introduït; molt poc. Crec que hi ha un concepte molt erroni sobre el que ha de ser l'ajut a la família i l'ajut, fins i tot, indirectament a la natalitat, i això fa que els nostres esforços hagin tingut poc resultat. És a dir, que a una família se li digui que se l'ajudarà quan el seu fill tingui divuit anys i hagi d'anar a la universitat i no se l'ajudi en el moment de la lactància, posem per cas, òbviament de cara al que es persegueix és un absolut contrasentit.

Però, en fi, aquí hi hem treballat i alguna cosa –poc– hem aconseguit. Cal canviar el concepte. Tenim un Pla integral de la família, de resultats evidentment modestos, perquè està fora del nostre abast anar més enllà, però, de tota manera, les normes per a adjudicació d'habitatge; les normes per a ingressos en residència de gent gran, famílies que ho necessitin més que altres perquè necessiten espai a casa; normes d'ingressos a les escoles públiques, en tot això es té en compte les anomenades famílies nombroses.

Tenim un pla interdepartamental sobre immigració, que és un tema...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Molt bé. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Agraïxo molt, president, la disciplina de temps, que és ben exemplar.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els mèrits pels quals es va prendre la decisió de proposar el senyor Pascual Estevill com a membre del Consell General del Poder Judicial

La següent pregunta, la quarta, és sobre els mèrits pels quals es va prendre la decisió de proposar el senyor Pascual Estevill com a membre del Consell General del Poder Judicial, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies senyor president. Senyor president de la Generalitat, d'aquest tema en parlàvem ara fa un any i en tornem a parlar aquests dies, amb dades noves damunt de la taula i alguna que segons sembla vostè es guarda. I hem après que vostès fan aquestes propostes només adduint els coneixements i la capacitat tècnica dels proposats, però sabem també que els coneixements que tenen amb aquests personatges són d'una altra mena.

Vostè ens va recordar fa un any –i ens recorda ara– la separació de poders, però no es pot estar de recriminar l'actitud dels fiscals en aquesta matèria. I vostè ens recorda i ens va recordar que el vam votar i el podíem vetar, però vostè amaga que el van proposar i hi van insistir molt.

La nostra pregunta és ben clara: per què el van proposar? què hi veien, en Lluís Pascual Estevill? Quins mèrits tècnics tenia? Per què s'equivoquen tan sovint amb empresaris, jutges i advocats?

El president de la Generalitat

Realment ens equivoquem molt sovint. Fins ara no ens hem equivocat amb els directors de la Guàrdia Civil (*remor de veus i aplaudiments*), però, en fi, en altres coses potser sí que de vegades ens hem equivocat.

Doncs, concretament, no hi vèiem cap motiu, en aquell moment, cap motiu en contra. Primer, el senyor Pascual Estevill havia estat seleccionat feia uns anys com a magistrat per a l'anomenat quart torn mitjançant un concurs de mèrits per un tribunal d'oposicions, en el qual no hi teníem res a veure.

Segona, fou nomenat membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació –aquí, amb una recepció que se li va fer en presència del bo i millor de la carrera judicial i fiscal de Barcelona. Tercera, els vocals del Consell General han de ser votats per les tres quintes parts del Senat i del Congrés, i el senyor Pascual Estevill ho va ser molt àmpliament –199 senadors–, i podien haver-lo suprimit, hi havia dret de vet. I encara li diré que

una altra de les coses és que moltes, però moltes, però moltes, però moltes de les actuacions del senyor Pascual Estevill varen ser aplaudides entusiàsticament pels partits de l'oposició durant molt de temps. I tot això ens podia fer pensar que podia ser membre del Consell General –sobretot els aplaudiments d'alguns partits de l'oposició. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Nadal, té la paraula per repreguntar.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí. El senyor president és ocurrent i hàbil, però tota la gràcia que ha generat en les senyores i els senyors diputats em permet recordar que de la mateixa manera que el director general de la Guàrdia Civil –exdirector– és a la presó, el senyor Pascual Estevill també hi és. I ha de quedar molt clar, ha de quedar molt clar, que no solament això, sinó que el mateix president de la Generalitat ha hagut de recordar que un altre jutge, també proposat per ells, va haver de decretar presó per a un membre proposat pel senyor president de la Generalitat com a membre del Govern. No juguem. Jo he intentat presentar les coses amb molta serietat i demanar, simplement, simplement, explicacions de per què el senyor president de la Generalitat..., per què el van proposar, per què hi van insistir tant i tant i tant i tant, amb oposició d'altres grups, l'aplaudissin o no després en les seves actuacions, i per què els costa tant donar explicacions, demanar excuses i reconèixer que es van equivocar. Algú, en el Partit Socialista, potser es va equivocar en alguna cosa, però ja ha estat reconegut (*remor de veus*). El senyor president de la Generalitat de Catalunya sembla que no s'equivoca mai, però s'ha equivocat tres vegades, com a mínim: decidint que l'empresari de l'any, l'advocat de l'any i el jutge de l'any eren personatges immillorables, i tots tres, si no estan a la presó, poc n'hi falta. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Té la paraula, per a una nova intervenció...

El president de la Generalitat

Miri, els grups que van aplaudir el senyor Pascual Estevill el van aplaudir abans del nomenament, no després. Primer punt.

Segona: jo no recrimino res als fiscals, res; simplement dic que totes les decisions que va prendre el senyor Pascual Estevill no varen ser mai recorregudes pels fiscals, i que tota decisió sobre alliberament o empresonament d'una persona ha de ser comunicada al fiscal, i el fiscal té dret, i té l'obligació professional i moral, si no li sembla bé, de dir-ho. I aquí no es va dir res. I no és cap recriminació; simplement, la cosa va anar d'aquesta manera, no?

També vull dir que el senyor Pascual Estevill va dictar sentències o va fer instruccions que després varen ser ratificades per l'Audiència, i fins i tot ratificades pel Suprem –tot això abans, evidentment, que el proposésim.

I no em puc estar de recordar-li que en algun cas concret, que havia fet referència a algun..., en fi, a un antic conseller de la Generalitat, el seu Grup Parlamentari va aplaudir molt les decisions i les actuacions del senyor Pascual Estevill, i aquí mateix, en aquest Parlament, ens ho va recordar.

Bé, això és tot el que li puc dir. El que li puc dir és que si sobre aquest tema es vol anar allò que se'n diu buscant i gratant, a veure si es troba petroli, doncs, bé, li puc dir que des del punt de vista de Convergència i Unió –i, com pot comprendre, he mirat d'escatir-ho bé– estem molt i molt tranquils: si algun dia es trobés alguna altra responsabilitat política, li puc ben assegurar, senyor Nadal, que estic segur que no seria de ningú de Convergència i Unió.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió feta respecte als efectius de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra necessaris per a cobrir diversos serveis arreu de Catalunya

El president

La següent pregunta és sobre la previsió feta respecte als efectius de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra necessaris per cobrir diversos serveis arreu de Catalunya; per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, encara que el Govern de la Generalitat, per mediació del seu conseller de Governació, parla de l'any 2000 com a data límit per a completar la transferència del trànsit al conjunt de Catalunya, encara que es parla de l'any 2000, matisacions posteriors expressen que es tracta només d'una previsió o d'una possibilitat, però mai d'una diligència tancada, sobretot per la complexitat que representa l'adequació d'un desplegament de mossos amb una reestructuració de la Guàrdia Civil. En virtut d'estos antecedents, no creu lo president de la Generalitat que la prudència i el realisme aconsellen no incorporar este tipus de previsions, que inevitablement tindran desviacions importants amb lo temps concretades l'any 2000?

El president

Té la paraula, per respondre la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, si hi ha alguna desviació que fa que en comptes d'haver complert tot un programa l'any 2000 l'hem complert l'any 2001, espero que no passi res, no? En tot cas, el que li vull dir és que precisament el conseller de Governació té demanada, *motu proprio*, té demanada una compareixença al Parlament, que tindrà lloc concretament el dia 13 de març, i els podrà explicar això amb molta més extensió.

Nosaltres ja hem optat per la gradualitat, per set-cents mossos d'esquadra llargs cada any. Aniria bé poder-ho fer més de pressa, tenint en compte el que vostè acaba de dir, però no ho podem fer per una raó molt senzilla: perquè això va contra, precisament, les nostres possibilitats pressupostàries en aquest moment. Però, bé, entenem que en la línia en què ho estem fent podrem complir tot el programa d'una manera raonable.

Si després vol, li puc donar més explicacions.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. És clar, no es tracta d'una desviació de l'any 2000 al 2001; potser estes previsions poden ser de l'any 2000 al 2010. I sap què passa, senyor president? Que aquí hi han valors polítics, valors institucionals i valors personals, quan se tracta de desplegament i reestructuració: en lo primer cas, Mossos d'Esquadra; en lo segon, la Guàrdia Civil.

Permeti'm una precisió en la via d'intentar posar una mica en ordre algunes idees, perquè des de la nostra opinió, senyor president, i en virtut d'alguna declaració poc afortunada –i per això li hem formulat la pregunta–, nosaltres entenem que la missió i la responsabilitat del president i del Consell Executiu no ha de ser tant la preocupació de constatar que la Guàrdia Civil manté una natural presència al territori de Catalunya, per especialitats del mateix territori i per les pròpies de la institució –és a dir, com vostè sap, narcotràfic, delinqüència organitzada, fronteres, terrorisme i intervenció d'armes–, sinó que la responsabilitat del president i del Govern consisteix a fer efectives les competències ja traspasades i les competències ja assumides. I apunto i subratllo esta referència, senyor president, perquè per reials decrets de 1990 i de 1994, lo Govern central ha traspasat i va traspasar a la Generalitat cent trenta-dos edificis judicials, que comprenen les quaranta-una comarques de Catalunya, les quaranta-una comarques, i només a cinc comarques la Generalitat ha assumit la competència pròpia de vigilància i de protecció. És a dir, senyor president, en sis anys, lo 13% d'una competència traspasada, assumida i consolidada. Conseqüència d'això... –vaig de seguida, senyor president–, conseqüència d'això, los 4.000 milions de pessetes a contractar empreses privades de seguretat, senyor president, equivalen a deficiències en la gestió per inadequada utilització dels recursos de l'Administració.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

El president de la Generalitat

Nosaltres hem de combinar –i estem d'acord, en això– amb el Govern –hi estàvem d'acord amb el Govern socialista, i amb el Govern popular també–, hem de combinar competències i territorialitat. Per tant, nosaltres ens hem de fer càrrec d'aquelles competències en els territoris en els quals hi ha hagut el desplegament dels Mossos d'Esquadra. Això és el que hem convingut, i això és el que fem, i això, en aquest sentit, ho estem complint. És cert que nosaltres, com la Policia Nacional, com l'Administració central, ara mateix, de vegades hem de recórrer a empreses privades. Per exemple, potser li sorprendrà saber que l'Audiència Nacional està vigilada per una empresa privada –l'Administració central, l'Audiència Nacional, per una empresa privada. Això ens pot passar algunes vegades a nosaltres també, però en línies generals, a satisfacció nostra i a satisfacció del Govern central, les coses es van duent a terme d'acord amb el que s'havia previst. Satisfacció nostra en el sentit que..., ja ens agradaria anar més de pressa, entenguem-nos, no?, però hem acceptat que aquesta gradualitat i aquest ritme és el que podem dur a terme, no solament per qüestions pressupostàries: en algun cas també perquè és bo anar entrant de mica en mica en l'assumpció de determinades responsabilitats difícils i complicades.

No li repeteixo el Pla de desplegament, perquè fa poc, a instàncies d'una pregunta d'Esquerra Republicana, ja ho vaig fer, en el seu moment, però li vull dir que coses, per exemple, tan delicades com és el trasllat de presos, tan delicades i tan, per dir-ho així, impopulars, tan poc vistes, tan poc lluides, la Policia de la Generalitat ho està duent a terme en perfecta sintonia amb el Govern central i complint perfectament, doncs, el que estava previst.

Bé, més no li vull dir. Sense cap mena de triomfalisme, no pas volent fer política d'aparador, però es va fent el Pla tal com estava previst per part nostra, per part del Govern socialista en el seu moment, i avui per part del Govern Popular.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el traspàs de la gestió dels ports de Barcelona i de Tarragona a la Generalitat

L'última pregunta al president és la pregunta número 6, presentada pel Grup de Convergència i Unió; té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el passat mes de maig aquesta cambra va tenir un debat sobre el desenvolupament de l'autogovern a Catalunya en l'actual context parlamentari i polític, i que feia referència a tota la qüestió dels acords de governabilitat entre el Grup Popular –el Partit Popular, per ser més exactes– i la coalició de Convergència

i Unió. En aquest debat, el conseller Alavedra, que informava..., marcava la posició del Govern, va comunicar a la cambra que un dels extrems d'aquest acord, que considerava com a molt positiu, era el traspàs de la gestió dels ports de Barcelona i Tarragona. I, certament, els ports de Tarragona i de Barcelona s'han convertit, amb el decurs del temps, en unes agències econòmiques de primera magnitud, cabdals per determinar la política econòmica del país. El fet que en els darrers temps haguem pogut anar seguint, pels mitjans de comunicació i per les informacions directes que tenim, les gestions que tant la Presidència de la Generalitat com el conseller de Política Territorial, com també les discussions en el mateix Congrés dels Diputats entorn de la reforma..., de la modificació de la Llei de ports, ens porten a preguntar, en el dia d'avui, quina previsió fa el president de la Generalitat sobre el traspàs de la gestió dels ports de Barcelona i Tarragona a la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Per respondre, té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Efectivament, tal com..., no sé si m'ho ha dit l'interpellant, però en algun lloc he sentit a dir o he llegit que se'ns criticava perquè s'havia retardat una mica aquest traspàs, i és cert, perquè això hauria d'estar ja en aquests moments en el Parlament, però s'ha retardat simplement perquè nosaltres hem volgut millorar el text que inicialment ens havia presentat el Govern, i preferim que es retardi això una setmana, si ho podem millorar, i sembla que ho hem pogut millorar, en alguns aspectes concrets, com també estem preferint que es retardi unes setmanes més el traspàs de l'Inem pel mateix motiu. Vull dir, tenim temps encara per poder fer aquests traspassos, diguem-ne, esgotant les possibilitats de millora que hi han.

Ara, pel que fa a ports, concretament, pel que fa a ports, crec que..., amb tota seguretat, vaja, se'ns diu que amb tota seguretat, i així els ho transmeto, doncs, no sé si és aquesta setmana o en el proper..., l'altre Consell, no aquest que ve ara, sinó el Consell proper, hi haurà, per part del Consell de Ministres, l'aprovació d'aquest projecte de llei, que té en compte els criteris que hem defensat des de la Generalitat, que són els referents al nomenament del president dels ports per part del Govern de Catalunya, la presència de representants de les comunitats... –del Govern de Catalunya i de tots els governs autonòmics, entenguem-nos–, la presència de representants de les comunitats autònomes en el Consell, i, finalment, una cosa en la qual hem posat molt d'èmfasi, que és un sistema tarifari obert, que ens permeti, doncs, una llibertat de tarifes, que permeti fer una política portuària competitiva amb els ports que són la nostra competència més directa, que són els altres grans ports mediterranis –algun d'espanyol, però sobretot els ports de Marsella i de Gènova. Entenem que això serà bo per a la nostra economia productiva, i si això ho podem aconseguir bé i requereix quinze dies o un mes més de temps, encara que comprensiblement això pu-

gui ser objecte d'alguna crítica, entenem que és bo que ho fem.

El president

Moltes gràcies. El senyor diputat vol repreguntar: té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Agrair la informació que ens acaba de donar el president de la Generalitat, tenint en compte que aquesta és una informació que ens posa..., en fi, en guàrdia, que cal vetllar per una sèrie d'objectius, que es dedueixen d'aquesta informació que acaba de donar. Un d'ells és el de major eficàcia que podrà tenir la gestió dels ports a partir del moment que aquests..., les autoritats portuàries, recuperen competències. De la mateixa manera, també, que la presència de representants del Govern de la Generalitat, mitjançant el nomenament que el Govern farà d'aquestes autoritats portuàries, comportarà també una major incidència del Govern de la Generalitat en la gestió dels ports, tant sigui la presidència de les autoritats portuàries com del mateix consell d'administració. I també celebrar el que deia el president de la Generalitat, i sobretot vetllar pel plantejament de la llibertat tarifària, que ha de portar a una major competitivitat d'aquestes instal·lacions.

En tot cas, senyor president, sàpiga que al nostre Grup no li fan cap especial neguit les denúncies que venien d'algun grup de la cambra, concretament del Grup Socialista, i que sortien ahir publicades a la premsa, perquè, certament, denunciar ara que es porta un mes de retard en el traspàs de..., en fi, en la presentació del projecte de llei de traspàs d'aquestes instal·lacions, que ho faci el Grup Socialista no deixa de tenir una certa gràcia; fa realment somriure quan el Grup Socialista o el Partit Socialista ha trigat tants i tants i tants anys a entrar en aquesta línia, i concretament recordar tots que l'anterior ministre senyor Borrell, membre del PSC, era un opositor radical a aquest traspàs.

Gràcies, senyor president.

El president

Per a una nova intervenció del senyor president... No? (Pausa.)

Pregunta sobre si el Departament de Sanitat i Seguretat Social té previst estendre el número de telèfon 061 com a centre coordinador de les urgències domiciliàries a poblacions de la conurbació de Barcelona

Acabat el torn de preguntes al president, iniciem seguidament les preguntes als membres del Consell Executiu.

La primera pregunta és la pregunta número 7, sobre si el Departament de Sanitat i Seguretat Social té previst estendre el número de telèfon 061 com a centre coordinador de les urgències domiciliàries, a poblacions de la conurbació de Barcelona, presentada pel Grup Soci-

alista. Per formular la pregunta, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. La presència assistencial en els serveis d'urgència dels hospitals és un problema important al qual cal donar solucions. Aquesta situació s'agreuja molt en les èpoques d'epidèmies gripals com hem pogut veure recentment. En molts casos, la demanda d'atenció urgent als hospitals és en bona part per patologies banals. Aquest excés de demanda pot perjudicar l'atenció als malalts que realment necessiten l'atenció urgent. Crec, senyor conseller de Sanitat, que estem d'acord que el servei del 061, que funciona a la ciutat de Barcelona, és un recurs força eficient, que segur que resol molts casos que no cal que vagin als serveis d'urgències dels hospitals. El 061 racionalitza les urgències i, a més, és un recurs més econòmic. Té previst el Departament de Sanitat desenvolupar i estendre el 061 a les poblacions de la conurbació urbana de Barcelona?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Carme Figueras, nosaltres no tenim previst, en aquest moment, estendre d'una forma genèrica el model de servei coordinador d'urgències de Barcelona 061, atès que la seva constitució l'any 1991, doncs, tradueix una situació particular a la ciutat de Barcelona. Es tractava en aquell moment d'unificar els serveis d'urgència de l'Institut Català de la Salut i els de l'Ajuntament de Barcelona. A partir d'aquell moment, el Departament, doncs, es fa càrrec del finançament global del 061.

Les funcions del servei coordinador d'urgències, doncs, són atendre amb mitjans propis –perquè després veurem que en altres no es planteja aquesta situació– les demandes d'assistència sanitària urgent, la classificació d'aquestes demandes segons el criteri que determina el programa d'atenció mèdica continuada i, per últim, la coordinació de l'oferta de serveis assistencials d'utilització pública existents en l'àmbit territorial de referència. Actualment, i a conseqüència de la modificació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, transformarem aquest servei en una empresa pública constituïda per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona.

Jo el que sí que li voldria fer notar és que de les dificultats que vostè esmentava en el plantejament de la pregunta relacionada amb els serveis d'urgència en els hospitals de Barcelona, es donen precisament on tenim un 061. El que vol dir que en tot cas serien mesures complementàries, però que sí que es dona a la ciutat de Barcelona una situació especial i que el 061 l'ha millorat però que no la resol globalment.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Només una dada, senyor conseller: a la Comunitat d'Andalusia el 061 funciona a tot el territori. Hi ha un projecte, a la regió sanitària Costa de Ponent, del 061, que ja fa més de dos anys que s'hi treballa i que ha mancat voluntat política per impulsar-lo. Ara només existeix un número de set xifres, un número de telèfon, que només dona servei a Cornellà, que s'estendrà, sembla ser, a dues poblacions més i que funciona com a centre coordinador d'urgències sense arribar a ser un 061, com a la ciutat de Barcelona, que assumeix directament el servei d'urgències.

En una resposta a una pregunta nostra, en relació amb les urgències de Sant Feliu de Llobregat, vostè diu textualment en un document, en una resposta signada per vostè el dia 23 de juliol, diu textualment: «Val a dir també que la recent posada en funcionament del telèfon 061 del servei coordinador d'urgències de la regió sanitària Costa de Ponent ha comportat una millor resposta a la demanda de la població i ha optimitzat els recursos disponibles.»

Senyor conseller, amb tots els respectes, com és que se'ns contesta als diputats amb una afirmació com aquesta que no és certa? Si vostè marca el 061 a qualsevol d'aquestes poblacions –Cornellà, Esplugues, Sant Just, etcètera– surt una veu que diu textualment: *el número marcado no existe*. Per tant, el que vostè ens contesta no és veritat i més aviat sembla una mostra d'incompetència del seu Departament que no demostra massa respecte pels diputats que li pregunten.

Moltes gràcies.

El president

Una nova intervenció del senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

El que nosaltres varem dir en aquell moment és que estàvem treballant en aquest tema i hem tingut dificultats tècniques perquè el 061..., en el moment que marques el 061 no sortís aquesta veu i sortís una altra veu. I en el telèfon que vostè ha esmentat es fa coordinació de tots els serveis assistencials i aquest servei ha atès més de setanta mil trucades l'any 1996. Aquest servei funciona no amb mitjans propis, sinó amb mitjans aliens, i funciona; el que avui, en aquest moment, la companyia Telefònica no ha estat possible tirar endavant el 061. A la resta de regions sanitàries funcionen els serveis d'urgències dels centres d'atenció primària, funcionen els serveis ordinaris d'urgències amb els números corresponents o funcionen, doncs, en el cas dels metges rurals en els seus torns de guàrdies, etcètera.

En aquest moment estem fent una campanya informativa a nivell de totes les comarques d'informació a la població sobre els recursos assistencials que tenen, amb els corresponents números de telèfon. Un model amb mitjans propis 061, com el que tenim a Barcelona, la

2530

nostra voluntat no és estendre'l. Sí que tenim voluntat d'estendre sistemes de coordinació dels serveis existents.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

— Preguntes acumulades relatives a l'ajornament dels pagaments als hospitals i centres concertats (Tram. 310-00175/05, 310-00176/05 i 310-00177/05)

Una nova pregunta, la pregunta número 8, sobre els motius pels quals el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha anunciat als centres concertats l'ajornament dels pagaments dels concerts corresponents als mesos de novembre i desembre de 1996. Té la paraula per a formular la pregunta la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor president, d'acord amb el conseller de Sanitat i si m'ho permet, formularia conjuntament les preguntes 8, 9 i 13, que...

El president

8, 9 i 13.

La Sra. Figueras i Siñol

...són el mateix tema o temes similars.

El president

D'acord.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Aquestes tres preguntes varen ser formulades per aquesta diputada el dia 1 d'octubre de l'any passat, la qual cosa demostra, al meu entendre, la necessitat que tenim que es modifiqui el Reglament de la cambra per poder exercir la nostra tasca com i quan cal.

Aquest estiu el Departament de Sanitat va anunciar als hospitals i centres concertats l'ajornament dels pagaments de novembre i desembre fins al 15 de gener de l'any següent, que després de reiterades protestes va quedar amb l'ajornament del pagament només del mes de desembre del 96 cap al gener, cap al 15 de gener del 97. La primera pregunta, i continuo amb les altres, seria, doncs: quins són els autèntics motius que van portar la Conselleria a prendre una decisió tan difícil d'assumir per part dels centres concertats?

D'altra banda, ja que encara és vigent perquè afecta tots els pagaments de l'any 1997, és que s'ha retardat el pagament vint dies cada mes respecte al que es feia fins ara. Fins l'any passat els centres concertats cobraven el

dia 25 de cada mes, i a partir d'ara, a partir d'aquest any, cobren el dia 15 del mes següent. Han calculat, senyor conseller, els efectes que això provoca en els centres concertats?

Igualment passa amb l'increment anual de les tarifes, és a dir amb el que es paga per l'actualització dels preus dels serveis que els centres concertats presten al Servei Català de la Salut. Aquests pagaments cada any s'han anat endarrerint més: primer, es cobrava a mitjans de desembre; després, el febrer i ara, quan el cobraran, senyor conseller?

Moltes gràcies.

El president

Per contestar les tres preguntes, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Efectivament, nosaltres varem comunicar de manera oral als hospitals que tindríem dificultats el mes de novembre i el mes de novembre, doncs, varem pagar puntualment. I els pagaments corresponents als mes de desembre es van efectuar, doncs, el passat 15 de gener. L'endarreriment ha estat motivat per un desfasament entre els ingressos de tresoreria provinents de la Seguretat Social i els pagaments originats per l'activitat del Servei Català de la Salut. Tant els problemes generats per l'actual sistema de finançament sanitari —i que ja hem explicat moltes vegades en aquesta cambra— com els deutes pendents de cobrament per determinats conceptes, per exemple els ingressos provinents de l'aportació de Farmaindústria a la disminució de la despesa de productes farmacèutics, els ingressos provinents per serveis prestats dels ciutadans d'altres comunitats autònomes, la liquidació de l'exercici 1995 per part de l'Estat central o els cobraments a tercers, han propiciat una situació de tresoreria que, juntament amb la limitació del recurs de l'endeutament públic, ha obligat a endarrerir pagaments. L'any 1997, i s'ha comunicat als centres, i pels mateixos motius que he explicat anteriorment, es preveuen ajornaments similars, però cal tenir present que en cap cas, en cap cas es pagarà més tard de setanta dies des de la data de presentació de la facturació dels serveis contractats.

Pel que fa referència a l'actualització de tarifes, un any com 1996, en el qual el pressupost, doncs, es va aprovar el mes de juliol, les tarifes no es van aprovar fins al mes de setembre i les regularitzacions, doncs, s'efectuaran en el decurs d'aquest any, en el decurs del primer trimestre d'aquest any.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquests cobraments de la regularització de les tarifes per a al-

guns centres, potser els més grans, els representa entre el 8 i el 10% del seu pressupost. Si els retarden tant de temps, com podem parlar d'increment dels preus que se'ls paga pels serveis, si en despeses financeres se'ns en va molt més?

Pel que fa als pagaments mensuals, els efectes de pagar el dia 15 del mes següent i no a finals del mes corresponent no són de vint dies, sinó que són de més; són de trenta dies, ja que els hospitals i centres concertats fins fa poc cobraven la factura dels serveis prestats al Servei Català de la Salut el dia 25 del mes i el dia 30 podien fer front als pagaments de les nòmines, de la càrrega financera dels crèdits i molts pagaments de proveïdors que cauen a finals de mes. És a dir que aquest retard que els han imposat de no pagar fins al dia 15 del mes següent significa un increment dels costos financers molt important que ve a representar un punt més en la despesa dels hospitals concertats. El més important i lamentable, però, és que això són més diners per al sector bancari en detriment del sector sanitari.

Senyor conseller, entre els veritables motius de no pagar el mes de desembre fins a l'any següent està el que es desprèn de l'anàlisi de l'estat d'execució del pressupost el 30 de setembre del 96, on es reflecteix que s'havia pagat als centres concertats un 22% més que la mateixa data de l'any anterior. Si tenim en compte que l'increment dels concerts en el pressupost de 1996 va ser d'un 1,9% i en canvi la diferència l'altre any era del 22%, podem deduir fàcilment que del pressupost de 1996 ja hi havien pagat despeses de l'any 95. Com a conclusió, podem dir que vostès el que estan fent és que siguin els hospitals i centres concertats els que aguantin, a més dels seus dèficits, els dèficits del Servei Català de la Salut. És a dir, els costos de finançament de trenta dies del Servei Català de la Salut els estan traslladant en bona part als hospitals concertats; això sí, a canvi, vostès han rebaixat el seu nivell d'endeutament respecte al real, han rebaixat un mes als efectes de Maastricht i l'autèntic motiu per ajornar els pagaments del 1996 al 1997 és el de maquillar els resultats de 1996 per maquillar, per tant, el dèficit i l'endeutament.

Per acabar, vull comentar la repercussió que té aquest tema en els pagaments del transport sanitari a Creu Roja. L'ajornament del pagament de desembre repercuteix arreu del territori, a totes les poblacions de Catalunya on hi ha Creu Roja. Vostès traslladen un problema d'endeutament a més de cent assemblees de Creu Roja arreu de Catalunya, i generen un autèntic problema de pagament de personal. Això només és un exemple, n'hi ha molts d'altres, com el dels taxistes de Tarragona. Potser hi ha centres concertats, com alguns d'extrahospitalaris, que no he dit hospitalaris, amb molt bons resultats que poden suportar millor aquesta decisió del Departament de Sanitat. Però d'altres, senyor conseller, no ho poden fer.

Moltes gràcies.

El president

Una nova intervenció de l'honorable conseller senyor Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Sap el que queda clar, senyora diputada? Que el que tenim molt malament és el sistema de finançament. Vostè coneix que l'any 1994 es va fer un nou acord del sistema de finançament que va resoldre en part la situació que teníem, però que no la va resoldre globalment. A mi m'hauria agradat que vostè, quan era diputada al Parlament de Madrid, hagués interpellat el Govern de Madrid per què l'any 1995 el ministre Solbes d'unes mesures de racionalització que teníem de 90.000 milions les va incrementar a 150.000 milions de pessetes. Això ha representat més de 40.000 milions de pessetes per a Catalunya. Vostè, que estava tan preocupada en aquell moment per la sanitat catalana com ho està ara, ho havia d'haver preguntat al seu Govern i li haurien contestat com podia justificar el Govern que el sistema sanitari en el seu conjunt hagués estalviat 150.000 milions de pessetes, quan l'increment de la factura de farmàcia estava per damunt del 12% i quan aquell any sí que s'havien incrementat les retribucions. Jo no vaig sentir aquesta intervenció i, en tot cas, ara encara la hi pot fer al senyor Solbes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Preguntes acumulades relatives a l'ús de la llengua pròpia i oficial de Catalunya en l'etiquetatge de productes (Tram. 310-00180/05 i 310-00181/05)

La següent pregunta, la numero 10, és la pregunta sobre si la decisió del Tribunal Constitucional sobre l'obligatorietat d'etiquetar en castellà limita el caràcter del català com a llengua pròpia i oficial de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Em penso que la pregunta següent també em correspon i va d'un tema bastant pròxim amb aquest...

El president

Les acumula.

El Sr. Carod-Rovira

Amb el permís del president, les acumularia, i així facilitaríem també la resposta a l'honorable conseller.

Es tractaria, senyor conseller, que ens indiqués si vostè creu, i creu, per tant, el Govern que vostè tan dignament representa, que les darreres normatives sobre l'etiquetatge i la possibilitat d'etiquetar productes en català, d'alguna forma, són un estímul perquè aquest etiquetatge es produeixi; si el seu Govern preveu algunes mesures per donar cobertura legal a l'etiquetatge, i, en tot cas, en quin sentit serien aquestes mesures.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per respondre les dues preguntes, té la paraula l'honorable senyor conseller de Cultura, senyor Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Carod-Rovira, l'obligatorietat d'etiquetar en castellà, al meu entendre, no limita de cap manera el caràcter oficial del català perquè, tal com declara el mateix Tribunal Constitucional en el punt sisè dels fonaments jurídics de la Sentència 147/96, la Generalitat de Catalunya pot imposar un deure anàleg pel que fa al català.

El català, com a llengua oficial i pròpia de Catalunya, hauria de ser suficient en qualsevol àmbit de la vida pública a Catalunya, ja sigui oficial, social, econòmic o qualsevol altre. Per aquests motius, el Govern de la Generalitat va considerar que el primer pas que calia realitzar era negociar amb el Govern de l'Estat la modificació de la norma estatal que va ser objecte d'impugnació per part de la Generalitat de Catalunya, i treure-li precisament el caràcter de bàsic que se li ha atribuït. Érem plenament conscients que aconseguir un acord d'aquesta mena no era gens fàcil. Tanmateix, els avantatges d'aquesta via la feien, si més no en principi, preferible a la imposició de l'etiquetatge en català, almenys per dos motius: el primer, perquè evitaria el sistema de doble text, i el segon, perquè altrament eliminaria un possible precedent per a futures normes en què la regulació dels drets lingüístics torni a ser considerada com a bàsica, i, en conseqüència, s'evitarien també futures limitacions de la competència de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria.

Ahir mateix, el Congrés dels Diputats, a iniciativa del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, va instar el Govern de l'Estat perquè en el termini màxim de tres mesos modifiqui el Reial decret 212/92 en el sentit de limitar el caràcter bàsic d'aquesta disposició exclusivament a les indicacions directament relacionades amb la protecció de la salut dels consumidors, és a dir, a la composició, a les instruccions de conservació i a la manera d'utilitzar-los. Pel que fa als anomenats «productes tradicionals», fins i tot aquestes indicacions que acabo d'esmentar poden figurar exclusivament en català.

Considerem que aquestes vies fonamentades en diàleg i en la llibertat d'opció són les que cal seguir, però tampoc no li puc ocultar que ens hauria agradat, fins i tot, que hagués prosperat ahir, tal com inicialment havia presentat la proposta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és a dir, sense ni tan sols aquestes excepcions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres creiem que probablement no es pot parlar ben bé, i només en tot cas en relació amb el català, de llibertat d'opció, quan d'entrada hi ha una normativa que no planteja la mateixa llibertat en relació amb l'ús de la llengua castellana a l'etiquetatge. I aleshores ens preguntem per què, per exemple, productes de consum que aquí a Catalunya només apareixen etiquetats en castellà, per què les mateixes marques, els mateixos productes, per exemple, a llocs com Suïssa, com Bèlgica, com el Quebec, exactament els mateixos productes que aquí consumim etiquetats en una sola llengua, en aquest cas en castellà, allà hi apareixen etiquetats en més d'una llengua.

Jo em demano, i per tant li demano a vostè, senyor conseller, si la gent de Catalunya podem aspirar a tenir, com la gent de Madrid, com la gent de París, com la gent de Copenhaguen, productes comprats aquí en la llengua d'aquí, sobretot si tenim en compte que el català és un idioma oficial per a un nombre superior d'europeus comunitaris que no pas per a un nombre superior d'europeus comunitaris que puguin tenir el danès com a llengua oficial, i, en tot cas, és obvi que no es tracta d'una qüestió d'un idioma d'àmbit restringit, sinó que encara en bona part, per més Unió Europea que hi hagi, el mercat, en bona part, el configura l'Estat, i és obvi que el català no és llengua d'estat; sí que és llengua d'estat el danès.

Aquí tenim productes fets a Catalunya que apareixen, les seves instruccions, almenys en mitja dotzena de llengües, cap de les quals no és en català, malgrat que aquests productes siguin fets aquí. No hi ha, dels dotze mil productes que hi ha en aquests moments en circulació en el mercat farmacèutic –dotze mil–, ni un sol producte amb les instruccions en llengua catalana. I en canvi, senyor conseller, hi ha una Llei de l'Estatut del consumidor, una llei aprovada, que no ha estat desplegada reglamentàriament. Hi ha una resolució nostra, aprovada, sobre el compliment d'aquesta Llei, a la qual vostès ens van respondre, en un compliment d'aquesta resolució, que ja l'havien desplegat, que havien fet regulacions sectorials en un seguit d'àmbits; per exemple, ens deien: tallers de reparació de vehicles, agències de viatges o restaurants.

La pregunta que jo li faig, la repregunta que jo li faig és, senyor conseller: vostès de quin sistema d'avaluació disposen per saber si exactament les normes que aprova aquest Parlament o les normes que aprova el seu Govern efectivament es compleixen? És a dir, tenen algú que es passegi pels restaurants i constati, per exemple, com en desenes, desenes i desenes de restaurants d'aquest país hi ha normativa en distintes llengües, però no hi és en català? En el cas que la llei no es compleix, fan alguna cosa? Pensen fer alguna cosa en el futur, quan s'incompleixi la normativa vigent a Catalunya? Dit d'altra manera –i amb això acabo, senyor conseller–, vostè fa uns instants que s'ha referit als productes, diguem-ne, tradicionals o productes artesanals, i jo la pregunta que em faig en veu alta és si aquest país pot aspirar a alguna cosa més que a una existència estrictament antropològica per als seus productes. És a dir, més enllà del mató, de la xiruca, dels calçots, de les

espartenyas, de les barretines, més enllà de l'allioli, del xató, de la ratafia, dels carquinyolis, del romesco i del xarello, hi ha un futur, que no sigui estrictament antropològic per a la llengua catalana, també com a llengua de consum? Quin és el futur que ens preparen per a aquesta llengua? Quines mesures legals preveuen? Quins sistemes de vigilància de compliment d'aquesta llei preveuen? I, en tots casos, quines mesures preveuen també per fer complir la llei en els casos en què això no es faci?

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Carod, jo he limitat la meva resposta al que ha representat l'aprovació del Reial decret 212/92, que, com vostè sap molt bé, afectava els productes alimentaris envasats, i és en aquest àmbit on s'ha produït aquesta dificultat, ara parcialment, i d'una manera significativa, superada.

És cert que en la formulació de la pregunta a la qual avui he de donar resposta vostè diu, pregunta «si creu el Govern que la decisió del Tribunal Constitucional...?» El Tribunal Constitucional no ha decidit l'obligatorietat d'etiquetar en castellà. El Tribunal Constitucional l'únic que ha dit és que, en alguns aspectes concrets, el Govern, a través d'un reial decret, podia considerar bàsics alguns dels continguts que obliguen a aquest etiquetatge.

En qualsevol cas, sàpiga que des del Govern no som partidaris d'impulsar mesures que afavoreixin el doble text. Crec que els progressos que es poden aconseguir són significatius, que ho poden ser creixents en el futur si ens dotem d'un nou marc legal, i amb aquesta finalitat, com sap prou bé perquè el seu Grup hi ha participat plenament, els grups parlamentaris d'aquesta cambra han sol·licitat la creació d'una ponència conjunta, que haurà de donar resposta a aquestes i a d'altres qüestions. Per tant, espero que, del debat en aquesta ponència conjunta, en puguin sortir conclusions àmpliament assumides per les forces polítiques i per la societat catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a solucionar els efectes que ha provocat una interpretació incorrecta del reglament comunitari pel que fa als ajuts a la producció d'oli d'oliva

La darrera pregunta de la sessió d'avui al Consell Executiu és la pregunta número 12, sobre les mesures a

prendre per solucionar els efectes que ha provocat una interpretació incorrecta del reglament comunitari pel que fa als ajuts a la producció d'oli d'oliva. Presentada pel Grup Popular, té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, molts productors d'oli d'oliva han vist que s'ha reduït l'import que tenien previst cobrar per a les ajudes de la producció de la campanya 95-96. Sindicats agraris i el mateix Departament d'Agricultura han fet referències al reglament comunitari i a possibles incorreccions en la interpretació d'aquest. Quin ha estat l'abast d'aquest error i quines mesures ha pres o té previst prendre el Consell Executiu pel que fa a la seva correcció?

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats... Primer, dir-li que no hi ha hagut cap interpretació incorrecta del reglament comunitari, sinó precisament que s'ha ajustat l'aplicació en aquest reglament.

Segon, en la seva pregunta diu que hi ha hagut un error i que quines mesures... D'error, no n'hi ha hagut cap, i, en tot cas, doncs, quan especifiqui més la seva pregunta, li contestaré amb més detall.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, gràcies, senyor president. Honorable conseller, sens dubte, hi ha hagut una interpretació diferent del que era el reglament comunitari fins ara. És a dir, vostès estaven fent una categorització dels productors d'oli d'oliva: grans productors, més de cinc-cents quilos de producció d'oli, i petits productors, menys de cinc-cents quilos. I això anava en funció del que eren les produccions de les dues campanyes anteriors. Vostès van passar, dins de tota la normativa i tota la reglamentació comunitària, uns càlculs de rendiment per a determinades zones de Catalunya. Com s'ha vist aquest any, aquests càlculs de rendiment són equivocats, principalment a les zones de menor producció, quant a quilos per hectàrea, principalment a les denominacions d'origen Garrigues i Siurana.

Quan vostè parla que no hi ha hagut un error... Miri, molts productors..., i es parla de xifres —i m'agradaria que el senyor conseller em pogués contestar— de més, fins i tot, de set-cents productors, amb unes xifres aproximades entre les 100 i les 200.000 pessetes de diferència, que han rebut menys ajudes del que és..., de la previsió inicial que havien de rebre pels ajuts de la producció d'oli.

2534

Vostès havien de comunicar –i vostès han tret una ordre perquè això ho puguin fer cada any a partir del mes de març– quina és la categorització que tenen els diferents productors d'oli en funció de les modificacions del nombre d'arbres que van presentant campanya rere campanya. Senyor conseller, tanta informatització i tan control ens han portat, sens dubte –i crec que és important dir-ho aquí, en la pregunta que li faig–, a dir: quin és l'error que vostès han tingut amb aquesta interpretació?

Hi ha hagut també, senyor conseller –i vostè ho sap–, una taula on han parlat de tota aquesta problemàtica, una taula on s'ha dit que fins i tot es poden rectificar algunes d'aquestes ajudes, una taula de concertació on s'ha parlat que, aquestes ajudes, potser algunes es podran tramitar. Veurem qui les pagarà, si les pagarà el Departament, la mateixa entitat pagadora, que és el FEGA, o la Unió Europea. Però en tot cas, senyor conseller, des del Grup Parlamentari Popular creiem que hi ha hagut una «torpesa» per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en no informar amb temps suficient i amb forma suficient els possibles productors que han tingut una diferència en la seva categorització, i esperem que en el futur no passi el mateix que ha succeït aquest any.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la segona intervenció del diputat, té la paraula el senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor diputat, no hi ha hagut «torpesa». En tot cas, jo el que vull és aclarir-li algunes coses i, probablement, un cert desconexament en la informació que vostè donava.

Miri, hi ha una cosa que és molt clara. A l'anterior collita es van tramitar 23.200 sol·licituds, i vam rebre 2.621 milions de pessetes. En la campanya 96 s'han tramès 26.252 sol·licituds, i s'han rebut 4.754 milions de pessetes, tenint en compte que la quantitat que es percebrà serà superior, perquè als grans oleïcultors solament se'ls ha pagat el 85% de l'import. Si més no, això ja demostra que la gestió ha estat acurada i eficaç, donat que, si bé previsiblement hi ha un cert augment de collita –i això també hi ajuda–, però el cert és que hem augmentat més de 2.100 milions de pessetes d'ajut per al sector de l'oli.

On neix el problema? Li ho explicaré d'una manera molt clara: en els agricultors que d'un any a un altre han augmentat el nombre d'oliveres declarades. O sigui, el Departament té un cens d'oleïcultors dividits en petits o grans productors, però, evidentment, no hi ha cap limitació a la plantació d'oliveres; pel mateix, els agricultors periòdicament van reclamant un augment d'aquest cens.

En el moment en què es produeix l'augment d'aquest cens, i aplicant la normativa comunitària, nosaltres reclamem a l'oleïcultor que aporti les dades referencials

de venda de quilograms per ser considerat gran productor o petit, o, en el cas que no ho faci, se li aplica la normativa comunitària que és multiplicar el nombre de quilos de mitjana de producció per hectàrea en la zona indicada. Per això mateix s'ha actuat amb una total i absoluta regularitat i, a més, en benefici del productor. Miri, en un mostreig fet, de l'aplicació d'aquesta normativa, demostra que, de cada deu persones, vuit hi han sortit guanyant econòmicament; però jo sí que també vull tranquil·litzar-lo, a vostè i els possibles menys perceptors de recursos de la Comunitat Econòmica Europea, quant a oli, que tots els productors tenen el dret de presentar, degudament comprovat, evidentment, des del rebut de la seva cooperació o la certificació de l'empresa que li ha comprat les olives, en el qual se li aplicarà...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció als menors desemparats i a l'adopció

Passarem de nou al capítol de mocions. Iniciaríem el debat de les mocions números 9, 10, 11 i 12. Atesa la similitud de temes dels punts 9, 10, 11 i 12, aquestes quatre mocions es debatran conjuntament, d'acord amb la proposta que ha rebut la Mesa, dels portaveus. Per defensar la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de menors desemparats i a l'adopció, el novè punt, té la paraula la diputada senyora Nadal.

Pregaria a les senyores i els senyors diputats intervinents en aquest debat si poden fixar la seva posició, defensar la seva moció i fixar la seva posició respecte a les altres mocions i a les esmenes presentades; en la mesura del possible, si ho poden fer.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, aquesta era la meva intenció, senyor president. I aleshores, el temps total quin seria? De vint minuts?

El president

Vint minuts són suficients?

La Sra. Nadal i Aymerich

Per l'acumulació.

El president

Moltes gràcies. Doncs té els vint minuts que em demana.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, del debat que s'ha suscitat aquests darrers dies a la societat catalana a l'entorn de la política d'adopcions portada a terme pel Govern, i del debat que es va produir en aquesta mateixa cambra de les quatre interpellacions presentades, va quedar clara la necessitat que el Govern replantegi els requisits i procediments de selecció dels sol·licitants d'una adopció i, fins i tot, va quedar clara també la necessitat de reorientar alguns aspectes del model d'adopcions, especialment pel que fa a l'adopció internacional.

A intentar resoldre aquesta situació es dirigeix la Moció del Grup Popular, que, en el primer punt, el que pretén es aconseguir el màxim acord social i polític en el tractament de les adopcions. I és per això que considerem imprescindible que, en l'elaboració del nou reglament de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, no només s'iniciï un procés de debat entre totes les parts, sinó que hi participin les entitats més representatives que treballen en aquesta matèria i totes les forces polítiques amb representació parlamentària, de tal manera que es pugui resoldre aquell malestar larvat que hi havia a la societat catalana i que ha esclatat amb la publicació del Reglament d'adopcions. Es tracta que aquest debat no hagi estat per als qui tenen responsabilitat de govern un passa-hi com pugués, sinó que realment les reflexions, les aportacions fetes des de la societat civil i des dels grups parlamentaris, tinguin una plasmació real, una plasmació efectiva en el nou Reglament.

Pel que fa als punts segon i tercer del text del Grup Popular, que tractaré conjuntament, responen a la necessitat de conjuminar l'interès superior del menor, la seguretat jurídica i la prestació d'un servei públic de qualitat. La redacció que nosaltres proposem en aquests dos punts diu exactament el que vol dir; però, per algun comentari que m'ha arribat que el que fem és invocar principis generals del dret, no és així, en absolut, sinó que el que fem és, concretament, fixar mandats constitucionals per respondre qüestions que van més enllà del que eren estrictament els criteris de selecció, que ha estat l'epicentre de la polèmica que s'ha produït en aquests darrers dies. Posaré només dos exemples de l'abast que té el text proposat pel Grup Popular.

El primer, limitat, aquest sí, als criteris de selecció. Tots hem estat d'acord que no tots els requisits han d'estar regulats en el Reglament d'adopcions. Però, quins requisits ho han d'estar necessàriament? Nosaltres entenem que, si es tracta de requisits excoents a priori, s'han de regular, perquè, altrament, d'una altra manera, s'estaria incomplint l'article 9 de la Constitució, que garanteix la publicitat de les normes i la interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics. I tornàrem a estar allà mateix; no hauríem avançat re.

Qüestió diferent són els criteris tècnics, avaluables, després de l'acceptació de la sol·licitud, pels equips de selecció, que sí que poden, i al nostre entendre no només poden, sinó que han d'estar recollits en un protocol intern, mitjançant una ordre o el que sigui, el que més convingui, però mai en el Reglament; perquè altrament s'acaba convertint el Reglament i el que acabem

tenint és un promptuari per a psicòlegs, inaplicable per als operadors jurídics, com ha passat, i que, a més a més, introdueix elements discriminatoris quan es fixen criteris excoents a priori.

Segon exemple; del text del Grup Popular inclòs en els punts 2 i 3. Aquest text suposa el mandat del Parlament de Catalunya al Consell Executiu que faci desaparèixer la inhabilitació a perpetuïtat per poder adoptar quan s'hagués tingut un infant amb guarda o custòdia, sense la intervenció prèvia de la DGAI. Per nosaltres era una barbaritat jurídica. Per què? Perquè la prescripció és comú a tot el nostre ordenament jurídic; perquè el desvalor social i jurídic de determinades conductes no pot mantenir-se sempre amb la mateixa força pels segles dels segles, que era el criteri que s'havia vingut mantenint. I és per això que, fins i tot el crim més execrable està contemplat, té en el Codi penal un termini de prescripció. I és per això que un munt de sentències del Tribunal Suprem al respecte –i que naturalment els estalviaré tot el reguitzell– que parteixen en la seva justificació constitucional dels principis recollits en el text de la Moció que defenso, que són el de seguretat jurídica i el de justícia material, també ho contemplen així.

Pel que fa al punt quart i al vuitè de la Moció, que tractaré conjuntament perquè tracten específicament d'adopció internacional, insten, per una banda, a seguir treballant amb les entitats col·laboradores en l'adopció internacional, de manera que es puguin impulsar noves vies de col·laboració i ajuda a les famílies en la tramitació de les seves sol·licituds d'adopció. I, per una altra banda –i aquí estaria en el punt vuitè–, considerem necessari incrementar la signatura de convenis amb països interessats a establir relacions amb Espanya pel que fa a l'adopció internacional. I, per tant, instem el Consell Executiu a establir les negociacions necessàries amb el Ministeri de Treball i Afers Socials, i també amb el Ministeri d'Exteriors, per tal que segueixin treballant en la consecució d'aquests convenis; la qual cosa no suposa en cap cas titllar o posar sota sospita aquells països amb els quals no tenim conveni o que no han signat la Haia, com a promotors de xarxes de tràfic d'infants, ni tampoc caure en el parany de qüestionar aquelles adopcions internacionals que s'hagin fet en aquells països, sense intervenció prèvia de la DGAI, com il·legals, perquè són perfectament legals i, per tant, eficaces; sinó que del que tractem en aquest punt és de millorar i agilitzar els processos.

El punt cinquè de la nostra Moció el que pretén –i em sembla que queda prou clar en la seva redacció– és avançar en els treballs per acabar amb la deslocalització, que tots sabem que davant dels problemes per aconseguir a Catalunya un infant en adopció nacional o per legalitzar una adopció internacional irregular, el consell d'alguns advocats que porten aquesta matèria, acaba estant: «Mirin, no s'hi encaparrinin. No es preocupin més, empadronin-se a l'Aragó o empadronin-se en una altra comunitat autònoma i se'ls resoldrà el problema immediatament.» Creiem que aquesta és una situació que s'ha de reconduir si volem garantir realment la igualtat dels ciutadans davant la llei. Em consta que s'està treballant en aquesta matèria.

En el punt sisè de la nostra Moció, introduïm un element que considero d'una gran importància, perquè és cert que els poders públics tenen, respecte dels menors, i dels menors desemparats susceptibles de ser adoptats, una funció tuitiva. Però considerem que cal introduir un element que no es va esmentar específicament en el darrer Ple, però que estava en el fons de la meua intervenció, i que ara està en la lletra del punt 6 de la Moció del Grup Popular, i que repeteixo que considero que per mi és d'una gran importància. I és la consideració del menor, no només com a objecte de protecció, sinó també com a subjecte de drets. Partint d'aquesta base, i tal com he repetit aquests darrers dies, un dels primers drets dels menors és el dret a tenir una família, per tant entenem que cal resoldre les situacions en què es troben no poques famílies catalanes i lliurar la idoneïtat en funció de la valoració dictaminada pels tècnics, sense entrar en cap més valoració, també respecte a aquells que hagin adoptat legalment a l'estranger un infant sense intervenció prèvia de l'autoritat competent a Catalunya.

En el punt setè de la nostra Moció instem a impulsar sessions informatives i de formació per als sol·licitants d'una adopció, fetes, aquests curssets, aquestes sessions, per entitats de reconegut prestigi que treballen en adopcions, per tal que, sense la pressió de l'Administració que ha d'examinar la seva idoneïtat, els sol·licitants puguin conèixer i valorar l'abast que té la paternitat i la maternitat adoptiva. Es tracta d'iniciar un procés de reflexió sense que ningú examini, sense que ningú «posi nota», entre cometes, als interessats inicialment en l'adopció. Un procés de reflexió que, per les informacions que se'ns han lliurat, és de gran utilitat, perquè els mateixos interessats puguin conèixer l'abast d'una adopció i, per tant, prendre decisions acurades sobre el manteniment d'aquest interès en l'adopció, i, en qualsevol cas, sense la frustració que pot generar l'inici sense més d'un procés de selecció que pot no prosperar.

Finalment, pel que fa al punt novè, el que pretenem és que per considerar vàlids, tant el certificat d'idoneïtat com la valoració psicosocial, en una adopció internacional s'apliqui automàticament el criteri d'afinat entre països. Del que es tracta no és que vulguem que la idoneïtat sigui donada universalment per a tots els països, que això ja considerem que..., no hi estem d'acord, i a més, tècnicament, els tècnics hi estan en contra, sinó que, tal com es fa en altres comunitats autònomes, respecte als països amb els quals els tècnics de valoració saben que no hi ha diferències de raça ni hi ha diferències substancials, culturals o de religions, es reprengui el procés allà on s'ha deixat, sense que sigui necessari de reobrir el procés o de noves entrevistes valoratives.

Amb la nostra Moció volem, en definitiva, que en tot el procés d'adopció es fixin criteris clars i concrets que garanteixin l'interès superior del menor. El que he esmentat abans: el dret dels menors, la seguretat jurídica i també, naturalment, els drets de les persones que intervenen en l'adopció. Tractem que les normes que es dictin i els nous processos que s'adoptin en matèria d'adopcions estiguin fets per resoldre els conflictes que s'han produït.

Dit això, senyor president, i respecte al posicionament del nostre Grup en les tres altres mocions que avui es substancien sobre aquesta mateixa qüestió, no hi entraré punt per punt, donat que després d'una veritable voluntat i esforç de negociació en una matèria en què tots els grups –i també el Grup de la majoria– estaven molt sensibilitzats perquè tracten il·lusions de persones –jo gairebé diria que hi hem posat molt de nosaltres en aquesta negociació–, hem arribat a un text assumible per totes les forces que tenim una moció presentada, que és el text que finalment espero, suposo que se sotmetrà a votació.

Respecte a aquest text, i davant l'anunci dels grups, diguem-ne, del bloc d'esquerrers, de sotmetre a votació els punts que es correspondrien amb el punt vuit del Grup d'Iniciativa per Catalunya i del Grup d'Esquerra Republicana, que es correspondria amb el punt 7 del Grup Socialista, sí que voldria fer una explicació de vot, perquè el nostre Grup anuncia que hi votarà en contra.

Sense entrar en el model de família que defensa el Grup Popular, si del que es tracta en el text d'aquest punt és de recollir en el nostre ordenament jurídic la realitat social pel que fa a la convivència de fet en què es forma una comunitat de vida continuada i estable, sense celebració de matrimoni, això és el que s'assimila socialment a la família que prové de la unió matrimonial. I això el Decret ja ho recull; ja recull la possibilitat d'adoptar de les parelles de fet heterosexuales. Qüestió diferent és si es tracta –que es tracta– de donar entrada a la possibilitat que les parelles homosexuals adoptin, de la qual cosa el Grup Popular està en contra, perquè entenem que això no és el que ens demana la societat, sinó només un sector molt minoritari d'aquesta.

Aquest mateix criteri apareixia fa pocs dies explicitat en un article d'un important jurista, Joan José López Burniol. És un criteri que jo he utilitzat repetidament, tant a la Comissió de Justícia, com també davant d'aquest Ple, en què deia: «Les parelles de fet formades per un home i una dona són les úniques que, a hores d'ara, la convicció social assimila a la família. Si un dia es canvia aquesta convicció social, serà aleshores, en tot cas, quan hauríem de plantejar una altra regulació, especialment quan estem parlant d'adopcions.»

Ho deixo aquí perquè el tractament que s'hagi de donar en el Codi de família a la regulació de les parelles de fet considero que no és objecte d'aquest debat, i només vull dir al respecte que el Grup Popular considera que seria molt més pràctic, molt més operatiu, no insistir en la necessitat de regular una institució paral·lela a la del matrimoni per a aquests casos, sinó que el que cal, el que sí que realment donaria solucions a la societat és anar avançant en l'eliminació de les situacions d'injustícia que veritablement es produeixen en el moment de la ruptura d'una relació de fet, que considerem, això sí, que és el que a hores d'ara ens demana la societat.

Acabo ja, senyor president. El fet que en un percentatge m'atreveria a dir que elevadíssim s'hagin recollit les propostes del Grup Popular en el text que definitiva-

ment espero que posarem a votació –diria que, dels nou punts presentats, vuit han estat incorporats, amb transaccions també dels altres grups proposants– fa que el nostre Grup anunciï la retirada de la nostra Moció en benefici de la transacció, perquè considerem que el compliment per part del Consell Executiu del text que avui aprovarem –i el Grup Popular estarà vigilant perquè així sigui, utilitzarà tots els instruments per controlar-ne el compliment– estem convençuts, deia, que millorarà els processos de selecció de famílies i persones que volen adoptar, i també el servei públic que es presta. Una millora que era imprescindible, perquè es tracta de qüestions que, com es va repetir també en el darrer Ple, responen a profundes motivacions i expectatives personals; afecten il·lusions, perspectives de futur de persones, entre elles, molts infants.

Voldria acabar només dient –perquè ho vaig dir l'altre dia, i em sembla molt important– que un bon procés de selecció –la prestació d'un bon servei públic que minimitzi els percentatges de retorn– no ha de ser necessàriament un procés ni discriminatori ni frustrant. Aquesta ha estat la intenció d'aquesta diputada en aquest debat tant de la interpellació com d'aquesta Moció, i estic segura que també –perquè així ens ho han demostrat– la de la resta de grups.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, del Grup Socialista. Per exposar-la i posicionar-se sobre la dels altres grups, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres volem valorar positivament el debat mantingut amb motiu de les interpellacions substanciades en l'anterior Ple, per dues qüestions fonamentals: perquè nosaltres, membres d'aquest Parlament, que tenim responsabilitat en la proposta i en l'aprovació de les lleis, és bo que coneguem els efectes de la seva aplicació, i perquè, alhora, aquesta anàlisi, aquest debat ens ha portat a valorar els seus efectes i a formular, com és el cas que ara estem discutint, noves iniciatives que sota el nostre concepte no tenen altre objectiu, en aquest cas, que millorar les dinàmiques socials i administratives a l'entorn de les adopcions; formulació de propostes que hem presentat en aquesta Moció que ara substanciem coincidents amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i amb el Grup d'Esquerra Republicana, coincidents –dic– amb aquests dos grups, i també coincident amb la filosofia del plantejament que ha fet en la

seva Moció el Grup Parlamentari Popular, amb la voluntat de trobar tots junts consens amb el Govern. I com a conseqüència d'això, i per aquestes coincidències, m'avanço i li dic, senyor president, que nosaltres ens posicionem favorablement a l'entorn de les altres tres mocions que estem substanciant.

En el debat de la nostra interpellació manifestàvem que no es tractava únicament en aquest debat de confrontar posicionaments, sinó d'aportar idees per fer replantejaments del model que s'estava aplicant en la nostra Administració autonòmica, sempre sota la garantia de defensar l'interès superior dels menors i, a la vegada, també sota la garantia d'assegurar a les famílies o persones que s'acosten a l'adopció fent aquell oferiment desinteressat de la seva paternitat les màximes garanties jurídiques i socials.

Els plantejaments generals que fèiem a la nostra interpellació tenien com a objectiu suprimir determinats requisits que la Llei 37/91 no habilitava i, com a conseqüència, es podien considerar legals; simplificar els requisits administratius i socials, i deixar en mans de la intervenció professional tot allò que no s'ha de reglamentar –tal com vàrem discutir en l'anterior Ple–, és a dir, el coneixement i la valoració dels aspectes familiars i socials més vinculats a les aptituds o a les actituds, a les capacitats..., en definitiva, més relacionats amb la intimitat.

Plantejàvem tres objectius fonamentals que estaven plenament vinculats al que ha de ser una política social integrada en els seus recursos per racionalitzar i globalitzar l'atenció, en aquest cas, a la família tradicionalment entesa, però també a aquella família que es configura amb altres formes de convivència alternativa, tal com ja ho vàrem definir l'any 1986 en la Llei 4/94. I m'ha agradat recordar això perquè, aquesta qüestió, la venim discutint, plantejant, i, en algunes circumstàncies, aprovant el reconeixement de nous models de família, diguem-ne, alternativa. I concretament proposàvem en la nostra intervenció que les modificacions havien d'anar de cara a una organització amb un sol referent administratiu i psicosocial vàlid per a tot el procediment, i superar, com a conseqüència, la compartimentació en la informació, en l'atenció i en la formació. Proposàvem la potenciació, d'acord amb el que estableix la Llei 4/94, de serveis socials, de les polítiques d'integració familiar, que recordem que tenen com a objectiu fonamental la integració dels infants i adolescents en el seu àmbit. Proposàvem també que l'accés a l'adopció fos en igualtat de condicions per a aquelles persones que no disposen de suficients recursos econòmics per iniciar la tramitació.

La Moció que ara presentem va en la direcció d'avançar per aquest camí, i coincideix amb algunes de les propostes fetes per l'honorable consellera en la seva intervenció referides..., dintre els deu punts que va proposar per a la millora de tota la tramitació. Procés de diàleg i consens social i polític a l'entorn d'aquesta matèria; hem rebut ja, el nostre Grup, una carta, un escrit de la consellera en què es demanen les nostres aportacions, cosa que nosaltres farem, però voldríem, de la mateixa manera que hem buscat el consens en l'aprovació de les lleis d'infància debatudes en aquest Parla-

ment, que també el busquéssim –i suposo que aquesta carta n'és l'inici– en l'aplicació dels reglaments, els procediments i la definició del model. Hi donem nosaltres molta importància, en aquest punt, perquè la consellera, en la intervenció del passat Ple, proposava un conjunt d'iniciatives que estaven vinculades o incrustades en tot aquest procés de reorganització que ens agradaria poder discutir tranquil·lament.

Per exemple, hi havia una qüestió que ens va cridar molt l'atenció, i era la proposta de creació d'un nou comitè d'avaluació dels informes psicosocials, que revisarà els informes dels col·legis professionals; i també ens parlava de la revisió dels requisits que han de complir els professionals seleccionats, amb la participació d'experts de reconegut prestigi. A nosaltres ens agradaria que la senyora consellera reconsiderés –o potser és que no vam entendre bé el que ella volia dir– aquesta proposta, perquè a nosaltres ens sembla que hem de respectar l'autonomia dels col·legis professionals, perquè són corporacions de dret públic, i, tot i amb això, també hem de reconèixer que, mentre que la col·legiació sigui obligatòria, és en els col·legis professionals on es troben els millors experts del nostre país. Per tant, no acabem d'entendre per què l'interès a buscar altres experts al marge dels col·legis professionals i revisar el que fan els col·legis professionals.

L'altra cosa que proposàvem era el reglament de mínims, tal com –i ho hem revisat– fa la majoria de comunitats autònomes; simplificació, en definitiva, per evitar l'arbitrarietat.

Proposem també impulsar tot tipus d'actuacions per aconseguir convenis de col·laboració amb nous països. Ja vam escoltar que la consellera parlava d'un seminari iberoamericà que tindrà lloc aquesta setmana que ara estem, sembla ser. De fet, vostès estan en bona sintonia amb el Govern de l'Estat i poden treballar i impulsar aquest tipus d'actuació per avançar en la via de trobar més vies per canalitzar les adopcions internacionals.

El punt número 4 de la Moció era una proposta que responia molt concretament a un dels requisits establerts en el Decret en suspensió i que feia referència a l'aplicació retroactiva del Reglament –n'ha parlat també la diputada del Grup Popular. Dèiem la setmana passada i diem ara que no es pot obligar al compliment dels requisits establerts amb procediments iniciats abans de l'aprovació de la Llei orgànica 1/96, o també en aquelles situacions en què la tramitació no es fes seguint els canals establerts pel Govern de la Generalitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Els punts 5 i 6 de la Moció, per nosaltres, són clau; són clau en la concepció del que entenem per polítiques d'integració familiar. S'inspiren en les lleis aprovades en aquest Parlament i reflectides també en el Decret 17/96, de refosa de les lleis de serveis socials, però no únicament això, sinó que també s'inspiren en el pla de família aprovat pel Govern de la Generalitat. La consellera, en la proposta d'actuacions que ens va donar a conèixer, ja parlava d'accions de suport a les famílies, sense concretar-les molt; ho parlava, ho establia, ho deia de manera genèrica, i nosaltres creiem que s'han de definir programes i actuacions generals que respon-

guin a aquest objectiu, incardinats en tota la política social que des del Govern de la Generalitat s'impulsa a través d'altres departaments, no únicament del Departament de Justícia i de la Direcció General de la Infància. Aquesta política no pot ser una política aïllada, sinó que, com deia, ha d'anar coordinada o «compactada» –com es diu avui dia– amb totes les polítiques socials que avancin en aquesta direcció, i com a conseqüència, i en aquest sentit, s'hauran de garantir –dèiem, diem– els costos de tramitació, perquè no siguin un obstacle per accedir de manera igualitària als processos d'adopció.

I finalment un últim punt, el punt número 7 de la nostra Moció, que es plantejava, sota el nostre criteri, tenint en compte la predisposició que té el Govern de presentar aviat al Parlament de Catalunya el Codi de família, i que tindrem com a conseqüència la possibilitat de revisar conceptes i analitzar diferents formes de vida i de convivència, que cada vegada, senyores i senyors diputats, s'allunyen més de la família tradicionalment entesa –és quelcom important i apassionant d'analitzar–, i era en aquest sentit que nosaltres proposàvem, junt amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana, aquest punt a debat, perquè si la reflexió l'hem de començar aviat..., aprovar aquest punt anava en aquesta direcció d'aportar des d'ara totes aquelles idees i propostes que puguin fer avançar aquesta nova concepció, en la línia de cap on va la família avui dia.

Aquest és el relat del que nosaltres defensem en el plantejament de la nostra Moció. I acabar també amb unes paraules; la consellera –jo la cito molt, però crec que és important veure fins a quin punt hi ha una coincidència amb algunes de les coses que ella va manifestar aquí en la seva intervenció–, vostè deia que el seu objectiu és no només revisar el reglament, sinó també fer totes aquelles millores necessàries per donar un servei de qualitat en tot el procés de les adopcions, en el qual es ponderi l'interès superior dels menors amb l'interès de les famílies a adoptar. Nosaltres..., també és aquest el nostre objectiu, aquest és l'objectiu que ens va moure a presentar la interpellació i, com a conseqüència, a iniciar aquest debat que en aquest moment estem finalitzant en aquesta cambra. Per tant, en aquest camí, ens hi trobarem, i utilitzarem, perquè això pugui ser així, tots els mecanismes que el Parlament de Catalunya ens ofereix per poder fer una política de seguiment o d'impuls, sempre que sigui necessari.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació respecte a la protecció dels menors i de l'adopció

L'onzè punt de l'ordre del dia acumulat és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris d'actuació respecte a la protecció dels me-

nors i de l'adopció, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per exposar-la i posicionar-se sobre la dels altres grups, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja s'ha dit, però a mi m'agradaria, en iniciar aquesta meua intervenció, dir que el debat produït arran de l'entrada en vigor del Decret 2/1997, que regula —o regulava— la protecció dels menors desemparats i de l'adopció, ha tingut, si més no, una màxima virtualitat en el fet que s'ha posat en relleu o s'ha evidenciat clarament —i finalment també— la política que des de fa molts anys es venia portant a terme des de la Direcció General d'Atenció a la Infància.

Dic això perquè aquest, que ha estat un debat que s'ha dut a terme en aquest Parlament, però que ha estat també un debat que s'ha produït extramurs en els mitjans de comunicació i que ha produït una certa convulsió, també, social, ha posat en relleu el fet que aquesta política duta a terme per la DGAI ha estat una política que, globalment —perquè tampoc voldria ser injust—, no ha donat resposta, almenys una resposta satisfactòria, a la demanda social, i ha estat també una política que, en molts casos —també per no ser injust en la meua expressió—, ha contribuït en molts casos a desfalcar la voluntat de moltes persones que tenien la intenció de recórrer a l'adopció, ateses, en definitiva, les dificultats, els obstacles que implicava el procés seguit fins ara.

D'aquí que aquest Decret, que contemplava, com s'ha dit reiteradament —i també ha estat degudament ponderat així pel mateix Departament i la mateixa consellera—, criteris molt restrictius i excloents i que, fins i tot encara que la intencionalitat última no hagués estat aquesta, fins i tot eren restrictius en el respecte als drets fonamentals de les persones, d'una banda, de l'altra també havia contribuït a generar un cert temor i desconfiança i àdhuc, fins i tot, una certa inseguretat jurídica.

Ha estat, en qualsevol cas, aquest debat, la punta de l'iceberg del sistema català d'adopcions, que ha fet fallida, simplement, i que ha obligat, en definitiva, a reconsiderar les coses. D'aquí que nosaltres haguem incorporat, de manera coincident amb els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialista, un primer punt a la Moció en el qual manifestem o instem el Govern de Catalunya, doncs, que tingui en compte el desacord que s'ha evidenciat en aquesta cambra en relació amb la política seguida pel Govern en matèria d'adopcions.

El segon punt de la Moció que hem presentat, que és el que reclama l'obertura d'un procés de diàleg i de major participació de tots els agents implicats, fins i tot els grups polítics representats en aquesta cambra, a l'entorn d'una proposta que susciti o que conciti el màxim consens de tothom, ens semblava, en el moment que vam redactar la Moció, una referència de tot punt obligada. Val a dir que posteriorment —o potser simultàniament, o anteriorment, però nosaltres no ho coneixíem— es va iniciar un procés de consulta a través del Departament; nosaltres hem rebut una atenta comunicació de

la consellera, dirigida al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, en la qual ens reclama de participar activament en aquest procés i fer-hi arribar les nostres aportacions. En qualsevol cas, ens semblava, doncs, una referència obligada, i en aquest sentit, en aquesta mateixa direcció, nosaltres havíem presentat o havíem formulat aquest segon punt.

En aquest sentit, i en relació amb el tercer punt de la Moció, relatiu al reglament de mínims, en aquest sentit —i en la línia del que ha suposat després el posterior Decret 22/1997, de 30 de gener, que venia a prorrogar l'entrada en vigor dels títols III i IV del Decret que regulava, com és sabut, el procediment tècnic de l'acolliment familiar i de l'adopció—, creiem que, del procés de reflexió i de debat que s'ha iniciat o que ja s'ha efectuat en bona part, n'ha de resultar —com també va dir l'honorable consellera, i en això estem absolutament d'acord, i ho volem dir, en tot cas, des d'aquesta tribuna—, en definitiva, un decret o un reglament de mínims, que els requisits i els criteris establerts o contemplats, en definitiva, conduïts per la mateixa normativa vigent —és a dir, en aquells aspectes justificatius de l'edat, l'aptitud educadora, la situació familiar o altres circumstàncies de les famílies adoptants— excloguin el menor nombre possible de postulants o de sol·licitants de l'adopció. Una mesura, entenem, de caràcter polític i legislatiu, aquesta, però que ha d'anar acompanyada, en la nostra opinió, d'una seriosa i veritable reestructuració dels mitjans personals i materials que avui estan al servei de la política d'adopcions del Departament, i també la revisió, molt, molt a fons, del contingut dels processos que s'utilitzen per a la valoració psicosocial per part dels professionals encarregats de fer-la. Per tant, aquest és un element que nosaltres entenem que és de gran transcendència, que l'altre dia, ja, en aquest mateix hemicicle vam ponderar suficientment, i, per tant, no m'hi referiré més.

Pel que fa al quart punt de la Moció, relatiu a l'adopció internacional, l'altre dia jo deia que estàvem o estem en un país en què, per sort, hi ha pocs nens susceptibles de ser adoptats —aquesta també és una expressió utilitzada de manera reiterada per l'honorable consellera. Per una altra banda, a més a més, dit això, ens trobem amb una població que envelleix ràpidament, en què cada cop existeix més infertilitat —avui també s'ha debatut en aquesta cambra l'evolució demogràfica d'aquest país—, i socialment s'accepta majoritàriament —si no, avui no estariem fent aquest debat— el fet de l'adopció. Si conciliem, doncs, aquests dos aspectes, que per nosaltres són essencials, veurem que només existeix una sortida —i en això segurament estarem d'acord—, i és la de fer viable o de fer més viable l'adopció internacional, sobretot l'adopció internacional en relació amb el Tercer Món, on —i no voldria fer demagògia— existeixen milions de criatures condemnades, malauradament, a la fam i al sofriment. Creiem que aquest és, doncs, un principi acceptat majoritàriament, i si això és així, per tant, si aquesta acceptació és tan majoritària, cal, en definitiva, remoure els obstacles que existeixen encara avui per a l'adopció internacional i, en definitiva, oferir un millor servei a les parelles que volen anar més enllà de les nostres fronteres per cercar o buscar un nen o una nena.

Són, en la nostra opinió –i potser en aquest aspecte no serà ben bé coincident amb el que han expressat altres grups de la cambra–, els països d'origen o de procedència d'aquests nens i nenes els que han de vetllar o han de tutelar perquè les persones a les quals són entregats siguin idònies i, per tant, no les autoritats que els han de rebre, perquè, si no, es produeixen, com s'han produït, com es produeixen, en definitiva, els excessos de zel que vulnereu el dret dels infants adoptats legalment en altres països, i als quals se'ls nega, en definitiva, l'entrada, perquè els seus pares no disposen del corresponent certificat d'idoneïtat, amb el consegüent perjudici, doncs, sobretot per al menor, que es veu abandonat en mans de cuidadors temporals, tota vegada que ni la seva família biològica ni els centres que els acullen tenen cap dret ni cap obligació al respecte, o bé, també, se'ls condemna, els nens que ja estan en el nostre país, a ésser, en definitiva, uns immigrants il·legals, sense cap tipus de drets socio-sanitaris.

Si el que es vol, doncs, en definitiva, en aquest punt de l'adopció internacional, com és sabut, és acabar amb les xarxes de comerç d'infants –que és un propòsit molt encomiable que nosaltres compartim–, el que cal és establir les relacions amb altres països d'origen i regular internacionalment l'adopció. En aquest sentit, lògicament –i de manera coincident amb el que ja s'ha expressat abans, el punt quart de la Moció intenta incrementar o potenciar els convenis de col·laboració en matèria d'adopció internacional, a fi de preservar i de garantir la seguretat jurídica dels processos i d'agilitar també els seus tràmits.

Pel que fa al punt cinquè de la Moció que hem presentat, que fa menció de la regularització de les situacions transitòries, aquí val a dir que la lletra j de l'article 76 del Decret 2/97, de 7 de gener, era molt explícit i conclouent, en el sentit d'excloure els qui haguessin rebut en adopció un infant abans de l'entrada en vigor de la Llei 8/95. I en aquest punt –i ja ho vam dir l'altre dia– nosaltres entenem que, en aquest supòsit o en aquest cas, concretament, es troben moltes parelles que ja van iniciar al seu dia el procés abans d'aquesta data i, per tant, que ja disposaven dels corresponents o preceptius informes socioeconòmics i psicològics a través dels ajuntaments, a través d'ens o centres privats que en aquell moment dispensaven d'aquest tipus d'informe, i així, quan han estat cridats pel país d'origen i han obtingut la criatura, el nen o la nena, quan han tornat a Catalunya s'han trobat amb la desagradable sorpresa que el registre civil central els reclamava un certificat d'idoneïtat que atorguen les comunitats autònomes com a autoritats competents, i que a més constitueix o és un requisit constitutiu de la inscripció, i que el Departament no s'ha abocat a iniciar un procés àgil per tal de convalidar, com han fet altres comunitats autònomes de l'Estat, aquest informe que ja havien obtingut amb anterioritat. I més quan –és la nostra interpretació, però jo la faig avinent aquí, honorable consellera– la disposició transitòria segona, en relació amb l'article 9.5 de la Llei del menor, 1/96, estableix o establia clarament, també fa pocs dies, que el defecte de no disposar del certificat és esmenable amb posterioritat.

Pel que fa al punt setè, relatiu a la garantia dels costos, que els costos econòmics de tramitació no han de ser,

no poden ser un obstacle per accedir de manera igualitària als processos d'adopció –ja s'hi han referit també els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula–, ens sembla molt important que no hi hagi cap dificultat, cap obstacle pel fet de no disposar de suficients recursos econòmics per tal d'accedir al procés de l'adopció aquelles parelles que així ho desitgin.

I, finalment, crec que hi ha un punt també molt important –segurament serà l'element en el qual diferirem i que segurament no s'incorpora, o segur que ja no s'incorpora a la transacció que després farem avinent i que serà votada en aquesta cambra–, hi ha un últim punt de la Moció, coincident també, com s'ha expressat abans, amb els grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialista, que és el relatiu al fet que la revisió del procés d'adopció, així com la legislació global o de conjunt que adopti el Departament en matèria de família –i ens sembla que parlar d'adopció és parlar de família–, que abordi la Conselleria o el Departament de Justícia en el futur contempli un concepte de família que sigui l'expressió d'una realitat social que és canviant i que, avui, molts dels models o molts dels patrons i relacions afectives que es trobaven presents en la nostra societat han canviat. I, per tant, per nosaltres, com ja vaig dir l'altre dia, el patró o la concepció ideològica que previsiblement podria haver inspirat el Departament a l'hora d'elaborar aquest Decret tan controvertit no constituïa o no constitueix un fenomen aïllat, sinó que s'inscriu en el marc, malauradament per nosaltres, de les darreres iniciatives del seu Departament, on s'evidencia, també malauradament, la manca de visió històrica per afrontar el repte d'adoptar unes lleis de família més modernes, més avançades i, en definitiva, més respectuoses amb els drets fonamentals dels homes i les dones d'aquest país.

Per aquestes raons, nosaltres, doncs, hem presentat aquesta Moció, i, en relació amb les altres mocions presentades, les del Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya són plenament coincidents amb la d'Esquerra Republicana, i, pel que fa al Partit Popular, bàsicament hi ha dos aspectes en els quals podríem diferir: un és aquest que acabo d'expressar, relatiu al model de família –segurament no hi coincidirem, doncs, en aquest aspecte o en aquest punt concret–, i també en la primera manifestació de desacord en relació amb la política seguida fins ara pel Govern; tanmateix, jo ara ja ofereixo –ja ho he fet en privat– la retirada d'aquest punt si arribem a una solució de conjunt, transaccionada, que sigui satisfactòria per al nostre Grup.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Administració de justícia de Catalunya

Per presentar la Moció número 12, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Jo seré breu, i seré breu perquè, per un cantó, molts elements han estat discutits i presentats per les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, però també seré breu perquè tinc tota la consciència que estem enmig d'un debat i enmig d'un procés de reflexió en què el nostre Grup vol participar de forma compromesa. Per tant, el punt d'avui, no tinc gens la sensació que sigui cap final de res, cap conclusió de res, sinó al contrari: és un element més d'un procés de debat que s'ha iniciat a partir que la Conselleria de Justícia, en aquest cas la senyora consellera, ha tingut a bé considerar que, després de les crítiques rebudes i després, d'alguna forma, del malestar expressat per les persones que volien entrar en un procés d'adopció, s'havia de reflexionar; nosaltres estem d'acord amb aquest procés de reflexió i volem aportar-hi la nostra visió i la nostra reflexió, en aquest procés de reflexió.

He de dir que crec que el debat, amb el qual ja d'entrada estem satisfets, tenim satisfacció que la Conselleria ens hagi enviat una carta en què se'ns convida a participar activament en la definició d'aquests criteris i d'aquesta reflexió..., he de dir que penso que, aquesta reflexió, l'hem de fer a molts nivells. Aquí s'ha mencionat en part, però jo hi vull afegir que crec que tothom ha de reflexionar; cauríem en un maniqueisme estúpid –i no seria la meva intenció avui– si penséssim que només ha de reflexionar el Govern o la DGAI: jo crec que tothom que participa en el procés d'adopció ha de reflexionar sobre el que ha succeït.

Hi ha un primer concepte que jo vull posar a la reflexió, i és un concepte que a vegades s'utilitza i que em desagrada profundament, al nostre Grup ens desagrada profundament, que és aquell concepte de dir: «Com que hi han moltes criatures en el Tercer Món que necessiten ajuda, doncs, nosaltres, el Primer Món, les dones i homes del Primer Món, omnipotents, anem allà a redimir les criatures del Tercer Món.»

Nosaltres no hi combreguem, amb aquest criteri; penssem que hi ha moltes maneres de donar suport al Tercer Món, entre altres coses ajudes en plans de desenvolupament, que segurament serien més beneficiosos que simplement anant allà a agafar i adoptar les seves criatures. Això no vol dir que si hi ha desig d'adopció, que si hi ha necessitats d'adopció en aquests països es pugui canalitzar de forma regularitzada, però per res donaríem suport a un discurs ideològic que signifiqui «anem a redimir el Tercer Món, a emportar-nos les seves criatures».

Hi ha un altre element d'aquesta reflexió que també penso que hauria de fer la DGAI, que és entorn de les actituds i dels recursos que s'hi han esmerçat. Hem censurat el fet que l'Administració hagi aparegut davant de la població que tenia ganes d'adoptar més com a controladora i fiscalitzadora que com a donar suport i donar informació en tot aquest procés. Això és una actitud a revisar.

Jo celebro que s'hagi posat sobre la taula la voluntat de revisar aquesta actitud de l'Administració. Crec també, però, que s'han de revisar els recursos, perquè a mi em

consta que durant tots aquests anys aquests processos d'adopció moltes vegades han tingut per part de la DGAI molt poca dotació de gent i d'energies per fer tot això. Crec que, per tant, revisar el procés d'adopció significa també revisar els recursos que s'hi destinen i la manera com es treballa.

Crec també que els col·legis professionals han de reflexionar i s'ha de reflexionar des de la Conselleria com s'estableix la relació amb els col·legis professionals, amb quins criteris i amb quina funció. Tampoc pel nostre Grup és satisfactori com ha funcionat aquest extrem, no només pel que fa al cobrament, sinó als procediments. Per tant, tothom, penso que en aquest cas també els col·legis professionals, i la Conselleria ha de decidir com es relacionen amb aquests col·legis professionals.

Crec que també s'ha de posar sobre la taula la reflexió per part de les ECAI, com ha anat el procés fins ara, quin paper hi juguen, quin pes podrien jugar, quins elements de novetat s'haurien de portar també per part de les ECAI. Tot aquest procés de reflexió ha d'acabar amb quelcom que a mi m'agrada que haguem pogut arribar a una transacció que ho reculli, que és a una reglamentació de mínims. És encertat aquest canvi de plantejament? És encertat que el Reglament reculli simplement aquelles qüestions essencials i no vulguem pretendre regular coses que moltes vegades són irregulars des del punt de vista jurídic. Les relacions, els processos, els desitjos, les necessitats, tota aquesta qüestió complexa que es posa en marxa en una adopció no pot ser subjecte d'una reglamentació estricta que d'alguna forma pretengui regularitzar l'irregularitzable.

I jo voldria dir que penso que de la conclusió del debat d'avui i de les mocions que s'han presentat i la transacció a què s'ha arribat queda una via de solució per a les situacions transitòries. En el debat amb la consellera –i així ho expressava– ens preocupa la gent que està en una situació transitòria, gent que ha iniciat processos d'adopció al marge del que ha estat l'Administració de la Generalitat, creiem que aquestes persones necessiten que es regularitzi el seu procés, que s'estudiï cas per cas, com contempla la Moció –entenem que tots els casos no són iguals, però també entenem que s'ha de donar una solució ràpida a aquestes persones.

Jo voldria, per últim, expressar dos desacords. El primer desacord és lamentar que tot i que la consellera va reconèixer errors, i va reconèixer errors no només en el decret, sinó en el procés, en com ha anat, aquest Parlament no pugui expressar políticament aquest desacord.

En favor de la transacció hem retirat aquest punt –perquè negociar vol dir això–, però jo tinc necessitat de dir que crec que seria bo que alguna vegada el Parlament pogués dir el que tothom pensa. És a dir, si està clar que ens hem equivocat, que el Parlament pugui votar que ens hem equivocat i, com diuen en castellà, *aquí paz y después gloria*, però de vegades el Parlament ha de fer veure que una cosa que ha passat no passa i aquí fa una estona debatíem el tema de Sant Pere de Torelló i això, d'una forma molt més crua, es posava de manifest; una cosa que tothom sap que ha succeït aquí fem veure que no ha passat. Jo crec que aquest és un altre exemple,

tothom sap que hi ha hagut errors, però en canvi el Parlament no pot expressar que hi ha hagut errors, i aquest és un exemple d'allò que nosaltres creiem que no ajuda a la proximitat del que ha viscut la ciutadania amb el que és la realitat política.

I l'altre desacord és entorn del model de família. Jo aquí, sincerament, a vegades penso que vivim en dos mons, tinc la sensació que vostès i nosaltres no vivim en el mateix país. Abans la senyora Dolors Nadal deia: «En aquests moments no hi ha convicció social del que vostès reclamen, la convicció social és que les parelles de fet són relacions homes - dones.» Jo no sé en quin món viuen vostès. No tenen amics i amigues que s'estimen i que són d'un mateix sexe? No en tenen, vostès? No coneixen gent al seu costat, en el seu veïnatge, que tenen relacions, que s'estimen, que formen parelles de forma estable i que són homes o són dones? No coneixen, vostès, aquesta gent? Jo sí, sincerament, jo sí, i són gent que em mereixen exactament la mateixa capacitat per adoptar que qualsevol persona i parelles heterosexuales.

Quan vostès diuen: «No hi ha convicció social en relació amb això», què vol dir? No tenen vostès convicció social? Vostès no ho creuen, però hi ha molta gent en aquest país que creu que estimar-se una persona del mateix sexe és quelcom positiu, bo, que té valors i que no té per què ser ni depravació ni a partir d'aquí estar invalidats per fer de pares o per fer de parelles. Quan vostès parlen de la realitat social, de quina realitat social estan parlant? De la que vostès viuen i coneixen? De què estem parlant? De veritat, el que estan fent és imposar unes conviccions molt respectables, però molt personals, a tothom. Jo no els imposito pas a vostès i a la seva gent, amb la qual es relacionen, que això sigui un model de relació per a tothom; per què han d'imposar vostès un model de família a tothom, fins i tot a aquelles persones que tenen una altra forma d'entendre les relacions? Aquí no ens hi podem trobar, perquè vostès aboquen a la discriminació persones que són perfectament adultes, conscients i perfectament responsables de les seves relacions; les aboquen a la discriminació, i això, políticament, és inacceptable. Hem d'aprendre a no parlar tant de tolerància i exercir-ne una mica més.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió; per presentar aquestes esmenes té la paraula la diputada senyora Araceli Vendrell.

La Sra. Vendrell i Goner

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, en primer lloc, manifestar que el posicionament i la defensa de les esmenes que ha presentat el nostre Grup jo els he de dir que ha variat, de la mateixa manera que ha variat pràcticament totalment el discurs que jo tenia preparat i que és conseqüència del que aquí ja s'ha anat exposant pels grups que m'han precedit.

Nosaltres podríem ara anar defensant i argumentant les esmenes que hem presentat a cadascuna de les mocions, però no ho faré, i no ho faré, a més, perquè crec que hem aconseguit un canvi en positiu. És un canvi en positiu, que era un objectiu d'aquesta diputada, però que penso que és compartit per la resta de diputades i diputats que m'han precedit, i l'objectiu era arribar a un text transaccional conjunt, de tots, que suposi el consens d'aquesta cambra, una vegada més, en tot allò que és relatiu als drets dels infants, expressió que ja ha sortit aquí repetida i reiterada pels altres diputats que han intervingut.

Ara bé, jo també el que voldria, era, en primer lloc, valorar molt positivament la resposta, l'actitud i el posicionament polític que ha estat adoptat pel Departament de Justícia en relació amb la situació creada arran de la publicació del Reglament de protecció de menors desamparats i de l'adopció, que va originar i motivar per uns determinats preceptes la polèmica ja prou coneguda i que ara no recordaré, no hi entraré. És una valoració positiva, dic, perquè la rectificació no ha quedat simplement en paraules, sinó que s'ha traduït en fets concrets i en l'adopció de mesures ja exposades en el darrer ple per la consellera, que considerem com un gest important de valentia política. I en aquest sentit jo ara no entraria a fer un detall o entrar a discutir altres aspectes que aquí també ara s'han tractat referents a alguna d'aquestes mesures, perquè crec que amb la transacció a què hem arribat..., i no seria exactament ara posicionar-me sobre els continguts de les diferents mocions que s'han anat substanciant.

Jo dic que amb aquesta transacció aconseguirem un consens en aquells punts que són fonamentals, en aquells punts que són bàsics i que jo ara molt breument passaria a detallar i que per mi podrien ser, a banda d'altres que ja estan explicitats en el text a què hem arribat, jo els fonamentaria en quatre.

El primer, ratificar en la línia ja iniciada pel Departament de Justícia l'obertura del debat i la reflexió de les entitats més representatives i dels grups polítics. Ens consta que ja hi ha hagut una carta adreçada a tots els grups parlamentaris —que també se n'ha fet esment abans— en aquesta línia.

En segon lloc, poder aconseguir un reglament de mínims, un reglament de mínims que reculli...

El president

Per favor, guardin silenci!

La Sra. Vendrell i Goner

Gràcies, senyor president.

...que reculli els criteris fonamentals de l'adopció.

I després també, com a tercer punt, un punt que també ha estat aquí esmentat ara reiteradament, que és trobar les solucions a les adopcions internacionals que han estat tramitades sense el coneixement o al marge de la intervenció de la Direcció General d'Atenció a la Infància i que ja queda recollit en un dels punts del text transaccional a què hem arribat.

I finalment, jo també crec que és important que haguem arribat a un consens en l'acord, en la necessitat d'ampliar la signatura de convenis amb els països interessats en adopcions internacionals, i en aquest sentit també avançar que ens consta que des del Departament de Justícia ja s'han adreçat escrits al Ministeri de Treball i d'Afers Socials i també al Ministeri d'Exteriors per començar a treballar en aquesta línia. I també, d'altra banda, en una altra línia, cartes a les diferents ambaixades de països per poder agilitzar el tràmit.

En aquest punt jo voldria fer un incís i fer una referència a un principi general que ja hi ha fet esment la senyora Mayol a l'inici de la seva intervenció, i és que jo també comparteixo que hem de tenir molt present que aquests països són països desenvolupats i que segurament la manera d'ajudar-los no és precisament adoptar el màxim nombre de nens, sinó des d'altres vies intentar que puguin arribar a un procés de desenvolupament ple. En això també coincidírem.

I després, jo ara no entraria a detallar els altres punts que han estat objecte de la transacció perquè la faríem arribar a la Mesa. I el que sí que aquí manifestem, l'únic punt a què el nostre Grup no podrà donar el vot favorable, que són aquells punts que fan referència al punt 7 de la Moció del Grup Parlamentari Socialista i al punt 8, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, que són aquells referents al model de família. Jo ara tampoc no entraré a definir quin és el nostre model de família, aquest és un debat que ja l'hem repetit reiteradament en aquest hemicicle, que darrerament, la setmana passada en la Comissió de Justícia també es va tractar el tema en relació amb les parelles homosexuals, i nosaltres entenem que, de moment, per un posicionament coherent amb el que hem mantingut fins ara, perquè quan arribi el Codi de família ja ho podrem discutir més a bastament i perquè la Comissió d'Estudi de les Parelles de Fet i Altres Relacions Convivencials que ha creat el Departament de Justícia està treballant i ens podrà donar molta més informació i més dades, nosaltres entenem que amb el recull dels estudis podríem arribar a un posicionament més adient, que a més ja és el que jo mateixa vaig reiterar en la Comissió de Justícia de la setmana passada.

I, per tant, en aquests punts el nostre Grup no hi donaria suport i a la resta..., si poguéssim votar l'esmena transaccional, el nostre Grup hi votaria favorablement.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pot intervenir per fixar posició el Grup que no ha presentat esmenes; pel Grup Mixt, i en el seu nom, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el món de l'adopció –en altres èpoques marginal i reduït a molts pocs i concrets casos– avui dia arriba a molta gent, ja que els casos de persones que demanen infants en adopció han crescut de forma considerable i, a més, l'actuació dels mitjans de comunica-

ció ha fet que la sensibilitat sobre aquest tema s'estengués a la globalitat de la població, especialment pel que fa a l'adopció internacional.

La nova configuració social del nostre país i de tot el món occidental i les noves formes que prenen els nuclis familiars faciliten el fet que, cada cop més, les persones accedeixin a la petició per adoptar infants desemparats d'aquí o de fora. Coordinar i regular aquest fet, però, entenem que no és una tasca fàcil i la responsabilitat d'aquesta tasca en aquests moments, i pel que fa al nostre país, recau sobre la Conselleria de Justícia del Govern de la Generalitat.

Malgrat aquesta responsabilitat, la problemàtica de les adopcions requereix al màxim el seguiment de les directives internacionals, la millora de la gestió i el consens polític i social.

És per això que –com tanta altra gent– vam estranyar-nos per la publicació, el passat 13 de gener, del Reglament de protecció dels menors desemparats i de l'adopció. En veure les reaccions que es van produir es va posar en evidència, en primer lloc, la sensibilitat social sobre el tema i, en segon lloc, la certa manca de consens previ en la redacció d'aquest Reglament. La retirada posterior per part de la Conselleria d'una part d'aquest Reglament és un fet lloable, com també el to d'autocrítica de la mateixa consellera en el debat anterior sobre les interpellacions substanciades. I encara més, l'oferta de la consellera –a través d'una carta ja esmentada diverses vegades des d'aquesta tribuna– d'acceptar un procés de debat sobre el tema, en el qual participarem amb propostes pròpies.

Pensem que en els aspectes més tècnics o socials no hi ha d'haver cap problema per consensuar els temes. El que no creiem que sigui gaire factible –ens temem– seran els acords sobre quins són els individus que poden adoptar i quines condicions generals han de complir.

Mentrestant, però, tenim sobre la taula quatre mocions relacionades amb el tema; la primera del Partit Popular i les altres tres, idèntiques, presentades per Esquerra Republicana, el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya. En aquestes quatre mocions es fa una repassada exhaustiva dels principals problemes detectats i se'n plantegen solucions. Cal dir que compartim genèricament el seu contingut, i que, tret del punt 5 de la del Partit Popular, que proposa una harmonització que no ens sembla convenient, les votarem o les hauríem votat a favor. Si, com ja s'ha anunciat, es retiren totes o bona part de totes en benefici d'un text transaccional, almenys en benefici del text transaccional que se'n ha lliurat, també nosaltres hi votarem a favor. La veiem com una proposta –aquesta transacció– que recull les preocupacions que angonen les famílies sol·licitants i planteja solucions. El futur dirà si es compleix, però ara per ara manifesta aquest document una bona predisposició. En tot cas, el seguiment d'aquesta cambrà serà necessari per garantir-ne el compliment.

Pel que fa al darrer punt de les tres mocions, que segons les meves dades no ha estat consensuat, com s'ha anunciat també des d'aquí, si es presenta a votació també tindrà el nostre suport, tot lamentant el tancament go-

2544

vernamental i de la majoria d'aquesta cambra sobre les noves formes d'organització de les famílies a la nostra societat.

D'aquesta manera, doncs, els diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, manifestem el nostre posicionament a favor tant de les mocions presentades com, sobretot, d'aquesta darrera transacció, que, pel que sembla, serà la que finalment es votarà.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Reglamentàriament, correspon ara que els grups es pronunciïn sobre les esmenes presentades. Té, en primer lloc la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Entenc que, donat que tots els grups hem arribat a un text transaccionat, ja aquestes esmenes queden incorporades en el text i, per tant, renunciem a la nostra Moció en benefici d'aquest text transaccionat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres també estem plenament d'acord amb aquesta transacció, però mantenim el punt 7 de la nostra Moció per posar-lo a votació.

El president

Moltíssimes gràcies. El diputat d'Esquerra Republicana senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. També, de la mateixa manera que ho han fet els diputats que m'han precedit, per manifestar, doncs, la retirada de la Moció presentada pel nostre Grup, i, per tant, fer-ho en benefici de la transacció que seguidament, segurament, es llegirà. Tanmateix, també, com ja s'ha indicat abans, mantindrem el que ha estat originàriament el nostre punt vuitè de la Moció, el mantindrem, i, per tant, en demanaríem votació separada.

El president

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. En la mateixa línia de les persones que m'han precedit en l'ús de la paraula, nos-

altres valorem positivament la transacció a què s'ha arribat, mantenim la votació del punt vuitè i anunciem que, en tot aquest procés de treball que hi haurà, nosaltres, d'aquí a uns mesos, tornarem a debatre en el Parlament, a partir del procés i tal com hagi anat, les mesures adoptades. Per tant, esperem que tornem a parlar-ne d'aquí a un temps, a partir de valorar com ha anat la situació fins llavors.

Gràcies.

El president

Procedirà, el secretari primer, a donar lectura a la Moció transaccional.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. L'esmena transaccional que els quatre grups titulars de les sengles mocions existents ofereixen a votació, un cop es dona per entès que els grups que hi tenen esmenes no s'hi oposen, diu així: «1. Per tal d'aconseguir el màxim acord social i polític en la regulació de les adopcions, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que, en el procés d'elaboració del nou Reglament...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El secretari primer

...de protecció dels menors desemparats i de l'adopció i de revisió dels procediments, hi participin les entitats més representatives que treballin en aquesta matèria i totes les forces polítiques amb representació parlamentària.

»2. Tenint en compte que tota la política del Govern en matèria de menors desemparats i de l'adopció ha d'estar presidida pel principi de preservar l'interès superior del menor i de la seguretat jurídica, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a l'elaboració d'un nou reglament d'adopcions de mínims, en què quedin recollits únicament els criteris i requisits fonamentals per a l'adopció.

»3. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a establir les negociacions necessàries amb el Ministeri de Treball i Afers Socials i el Ministeri d'Afers Exteriors per tal de seguir treballant en la consecució de convenis amb els països interessats a establir relacions amb Espanya pel que fa a l'adopció internacional.

»4. Tenint en compte l'interès superior del menor i que un dels primers drets d'un infant és el de tenir una família, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a estudiar les possibles solucions per a aquells casos d'adopció internacional que s'hagin tramitat sense la intervenció de l'autoritat competent a Catalunya, a fi i efecte de donar respostes ràpides i adients en funció de cadascun d'ells, amb la deguda intervenció de l'autoritat judicial competent.

»5. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: a) Posar un especial èmfasi en el tracte de les fa-

mílies sol·licitants d'una adopció al llarg de tot el procés de tramitació. b) Mantenir informats en tot moment els sol·licitants de l'estat de tramitació de l'expedient d'adopció en què estan interessats.

»6. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a seguir treballant amb les entitats col·laboradores per a l'adopció internacional, per tal d'impulsar noves vies de col·laboració i ajuda a les famílies, en la tramitació de les seves sol·licituds d'adopció.

»7. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a impulsar sessions informatives i de formació per als sol·licitants d'una adopció, a impartir en col·laboració amb entitats de reconegut prestigi que treballin en adopcions, per tal que els sol·licitants puguin conèixer i valorar l'abast que té la paternitat o la maternitat adoptiva.

»8. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a considerar com a vàlid per a d'altres països l'estudi d'idoneïtat elaborat per l'autoritat competent a Catalunya per a l'adopció internacional, tenint sempre en compte, però, les especificitats de cada país.

»9. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a procurar que els costos econòmics de tramitació no siguin un obstacle per a accedir de manera igualitària als processos d'adopció per a determinades famílies que els seus ingressos no els permetin fer front a les despeses de tramitació.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Seguidament, passarem a la votació.

Tenint en compte la intervenció dels diversos grups, haurem de fer dues votacions: una primera votació per a la Moció transaccional i una segona votació per als punts números 8, 7 i 8, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És conforme la proposta de les dues votacions? (*Pausa.*) Doncs, preparem-nos per a la votació.

Votarem, en primer lloc, la Moció transaccional... Hi ha algun problema? (*Pausa.*) Són tres punts: el punt número 8 d'Iniciativa, número 7 del Grup Socialista i número 8 d'Esquerra Republicana. Ja ho he dit. Molt bé.

Anem a votar la Moció transaccional. Iniciem la votació.

La Moció transaccional ha sigut aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Iniciarem ara la votació dels punts 8, 7 i 8, del Grup d'Iniciativa, del Grup Socialista i del Grup d'Esquerra Republicana.

Iniciem la votació.

Els punts 8, 7 i 8 han sigut refusats per 42 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català

Passem seguidament al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt catorzè: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la música cantada en català, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula per a exposar-la el diputat senyor Bargalló.

Per favor, senyores i senyors diputats, guardin silenci!

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la música cantada en català, que presentà el Grup d'Esquerra Republicana i, en el seu nom, aquest diputat en el passat Ple, és una moció que ja va ser anunciada en el transcurs de la interpellació i debatuda amb el conseller, i que té tres simples punts, que passaré a resumir per a la consideració del ple de la cambra.

Tots tres punts s'inscriuen en el procés de redacció del Llibre blanc sobre la música a Catalunya, que ha estat duent a terme el Departament de Cultura, d'acord amb entitats i associacions del món musical a Catalunya, i que precisament és un acord de la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament, en base d'una proposició no de llei presentada pel mateix Grup d'Esquerra Republicana. El que demanem ara, avui i aquí, és que en el transcurs d'aquest Llibre blanc, per un cantó, es trobin unes fórmules que serveixin per garantir allò que tant en el passat Ple, en la nostra interpellació, com en la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista, demanàvem, que era incrementar la creació de la música cantada en català, sigui quin sigui el gènere musical triat, però no només incrementar-ne la creació sinó especialment la seva programació normalitzada i la seva difusió.

En segon lloc, seguint les peticions de l'ACIC, l'Associació de Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana, que havien fet diverses vegades i que sempre se centraven en els mitjans de comunicació i en les infraestructures, deia, doncs, seguint les peticions i reivindicacions d'aquesta associació, establir uns circuits estables, perquè potser allò que infraestructuralment és més mancat al nostre país en aquest moment pel que fa a la música són aquests circuits destinats a gèneres diferents, de grandàries de sales diferents..., tot sovint ens demanen des de les associacions professionals l'exigència de l'existència d'aquestes petites sales, aquestes petites sales que en una època havien existit i que servien per promocionar i fer començar a rodar intèrprets que començaven i que, evidentment, necessiten aquests espais per començar a donar-se a conèixer.

I, en tercer lloc, demanàvem potser el punt més polèmic de la Moció, que és un punt que nosaltres també, en bona part, entenem que hi hagi reticències, però que sabem que a la llarga s'haurà de dur a terme, que és que nosaltres diem que en el marc de la confecció del Llibre blanc s'estudiï la creació..., vostès veuran que la giragonsa sintàctica i conceptual és considerable, que en el marc d'una confecció d'una redacció s'estudiï la

creació..., estem molt lluny de demanar-ne la creació. Però, en tot cas, demanem tot això respecte a un segell discogràfic, no demanem una empresa, sinó un segell o una col·lecció d'una empresa o d'un conjunt d'empreses, que sigui d'una empresa pública, d'una empresa privada o d'una empresa mixta, o d'un conjunt d'empreses privades amb suport públic, o d'un conjunt d'empreses privades o públiques –deixem aquesta obertura–, que serveixi per vehicular bona part de la creació de la música cantada en català, que ara no té el seu nivell de vehiculació.

I deïem que a la llarga s'haurà de fer, que no hi ha més remei que es faci, perquè precisament totes les possibilitats que ens donen la ràdio digital i la televisió digital, amb l'aparició de nous canals musicals, tant en un format com l'altre, obligaran a l'existència d'una producció més gran. I, en aquest marc d'aquesta obligació d'una existència d'una producció més gran, entenem que una iniciativa, d'alguna fórmula o altra de les que nosaltres hem plantejat, s'acabarà duent a terme. En tot cas, sigui avui o sigui més endavant, això serà així.

És per aquest motiu que vam presentar aquesta Moció, en uns termes que em sembla que a través de la interpellació foren prou clarificats, i per això esperem que els grups parlamentaris de la cambra ens donin aquest suport a aquesta Moció, que ha estat defensada avui amb la meitat del temps que el Reglament disposa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup de Convergència i el Grup Mixt. Per exposar les seves esmenes, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me manlleva una frase que va dir en la presentació de la..., en la interpellació, el senyor Bargalló, que deia: «En el fons, em sembla que ens entendrem si diem que el que volem entre tots és normalitzar la música cantada en català, és a dir que esdevingui normal.» Jo accepto, en nom del nostre Grup Parlamentari, accepto la invitació, que ens fa arribar a punts d'acord, i estic convençuda que hi arribarem; no segurament en tots, però d'una manera o altra sí que acceptarem el fons del que vostè demana. És, doncs, amb aquesta voluntat que hem presentat dues esmenes, que, com vostè ja ha vist, no afecten pas tant el fons, sinó que és purament..., volem puntualitzar o volem afinar l'abast dels compromisos que haurà d'assumir el Govern en un futur.

En la primera esmena, nosaltres parlem de cercar noves fórmules i..., perquè potser sí que existeixen i només cal trobar-les, però, si no fos així, cal buscar la forma que es garanteixi la promoció, la presència als mitjans i la difusió de la música cantada en català. És aquesta, doncs, la primera esmena, i em sembla que..., vaja, que està clar i que vostès podran acceptar-la.

En el segon punt es demanava d'impulsar i coordinar nous circuits estables. Considerem que realment cal impulsar circuits estables, com ja ha dit abans el senyor Bargalló, però no cal que siguin nous; si més no, el que es necessita és que existeixin. I, en canvi, sí que no creiem que sigui tasca de l'executiu coordinar l'actuació d'aquests circuits; això, creiem que ho hem de deixar en mans de la iniciativa privada.

Quant al tercer punt, que vostè ja ha dit que realment era una miqueta més difícil d'acceptar, crec que és obvi que no pertoca a l'Administració de competir en el mercat discogràfic mitjançant la creació d'un segell propi. Coincidim, d'altra banda, amb l'ACIC, que un dels problemes és la inexistència d'una discogràfica d'àmbit nacional. El senyor Bargalló deia també en la interpellació que nosaltres no creiem segurament en l'existència d'una discogràfica pública. Doncs, bé, creiem que és preferible cedir aquesta possibilitat a la iniciativa privada i donar suport a aquelles empreses que ja existeixen. A més, en la Proposició de llei que a l'últim Ple vàrem acordar prendre en consideració es contemplaven també aquestes quotes obligatòries. Forçosament això haurà de comportar en el seu moment un increment de la demanda de discos i, per tant, indirectament una situació favorable al desenvolupament d'aquells segells discogràfics que editin música en català. D'altra banda, també entenem que tot el que vostès demanen en aquest tercer punt està subsumit en el primer, ja que parlem de cercar noves fórmules, i aquí, si algun dia –com vostè ha dit– s'ha de crear forçosament algun segell discogràfic, ja ho farem, perquè no es desestima, en aquest primer punt, cap possibilitat. Per tant, entenem que, encara que nosaltres no el votem a favor, queda ja implicat dintre del que és el primer punt, que diem buscar, cercar aquest ampli..., aquesta..., la possibilitat de promoció.

Jo voldria fer esment també a l'esmena presentada pel Grup Mixt, i he de dir que francament em sembla que no l'he entesa massa bé. Crec que no fa cap aportació que no estigui contemplada en les altres dues, i en tot cas sembla que pretén posar en qüestió el nivell de comunicació i de col·laboració entre el Departament de Cultura i el sector. Com que no compartim en absolut aquesta filosofia i, d'altra banda, com que tampoc està tan clara l'esmena com per saber si he interpretat el que volien expressar, el nostre Grup, en cas que vostès l'acceptessin, votàriem en contra.

Som conscients de les grans dificultats que comporta el dia a dia, és a dir que comporta el moment actual; també som conscients de les grans dificultats que ens portarà el futur. Per una banda, per la força de la indústria multinacional, pel procés aquest de globalització, que afecta molt primerament la part cultural, el sector de cultura, i que no ens..., vaja, jo, des del meu punt de vista, no ens ofereix un panorama ni fàcil ni massa clar, però que sí que en canvi crec que és engrescador.

I dic que pot ser engrescador perquè és en moments de grans dificultats que realment la gent «es creixen» i que es lluita amb més empenta. El que no sé és si ens n'adonem realment, que estem en un moment de dificultat, en un moment que fins i tot a països amb estructures de defensa pròpia, de defensa de la pròpia identitat més

travades i sòlides els és difícil de competir amb l'embranzida que porta la indústria anglosaxona. Si a ells els és difícil, què no serà per a un país com el nostre?

Jo a vegades, d'altra banda, recordo també a nivell del nostre país que en el passat la gent cantava, la gent cantava quan sortia d'excursió, en els tallers, en la construcció, en les fàbriques, les mestresses de casa, cantava la gent jove i cantava la gent gran, i el cant es pot dir que formava part de la nostra vida. Sabíem també que la defensa de la identitat depenia de persones amb més consciència, i que potser si mai no se'ls hagués, a alguna d'aquestes persones..., potser si mai no se'ls hagués acudit de dedicar-se a la cançó, a la música, de fer poesia o d'actuar en camps que creien que podien tenir efectes positius de conscienciació, si no fos per això, potser, jo crec que no hauria nascut mai la Nova Cançó ni hauria existit..., i el seu paper..., crec que per part de tots és inquestionable. El mestre Fontbernat s'hi referia, es referia a aquest moviment que hi havia hagut al voltant de la música, amb aquestes paraules, deia: «Els catalans, quan canten, sense adonar-se'n, fan pàtria, lluiten en línia de combat per la supervivència de la seva cultura, per llur supervivència.» He volgut recordar, doncs, aquesta època d'impediments de tota mena, de grans dificultats, de circumstàncies adverses, perquè seria greu que, pensant que hi ha el Govern de la Generalitat que vetlla i que treballa en la defensa de la nostra identitat, abandonéssim tots i cada un de nosaltres, no solament a nivell d'aquest Parlament, sinó a nivell dels ciutadans de Catalunya, abandonéssim la nostra responsabilitat. Voldríem que, de la mateixa manera que la música i el cant coral varen..., voldria jo, i voldríem el nostre Grup, que de la mateixa manera que la música i el cant coral varen passar a formar part important de la cultura popular i varen impulsar un nou dinamisme als pobles i als barris, voldríem que avui dia també la música tingués aquest mateix paper, un paper d'escola de civisme com la que va ser i de font d'optimisme.

És, doncs, el nostre Grup, amb aquesta voluntat, que aprovarem els dos primers punts de la Moció, amb la voluntat d'aconseguir un desenvolupament de la música a Catalunya que tingui el lloc de prestigi i d'honor que li correspon.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa tot just quinze dies aquest Parlament prenia en consideració la Proposició de Llei presentada pel Grup Socialista sobre el suport a la música cantada en català en els mitjans audiovisuals, la del..., la coneguda com la del 25%. Això vol dir que en un futur proper el Parlament aprovarà, després de la discussió corresponent, una llei que, per poc que s'apliqui, i esperem que s'apliqui completament, augmentarà el nivell de presència de la música cantada en català a la nostra

societat. Sembla que just ara haguem descobert els cantants o cantautors; millor dit, Convergència i Unió ara ha descobert els nostres intèrprets, i està finalment disposada a ajudar-los (*remor de veus*). Avui tenen una altra oportunitat, com fa quinze dies, de demostrar-ho i, veient que hi ha les esmenes del Grup majoritari, sembla doncs que pensen fer un pas endavant i, a més a més, la diputada Bruguera ens ho acaba d'explicar. Els problemes i restriccions financeres allegades pel conseller durant la substanciació de la interpellació han de poder-se resoldre, entenc, i entenc que són les principals causes de la poca dedicació institucional produïda fins ara. Per tant, l'aprovació de mocions com la que ara discutim caurien, en cas de no resoldre's aquests problemes, simplement en paper mullat.

Pel que fa a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, cal dir que els grups, els diputats del Grup Mixt, els diputats independentistes, la compartim plenament, tot i que potser per la seva pròpia naturalesa de fer-se amb l'objectiu de ser aprovada és un pel massa genèrica. Compartim la necessitat de trobar noves fórmules per garantir i incrementar la creació de música cantada en català, encara que la Moció no hi fa cap llista de propostes; compartim també que cal impulsar i coordinar cicles estables per a tots els gèneres, i compartim que una bona eina seria la creació d'un segell discogràfic especialitzat per a l'àmbit lingüístic del català, tot i que també entenem que és un objectiu realment difícil donada la presència, la forta presència de productores privades en aquest mercat, i gairebé o pràcticament de forma exclusiva. Malgrat aquests objeccions, veiem positiva la Moció i, per tant, la votarem.

Hi hem proposat, però, una esmena, l'esmena que la diputada de Convergència i Unió diu que no acaba d'entendre, però que ens ha semblat que la complementava, complementava la Moció, i obligava, en cas de ser aprovada, a una cosa que hauria de ser òbvia, però que amb el nostre Govern almenys sembla que de vegades no ho és: em refereixo a la relació i contacte amb les organitzacions que representen els i les professionals del sector. Pel que fa a la música cantada en català, bàsicament, s'ha de comptar amb l'ACIC, amb l'Associació de Cantants i Intèrprets Professionals en Llengua Catalana, ja esmentats avui mateix, tot i que també segurament hi ha altres organismes a tenir en compte, o simplement en el futur en poden sortir de nous. Entenem que el Govern, sense oblidar les seves responsabilitats com a tal, ha de procurar la millor relació possible amb els sectors representatius i procurar, sempre dins els paràmetres del possible, acordar i consensuar amb ells les actuacions a emprendre. És aquest el motiu i la justificació de la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Fa quinze dies..., i avui continuem parlant de la música, de la música cantada, en el marc d'aquell discurs més general sobre l'excepció cultural europea. És a dir, tractem de defensar-nos, tractem de ser el que som, en un moment en què totes les propostes d'invasió o de segrestament del que són els nostres hàbits culturals són molt poderoses i, per tant, voldríem ser alguna cosa més.

Ja d'entrada dic que el nostre Grup donarà suport a aquesta Moció, als tres punts presentats. Jo també confesso que no havia acabat d'entendre del tot, senyora Bruguera, aquest punt bis afegit pel senyor Xavier Bosch, i que per tant dependrà del que faci el proponent de la Moció: si l'accepta, també l'acceptarem i també el votarem. Però deia que em volia posicionar dient que el nostre és un sí tan entusiasta com seriosament irònic. I diré per què.

Resulta que no sabem si estem votant una moció sobre una realitat política o sobre una realitat virtualment politicoartística. Perquè la Moció comença dient: «El Parlament de Catalunya, en el marc del procés de confecció del Llibre blanc de música a Catalunya...» Dius: «Ep, un moment!» Quan en la compareixença dels grups a la Comissió de Política Cultural del mes de juny algú parla del Llibre blanc, el president de la Comissió, senyor Dalmau, diu: «No, no, aquest Llibre blanc ja va ser aprovat en comissió.» Quan jo després he volgut preguntar, aquests dies, als responsables del Llibre blanc, en quina fase es troba el Llibre blanc, jo els asseguro que, si m'he passat la vida editant llibres, mai a la vida no he trobat tantes boires a l'entorn d'un llibre. Potser perquè és blanc i, diguéssim, quedava també en una situació d'una blancor tan absoluta, gairebé eucarística, que el feia absolutament intangible. Clar, per tant, tot això que aprovarem ho aprovarem en el marc d'un Llibre blanc que no sé si acabarà de veritat sent un Llibre blanc o si serà un llibre de negre sobre blanc o serà només blanc del tot. Per tant, primera qüestió: tant de bo que aquesta Moció ajudés a fer prosperar i accelerar i que el Llibre blanc acabés sent una realitat, perquè, si no, el que ve després, com que és tot en el marc del Llibre blanc, senyor Bargalló, ho sento molt, però malament rai.

He de dir que l'esmena de Convergència i Unió millora el text, perquè, és clar, instar el Govern a trobar noves fórmules és demanar massa a un govern. Un govern el que pot fer és, com deia la senyora Bruguera, cercar; però instar el Govern a trobar, seria com instar el Govern a trobar petroli, diguéssim, i això...; en tot cas, a fer els possibles per arribar a trobar petroli, però l'obligació és instar el Govern a cercar. Per tant, em sembla molt bé, «per incrementar la creació de la música cantada», deixem-ho així.

Pel que fa al punt número 2, el tema dels nous circuits estables i diferenciats. Aquest és un punt important. Malgrat les crítiques d'alguns, jo sóc dels que diu que el fet d'haver trobat L'espai com un lloc on s'hagin pogut anar fent actuacions de cantants catalans ha anat bé. Hi hauria hagut molts cantants catalans que no haurien tingut una actuació normalitzada si no hagués existit

L'espai. Per tant, quan en aquella tancada de cantautors a la seu de la Conselleria de Cultura, i consti que no estic donant idees a cap col·lectiu, diguéssim, artístic de Catalunya, va tenir..., una de les eficàcies és que va ajudar o va servir per potenciar justament un espai, que es diu precisament L'espai. Que es diu L'espai, tant en singular, perquè és l'espai una mica massa en singular. Clar, nosaltres el que voldríem en aquests moments, i aquesta Moció em penso que ho pretén, és crear nous espais. I crear nous espais justament no ho diu directament la Moció, però s'entén en cooperació amb els ajuntaments. Hi ha l'exemple important de Sant Boi de Llobregat que, any rere any, demostra que tot i fer-ho al setembre, que és un mes, diguéssim, de vaques flagues, aconsegueix omplir i durant l'entorn de la cançó catalana hi ha uns dies que són de festa gran i de celebració important.

El tercer punt, «Estudiar la creació d'un segell discogràfic especialitzat...», etcètera, crec que és important. El nostre Grup votarà, i votarà més sabent exactament en quins termes s'està plantejant el tema: «Estudiar la creació d'un segell discogràfic especialitzat.» No vol dir que hagi de ser la iniciativa pública la que substitueixi la privada. Es diu només que hem d'estudiar el tema. El tema és molt important. La problemàtica general de les indústries culturals catalanes és que hi havia un moment que Catalunya era la capital de les indústries culturals a l'Estat espanyol, i, si llegeixen una tesi doctoral, per cert, esplèndida, sobre CIFESA, que va fer el Fèlix Fanés, que com saben és el pseudònim del senyor Ibáñez Escofet, en què explica què va significar que Catalunya, a través de Balcázar i a través d'una sèrie d'empreses de cinema, fos la capital on es feia el cinema, s'entenen moltes coses. Quan fa pocs dies vaig tenir ocasió de visitar, aquest que sempre està en fase de preestrena, el Teatro Nacional de Madrid, quan anava pel darrere del teatre i sentia que la gent parlava en català, deia: «D'on sortiu, vosaltres, d'Olesa o d'Esparreguera?» I uns eren d'Olesa i els altres eren d'Esparreguera, perquè s'havien format fent teatre a Olesa, a Esparreguera; el teatre nacional els necessitava –el Teatro Nacional de Madrid– i se n'havien anat a treballar allà.

És a dir, en aquests moments la necessitat d'entendre que l'autonomia cultural passa també per tenir grans empreses culturals, d'indústries culturals; en el cas del món editorial ho entenem molt bé; en el cas del món del teatre, també; i per això Catalunya continua pesant tant en el món del teatre, no solament a Catalunya, sinó a la resta d'Europa. I, en canvi, en la qüestió del segell discogràfic, també aquí, malgrat aquells esforços, el recordaran molt bé, d'Edigsa i companyia, no ha arribat a quallar aquest segell discogràfic. Per tant, la proposta d'estudiar la creació –cosa que no ens compromet a res més– crec que és una proposta tan moderada, que bé valdria la pena que aconseguís una unanimitat generalitzada d'aquesta cambra. Repeteixo, perquè el compromís és el compromís d'estudiar, i mai no és dolent –mai no és dolent– que aquí nosaltres vulguem comprometre el Govern a estudiar. Un govern que estudia sempre és un govern més savi.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, penso que amb el posicionament del matí i el posicionament de la Proposició que se n'ha dit «del 25%», es podria donar per explicat perfectament el nostre vot negatiu a aquesta Moció; però hi afegiré tres consideracions o, més aviat, un exemple i dues consideracions.

Un exemple que considero paradoxal alhora que paradigmàtic. I que em sembla que els podrà aclarir el nostre punt de vista. L'Emili Vendrell, pare, que no va comptar en el seu moment més dolç, musicalment parlant, amb circuits estables, ni tan sols sembla fins i tot ara existir per a RAC 105, és bo, és musicalment bo. Va tirar endavant i encara canta molts dies a moltes llars catalanes, si bé gràcies al tocadiscs. D'un altre cantó, l'Albert Pla, que sí que va comptar amb circuits estables i amb la promoció, i bastant, de RAC 105 i fins i tot amb algun premi oficial, per mi no val res (*rialles*), i quasi ni s'escolta. El seny català, el seny dels catalans, encara actua.

El text de la Moció, «trobar noves fórmules per garantir», ens fa mala olor. Impulsar i coordinar nous circuits estables, estudiar la creació d'uns agents discogràfics especialitzats ens resulta –ja ho he dit abans– intervencionista, reduccionista una vegada més, la música a Catalunya no és només la música cantada en català, ni molt menys, fora de lloc, jo diria una mica còmic, però em quedaré dient simplement que ens resulta insòlit.

Nosaltres seríem partidaris, més aviat, d'una moció que digués més o menys el següent: «Instar el Govern de la Generalitat a animar, motivar, no sé si també inspirar, els cantants que vulguin cantar en català a fer-ho tan bé que produeixin autèntics *hits*, discs de platí i Grammys a dojo.» Però això no s'aconseguirà promocionant per Moció tot allò cantat en català pel fet que estigui en català sinó esmerçant recursos en l'ensenyament de qualitat de la música, en la cultura musical de la gent d'aquest país, etcètera. Això és un altre debat i, com algú diu, ara no toca.

Fent un esforç podríem abstenir-nos en el punt primer si s'acceptés l'esmena de CiU, ja que no ens sembla un motiu suficient per promoure la música solament el fet que sigui cantada en català. Sí, en canvi, estariem d'acord a promoure la bona música que tant de bo, també, en molts casos, sigui la cantada en català.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Carbonell, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Carbonell i Abelló

Des de l'escó, senyor president. Per manifestar el nostre vot favorable a la Moció d'Esquerra Republicana. De fet, el nostre Grup ja es va posicionar a bastament en el moment de la presentació de la Proposició de llei per la difusió de la música catalana. Estem molt satisfets de la seva presa en consideració, del debat, de la polèmica, de la discussió que ha suposat aquesta iniciativa parlamentària. Per tant, seré molt breu. El nostre Grup donarà suport a aquesta iniciativa de la Moció d'Esquerra Republicana. Pensem que quan surti el Llibre blanc, que esperem, senyor Riera, que sigui aviat, o si no a la Comissió de Cultura haurem de tornar a plantejar aquest tema. Esperem que se'n derivaran iniciatives noves o renovades de suport a la música en català. En segon lloc, perquè pensem, efectivament, que els circuits tenen una gran importància. En aquest sentit, per exemple, senyora Bruguera, l'experiència del circuit que suposa música a l'abast, que és una iniciativa que ha fet la Diputació de Barcelona de promoció a la música amb un semicircuit, ha estat una experiència molt interessant i que representa un suport important a la música, i ho fa una administració local. Per tant, creiem que aquest segon aspecte pot ser també important.

I, en tercer lloc, hem d'estudiar també el tema del segell discogràfic. Nosaltres donem suport a aquest tercer punt. Pensem que hem d'esperar la radiografia que sortirà d'aquest Llibre blanc i, un cop tinguem aquest llibre, nosaltres ens posicionarem més concretament.

Per aquestes tres raons, senyor president, el nostre Grup donarà suport a aquesta iniciativa.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president, de l'escó estant i havent escoltat molt atentament les intervencions dels grups de CiU, Mixt, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Socialista, la posició del Grup d'Esquerra Republicana respecte a les esmenes presentades és la següent: en primer lloc, pel que fa a les dues esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, que són esmenes més filològiques que de contingut, certament podríem establir una gran discussió sobre el que significa en política « cercar » i què significa « trobar »? Doncs, bé, cerquem i potser cercant trobarem. En tot cas, posats a fer filologia ens faria més feliços que cerquéssim per promoure, que cerquéssim per promocionar. Però, en tot cas, cerquem, si convé, per promocionar si és que els serveis de la cambra no hi tenen res a dir.

Pel que fa a l'esmena del Grup Mixt, ens succeïa inicialment el mateix que a la diputada senyora Bruguera i al diputat senyor Riera, que era que ens consideràvem absolutament inútils per entendre-la, cosa que sempre feia referència a nosaltres, no a l'esmena. En tot cas, un cop solucionats uns defectes sintàctics i posades unes comes en un parell de llocs, l'esmena es fa més fàcilment llegible i amb aquella fraternitat que al matí

2550

el portaveu del Grup Mixt adduïa i que el nostre Grup té a nivell professional amb tots els grups d'aquesta cambra, doncs, no tenim cap més inconvenient a acceptar-la. L'acceptarem tot i sabent que el seu futur és el mateix futur que el punt 3 de la Moció; és a dir, el fet de ser rebutjat per aquest Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Tenint en compte les intervencions dels diferents grups, aquesta Moció s'hauria de votar en dos temps, en dues votacions: amb les esmenes acceptades pel Grup d'Esquerra Republicana, esmenes presentades per Convergència i Unió, els punts número 1 i 2 de la Moció, una votació, i el punt 2 bis del Grup Mixt i el punt número 3 amb una segona votació. És correcta la proposta de votació?

El Sr. Curto i Casadó

El punt 1, senyor president, votació separada.

El president

De tots els punts?

El Sr. Curto i Casadó

Punt 1, votació separada, i si això comporta que ha de ser de tots los punts, doncs, de tots los punts, senyor president.

El president

La formula que li he ofert no els hi va?

El Sr. Curto i Casadó

No.

El president

D'acord; doncs votarem un per un els punts. Iniciarem la votació. Començarem per votar el punt número 1.

Iniciem la votació.

El punt número 1 de la Moció ha sigut aprovat per 84 vots a favor, 11 abstencions i cap vot en contra.

Anem a votar el punt número 2.

Iniciem la votació.

El segon punt ha sigut aprovat per 87 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Votarem ara el punt 2 bis i el 3 conjuntament, senyor Curto? (Pausa.) El 2 bis i el 3 conjuntament.

Iniciem la votació.

Els punts 2 bis i 3 de la Moció han sigut refusats per 40 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de gestió dels residus municipals a Catalunya

Passem al darrer i últim punt de l'ordre del dia, el quinze punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de gestió dels residus municipals a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per defensar-la, el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, és l'últim punt de l'ordre del dia, procuraré no esgotar el temps; només presentar la Moció que és fruit de la interpellació sobre els residus urbans de Catalunya. En aquesta interpellació, el Grup Socialista volia impulsar la política del Consell Executiu en determinats aspectes. Un d'ells era el de la Llei reguladora de residus, que valorem positivament els seus continguts, que creiem que ha significat a Catalunya un canvi, un viratge d'uns sistemes de recollida tradicionals a uns sistemes molt millors de gestió dels residus, doncs, que contemplin la minimització, la reducció, el reciclatge, la valorització, a través de formes de recollida selectiva i tractament dels residus. Valorem positivament, per tant, la Llei, i aquest és un tema que recollim en la Moció que presentem, i, per tant, reclamem que s'impulsi l'acció del Govern en el tema de l'aplicació dels continguts de la Llei.

Ara, una cosa és el contingut de la Llei, i l'altra és l'aplicació. Nosaltres volem que l'aplicació es faci d'una manera més eficaç, millor del que en aquests moments està fent el Govern. I un dels temes en els quals nosaltres trobem a faltar l'acció del Govern —en aquest cas no hi ha cap tipus d'acció— és en el tema de dotar amb recursos econòmics els elements necessaris per poder tirar endavant els compromisos que deriven de l'aplicació de la Llei. És a dir, tenim una llei que obliga, fonamentalment, els municipis a noves fórmules de gestió que són fórmules més complexes, més cares, i no els dotem amb els elements econòmics per tirar endavant aquestes qüestions. Per tant, la Llei preveia una qüestió que era la creació del Fons de gestió de residus, fons de gestió que està creat per llei però que no està dotat econòmicament o està molt insuficientment dotat, només amb 1 milió de pessetes. Nosaltres volem que el Govern adquireixi el compromís de dotar aquest Fons de gestió amb fons propis i amb fons aliens, amb fons del Govern de la Generalitat i amb fons que derivin de l'aplicació, per exemple, de la Llei d'envasos i embalatges. Però dubtem que la Llei d'envasos i embalatges que en aquests moments s'està tirant endavant pugui generar massa recursos cap a aquest Fons de gestió. En fi, esperem que l'eficàcia del Govern aconsegueixi el màxim de recursos per a l'aplicació aquí a Catalunya i la dotació d'aquest Fons de gestió.

El tercer element que nosaltres plantejem és que, fruit de la Llei, es va elaborar un programa, programa ben intencionat, amb objectius que compartim, objectius que compartim i que no volem modificar, però que preveia unes infraestructures que en aquests moments s'ha vist en alguns casos que són insuficients i en d'altres

que potser no són necessàries. El mateix conseller ha dit que cal revisar el Programa de gestió. Cal revisar-lo perquè hi ha experiències que ens estan demostrant, per exemple, que hi ha comarques que potser amb l'associació de comarques les infraestructures previstes seran menors: l'Alt Camp, el Baix Camp i altres comarques de Tarragona i el Tarragonès, per exemple, poden tenir un sol abocador i utilitzar la planta, doncs, de valorització energètica; per tant, no són necessaris tres abocadors en aquestes comarques, un a cada una d'elles. Cal modificar, per tant, les previsions del Programa de gestió de residus municipals; ho ha dit el conseller, ho compartim. Però nosaltres voldríem que en aquesta revisió hi hagués alguns objectius molt clars, per exemple, marcar objectius cronològics, dates de les previsions d'infraestructures que s'han d'anar construint a Catalunya, acabar el programa d'abocadors, acabar el programa de deixalleries, acabar les plantes de compostatge, veure quines plantes de valorització energètica s'han de tirar endavant, etcètera. Per tant, voldríem una concreció econòmica i cronològica de les infraestructures previstes en el Programa de gestió de residus.

Un altre element que voldríem veure amb claredat és que en aquesta revisió del Programa es tingui present que s'està elaborant i està a punt d'aprovar-se un important programa de l'àmbit més important quant a l'àmbit de població de Catalunya, que és l'àmbit metropolità. Nosaltres voldríem que els continguts del programa metropolità de residus, del pla metropolità de residus –continguts aprovats en aquests moments pel Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa en l'àmbit metropolità–, també fossin continguts que s'incorporessin al pla i que tinguessin el suport clar i net del Grup de Convergència i Unió. I em sembla que el conseller Macias i el Govern de la Generalitat saben que s'està fent un esforç important per tirar endavant el Programa de gestió de residus a l'àmbit metropolità. I aquest Programa ha de tirar endavant amb el suport del Govern de la Generalitat, i ha de tirar endavant amb el suport del Grup de Convergència i Unió. Nosaltres voldríem que avui féssim un primer pas, un pas endavant en el sentit de compromís de Convergència i Unió i del Govern en el pla metropolità de residus. I en aquest sentit nosaltres fem molt d'èmfasi –ho va fer la diputada Montserrat Tura, i avui ho tornem a fer en la Moció que presentem– que els temes de residus no han de ser temes de confrontació electoral: els temes de residus han de ser temes de consens, i, per tant, el consens que a vegades reclamem per a infraestructures que estan al territori de Catalunya, avui el reclamen els socialistes al Grup de Convergència i Unió per a les infraestructures previstes en l'àmbit metropolità. Demanem, per tant, que avui hi hagi un pas de Convergència i Unió per concretar el seu compromís favorable al Programa de gestió metropolità de residus.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir, per les esmenes presentades, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres hem esmenat aquesta Moció per enriquir-la, i, a més a més, hem parlat amb els diferents grups de la cambra, i en especial, òbviament, el Grup Socialista, que és el qui ha presentat la Moció, per tornar a esmenar l'esmena, és a dir, per fer una transacció, de la qual tinc entès que el senyor Manel Nadal ja n'ha donat còpia a la Mesa. Per tant, em referiré una mica a quin hauria de ser –pensem, des del nostre punt de vista– el text final. Però abans voldria dir algunes dades –que algunes es van dir en la intervenció del conseller, les altres no es van dir en la intervenció del conseller– per ressituat una mica el tema, on estem, en el Programa de residus 95-97.

Breument. Xarxa d'abocadors: 35 abocadors en funcionament, 1 en construcció i 2 en tramitació; per tant, aquí complim d'una manera considerable el Programa. Recollida selectiva: 15.389 contenidors de vidre, 13.126 de paper, 4.607 de llaunes, dels 12.913 previstos; per tant, ens acostem molt i molt al que eren els objectius. Tercer: 5.090 contenidors de cartró per recollir paper en interiors, 14.161 punts de recollida de piles i 1.570 farmàcies que recullen medicaments, és a dir, un 60% de les farmàcies del nostre país; aquí ens acostem també molt al compliment del que estableix el pla de residus per al termini 95-97. Xarxa de deixalleries: 16 en funcionament, 38 en construcció i 74 en aquests moments en tràmits; aquí estem probablement una mica més endarrere, però recordaria que a la previsió 95-97 de tenir 75 deixalleries en marxa ens hi acostarem considerablement, més si tenim en compte que n'hi han 74 en aquests moments en tràmit, i quan diem «en tràmit» volem dir o bé en execució del projecte, o bé que aquest projecte ja està aprovat i, doncs, se sotmetrà a concurs públic. I per últim, plantes de valorització de la matèria orgànica: 5 en funcionament, 3 en construcció i 8 en tràmit, de les 13 previstes. Per tant, als nostres ulls el pla de residus s'està complint.

Que hi han algunes disfuncions i algunes coses a replantejar? Ens sembla evident. Ho va deixar jo entenc que molt clar el conseller en la seva intervenció, i, a més a més, va deixar clara una cosa: que nosaltres tenim voluntat, doncs, de modificar aquestes o bé disfuncions, o aquests desequilibris o les correccions que s'hi hagin d'introduir, però bo i subratllant que a l'exercici 95-97 estem acostant-nos molt i molt –i en alguns casos, insisteixo, superant– als objectius que fixava el pla.

El Grup Socialista ens planteja en la Moció de fer aquestes correccions en tres direccions: tema de recursos, és a dir, finançament; modificació de les previsions, i programa metropolità de residus. En línies generals, la Moció –de la qual els estalviaré la lectura perquè vostès la tenen ja al *Butlletí* del Parlament–, nosaltres en línies generals hi estem d'acord, però en matisaríem algunes coses.

El tema de recursos. Agraïxo al senyor Nadal, doncs, que hagi dit que aquest Fons de gestió de residus es pot dotar amb recursos propis o amb recursos aliens; és a dir, ells posaven l'exemple, tant la senyora Montserrat

2552

Tura com, avui mateix, el senyor Nadal, que es pot dotar aquest Fons de gestió de residus amb aportacions de la Llei d'envasos i embalatges o, per exemple, amb fons europeus. Nosaltres matisem això perquè la seva Moció no ho explicitava, i, per tant, és en aquest sentit que hem entrat l'esmena.

Tema de modificació de les previsions. Em sembla que va quedar clara la voluntat de la Conselleria, en la intervenció del conseller, doncs, d'estar oberts a fer aquesta anàlisi de complementarietat territorial –i cito paraules textuais de la intervenció del conseller. Per tant, aquí estaríem substancialment d'acord, i és per aquest motiu que, el punt b de la seva Moció, el punt 3.b, el respectem en la seva integritat.

I el darrer tema, programa metropolità de residus. El senyor Nadal ho ha dit, i ho ha dit clarament: encara no està aprovat. Com ho recollim nosaltres en la nostra Moció? Doncs amb l'expressió «amb la incorporació dels continguts dels programes comarcals o mancomunats aprovats per les administracions locals i la Junta de residus com a base per a la revisió».

Nosaltres entenem, i voldria que quedés clar, i per això ho dic des d'aquesta tribuna, que quan parlem dels programes mancomunats estem també parlant del programa de gestió de residus en l'àmbit metropolità, i ho subratllo. El que passa és que hi poden haver altres programes que no són el metropolità que siguin programes mancomunats que també haurem de tenir en compte a l'hora d'avaluar i, doncs, corregir el rumb i de nou impulsar el desenvolupament del Programa del qual hem de fer la revisió.

Aquesta és la postura del nostre Grup. Si aquestes esmenes, doncs, són acceptades –insisteixo, hem parlat de la possibilitat de fer una petita transacció–, si això és acceptat, el nostre vot serà favorable i recollirà el que em sembla que és una unanimitat d'aquesta cambra: que el pla de residus ha estat positiu, que la Llei de residus ha estat positiva, que s'ha fet un avenç..., potser no estaríem amb absolut, amb total acord de si s'ha avançat molt o poc, cadascú s'ho mirarà des del seu costat, però sí que estem d'acord amb la voluntat d'introduir aquelles disfuncions, aquelles coses que no han funcionat prou bé, introduir-ho en el pla que hem d'elaborar per al període 98-2000. En síntesi, és això.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Mixt: el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Quan un parla de residus, normalment tothom coincideix en els grans principis que han d'inspirar-ne una bona gestió: minimització, recollida selectiva, reciclatge, valorització..., transformant els residus en recursos. En l'àmbit més estricte municipal, la finalitat d'una bona gestió dels

residus ha de ser no contaminar el medi, disminuir el consum energètic i de matèries primeres, fer mínim l'impacte visual i restaurar els espais degradats. I en aquest sentit apuntem tres àmbits, tres esglaons diferents, però vitals, per a una bona gestió dels residus municipals.

En primer lloc, l'àmbit del ciutadà. Cal la cultura que la gestió del residu comença en l'àmbit personal, en l'àmbit familiar. L'interpellant parlava d'una nova ètica, i crec que és una bona definició. Cal que en primera instància el ciutadà separi, seleccioni el residu, i com més millor, de vidre, cartró, paper, teixits, medicaments, piles, metalls, etcètera. Cal, doncs, incentivar la informació, la sensibilització dels ciutadans respecte a un tema que, de fet, el ciutadà ja percep com a greu però que molts encara pensen que ells no hi poden fer res, que això és una cosa de l'Administració, que és qui ha de resoldre el problema invertint molts diners en grans infraestructures. L'esglao imprescindible perquè això funcioni és la recollida selectiva del residu, i, per tant, de manera immediatament prèvia, la disposició selectiva per part dels ciutadans.

El segon àmbit és l'àmbit municipal. La selecció i tria del residu per part del ciutadà ha d'anar seguida de la possibilitat de dipositar selectivament el residu en contenidors diferenciats, i això a les grans ciutats, però també a les poblacions més petites, i en aquest àmbit encara queda molt per fer, al marge de les xifres que ens ha donat el ponent de Convergència i Unió.

I el tercer àmbit, l'àmbit supramunicipal; marc supramunicipal que normalment coincidirà amb l'àmbit comarcal, però no necessàriament, i, per tant, la necessitat de dotar infraestructures per aconseguir una màxima valorització ecològica dels residus.

Els tres esglaons són importants, i, si en falla un, falla tot el procés. Cal dir que en tots tres l'actuació de l'Administració és fonamental; també en el primer, dirigit a la sensibilització del ciutadà, però és en aquest tercer aquell en què l'Administració dóna credibilitat a l'esforç que es pugui fer en els dos primers, a l'esforç que han fet els ciutadans i a l'esforç que han fet els municipis.

Per tant, cal afinar i cal, sobretot, deixar criteris partidistes a banda, i col·laborar lleialment les administracions implicades –ajuntaments, consells comarcals, Entitat Metropolitana, Govern–, per tal que els esforços d'uns i altres tinguin l'objectiu comú de superar i multiplicar per molt el percentatge actual de tractament ecològic dels residus. En el debat de la interpellació, el to de l'interpellant i de l'interpellat va ser constructiu i positiu, i ens agradaria que aquest to es mantingués en el debat i aprovació conjunta de la Moció, sense evidenciar massa que uns estirin per una banda i els altres per l'altra, que uns accentuen la importància de l'actuació municipal i els altres posen més l'accent en l'actuació del Govern, perquè aquest és un tema on el repartiment de medalles hauria de ser el menys important.

En tot cas, nosaltres votarem favorablement la Moció i, més encara, entusiàsticament, si, com sembla, s'arriba a una solució conjunta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres sempre rebem entusiàsticament, amb l'esperit obert i encuriós, quan es fa una interpellació sobre residus, i quan es fa la Moció subsegüent a la interpellació de residus. I el fet és que vam agafar aquesta Moció, allò, amb gran interès, per veure què diria aquesta Moció. I resulta que aquesta Moció pot dir dues coses molt diferents. Segons la lectura del mateix text, ens n'anem a una interpretació o a una altra interpretació. I nosaltres, que votarem a favor del text que finalment s'ha consensuat, ho farem perquè n'hem volgut fer una lectura, però sí que aprofitaré la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra per marcar alguns dels perills que es podrien succeir d'una altra lectura del mateix text que ve donat per aquesta Moció.

Nosaltres, en el primer punt, que posa: «Impulsar el desenvolupament del Programa de residus municipals», és a dir, en síntesi, la Llei 6/93, estem més que d'acord. I tot i les dades que ens ha donat el senyor Ramon Espadaler –que no dubtem que són veritat–, nosaltres pensem que darrerament sí que s'ha produït un alentiment en l'aplicació d'aquesta Llei. I esperem que sigui per la reestructuració que s'ha produït dintre de la Junta de Residus, que és una reestructuració que compartim, perquè s'ha passat, d'alguna manera, a tenir dividit en nord i sud el territori en una única estructura. Però, és clar, això també ha comportat que s'hagi produït una certa reducció de personal que intervenia, sobretot a nivell d'una certa inspecció, en l'àmbit d'aquests residus, i això esperem que no repercuteixi en l'aplicació d'aquesta Llei. I pensem, també, que en aquesta Llei, justament, la part que reconeixia el ponent de Convergència, en el que menys s'ha avançat és en la part de la recollida selectiva, i que això té una repercussió important sobre el que nosaltres considerem, conjuntament amb la minimització, la part més important del tractament o dels passos previs al tractament de residus, que seria el reciclatge. Per tant, sí que pensem que s'ha d'impulsar aquesta Llei 6/93, que va ser aprovada per consens en aquest Parlament, i sí que pensem que s'ha d'aconseguir aprofundir en aquests elements, bàsicament, de recollida selectiva i, després, de reciclatge.

També donem suport al segon punt, atenent que el segon punt ha estat una reivindicació històrica, també, d'Esquerra Republicana, des del primer moment i, per tant, no podem fer cap altra cosa que celebrar el punt aquest, i donar-li suport. Sobretot perquè nosaltres pensem que no es tracta de gaires diners, perquè aquí estem parlant d'aquests cinquanta, seixanta bidons que es deixen aparcats en algun indret inconvenient, i dels quals, després de moltes gestions, se n'acaba fent responsable l'Administració. I no és fàcil, sovint, i seguint els criteris que fixa la Llei, trobar qui és el productor del residu. I, després, si no es troba el productor, saber qui

és el qui el posseeix, i després, si no es troba qui és el qui el posseeix, qui és el propietari d'aquell residu que, en el cas que estigui dipositat en la via pública, per exemple, és el propietari del terreny. I això, que a vegades pot semblar senzill d'esbrinar, qui es fa responsable d'aquells residus, en molts casos no es troba el responsable. I es produeix una situació en la qual, tot i que la retirada de la via pública es fa bastant ràpida, després, per a la gestió, arriben a passar fins a tres anys, i això és el que ens diu, moltes vegades, l'experiència que ha succeït un fet com el que abans esmentava, de trobar cinquanta o seixanta bidons. Nosaltres pensem que aquí s'hauria de fer un esforç, i s'hauria de dotar aquest fons de gestió per poder, primer, gestionar aquests bidons –que alguns d'ells són bastant perillosos– i, després, parlar del repartiment dels costos, del cost d'aquesta gestió. Perquè queda clar, també, que no necessàriament ho ha d'assumir el Govern de la Generalitat, sinó que, en aplicació de la Llei de règim local, en alguns casos també toca als ajuntaments. Però el que és més important és que aquests residus no estiguin on, per exemple, en molts casos estan ara, que és a calcs bombers. És a dir, els que van a recollir-los i a retirar-los de la via pública i, després, com que ningú es fa responsable de la seva gestió, se'ls queden aquells que els han retirat que, com he dit abans, en molts casos són els bombers.

I, el tercer punt, considerem que és, efectivament, el més perillós. I, després, sobretot, d'haver sentit la intervenció del senyor Manel Nadal defensant aquesta Moció. És el més perillós perquè aquí es demana que s'incorpori l'eufemisme aquest que s'anomena «aprofitament energètic». Home, de fet, d'«aprofitament energètic» també se'n pot fer als abocadors si s'explota el metà, i, de fet, d'aprofitament energètic se'n pot fer gairebé a tot arreu, també en plantes de compostatge. Però, és clar, tots sabem que, quan es parla d'aprofitament energètic s'està parlant, de manera encoberta, de la incineració. I aquí sí que nosaltres, òbviament, no compartim que es pugui incorporar el Pla de residus metropolitans dintre de la Llei 6/93, en el seu format aprovat pels socialistes i per Iniciativa - Els Verds, perquè no el compartim. Jo seria més tendent a la mateixa opinió que també ha expressat el senyor Manuel Nadal, i que deia que calia buscar el consens en matèria de residus. Efectivament, cal buscar el consens en matèria de residus, però buscar el consens en matèria de residus no vol dir que, havent aprovat un document a l'àrea metropolitana, amb uns vots a favor i uns vots en contra, aquest document, pel sol fet d'haver estat aprovat a l'àrea metropolitana, ja s'hagi d'incorporar a la Llei 6/93, perquè, com he dit abans i repeteixo ara, nosaltres no compartim certs aspectes del Pla metropolità de residus, i per tant, que es validi aquella part que és coincident amb la 6/93 ens sembla magnífic, just i necessari, però que s'hi incorporin alguns elements que poden tergiversar no només l'esperit sinó també la lletra de la 6/93, nosaltres no ho compartim.

I no entenem gaire bé, tampoc, què vol dir «resituar territorialment i cronològicament les infraestructures». I diem que no ho entenem massa bé, perquè és evident que tots estem d'acord que es millori l'eficiència i l'eficàcia de fer les coses i que, per tant, si es veu, després

2554

d'una anàlisi acurada, que unes comarques es poden mancomunar per fer una única planta, doncs, benvingut sigui. Però, què vol dir, justament, «resituar territorialment i cronològicament les infraestructures»? Què vol dir que, si comencem amb el Pla d'abocadors, primer l'acabem? Les coses no creixen unidireccionalment; les coses creixen en paral·lel, i no podem, ara, posar l'accent exclusivament en el tractament del que serien les deixalles, prescindint d'altres elements de recuperació i, després, dir: «ara que ja sabem on dipositar les deixalles, ara anem a veure quins elements de recuperació, reciclatge o reutilització podem trobar». Nosaltres pensem que això ha de créixer en paral·lel i, per tant, el que creiem és que «resituar territorialment» podria ser substituït per «repensar quines són les infraestructures que calen», i que «cronològicament», el que cal és abastar tot el que és el problema de residus de manera que sigui al més eficient i al més eficaç possible.

D'altra banda, també es fa referència, en aquest punt tercer, a la necessitat que hi hagi consens entre les diverses forces polítiques i coordinació en les administracions; evidentment, també hi estem d'acord. I també val a dir aquí que potser sí que al seu moment, en el moment de l'aprovació de la 6/93, potser sí que es va tirar una mica massa pel dret, i potser sí que alguns ajuntaments es van trobar amb unes certes imposicions, i en el cas que això s'hagi produït, estariam d'acord que es revisés, i estariam d'acord que es produís un consens entre l'Administració local i l'Administració de la Generalitat. I, per tant, estem a favor del que és aquest esperit del punt 3.a, i també estariam d'acord que els plans municipals gaudissin de més autonomia per part municipal.

Per tant, i tornant al que deia al principi, nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció, amb l'excepció que aquells elements que hi veiem com a peril·losos, que no s'entengui pas que hi votem a favor, sinó agafant-ho des dels elements que he mencionat, que creiem que, efectivament, sí que poden portar...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Doncs, que sí que poden millorar la gestió dels residus.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà favorablement aquesta Moció, ja que el tema del reciclatge dels residus ha de ser un objectiu clau del país. Li dèiem al president Pujol, en aquest Parlament, el juny passat, li dèiem que la problemàtica dels residus era greu a Catalunya, i que el Govern no feia prou per so-

lucionar-ho. Li dèiem també que, fins que aquest tema no sigui tractat com un element estructural, com es fa amb la política industrial, o la d'infraestructures, no avançarem cap a una solució sostenible. Però, per aconseguir-ho, per arribar a aquesta solució sostenible, cal voluntat política; cal deixar de veure la Conselleria de Medi Ambient com un bonic aparador, i que sovint és la ventafocs, massa sovint, a l'hora de fer retallades pressupostàries. Això és cert, i comprovable, i això ha fet que el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya no es pugi complir. Ja ho vàrem dir en la presentació del Programa; ja ho vàrem repetir en aquest Ple el juny de l'any passat, i ara ho ha dit també el conseller senyor Macias. Però, per què no es podran complir els objectius del programa? Des del nostre punt de vista, per dues grans qüestions. Entenem que n'hi poden haver d'altres, de menors, però sobretot aquestes dues qüestions: la primera, no s'han invertit diners per regular el sistema de gestió dels residus municipals. Des de l'aprovació del programa, el Fons de gestió de residus —que la Llei de residus preveia i que hauria de finançar el programa— no ha estat dotat amb els suficients recursos financers. El Govern de la Generalitat ha tingut dues oportunitats, en els dos últims exercicis pressupostaris, per posar en marxa aquest mecanisme. Ans al contrari, el Govern ha disminuït la capacitat inversora del Departament de Medi Ambient, com ja he dit anteriorment. Fins i tot el conseller Vilalta, l'anterior conseller de Medi Ambient, es va comprometre, a una pregunta del nostre Grup, que en la Llei de pressupostos per al 1996 es dotaria el Fons de gestió de residus, i no s'ha fet; no sabem quan es farà. Mentrestant, en els darrers temps, s'han assolit considerables aportacions de recursos econòmics destinats a la gestió de residus provinents del Fons de cohesió de la Unió Europea, gestionats pels municipis, els consells comarcals i l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient, i que permeten, avui, estar realitzant inversions amb la finalitat d'avançar en el compliment dels objectius marcats per la Llei de residus.

La concertació econòmica ha de ser un compromís real per part de totes les administracions, especialment l'autònoma i la local; aquesta última ja ho està fent, destinant recursos europeus, recursos propis i invertint en terrenys. Cal que aquest esforç tingui el seu reflex i equiparació per part de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, fent de veritable motor econòmic per situar a un nivell acceptable els objectius de futur d'una necessària gestió de residus cada cop més sostenible per al nostre país. En aquest capítol de finançament, remarcar que, donat que els fons europeus cobreixen el 80% de la despesa en matèria de residus, la Generalitat hi posa el 20% restant, amb la qual cosa té un estalvi del 30%, tenint en compte l'acord de finançar en un 50% el sistema que ja marca el programa. Cal demanar, i demanem, que aquest 30% restant reverteixi sobre els municipis per finançar les noves infraestructures necessàries.

Efectivament, cal reconsiderar i revisar el Programa, sobretot perquè el període voluntari establert pel mateix Programa, sense destinar-hi recursos, no ha servit per assolir els objectius previstos, i ara resulta impossible assolir les previsions per al 2000 només en tres anys de

període obligatori. Tanmateix, però, la revisió dels terminis del Programa no hauria de comportar en qualsevol cas minvar la qualitat del Programa ni rebaixar-ne els objectius, ans al contrari.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya va plantejar en el període de consulta del Programa tot un seguit de suggeriments i observacions que el temps ha anat confirmant, si més no en part. En aquella sessió, i de manera sintètica, denunciàvem les insuficiències i incerteses econòmiques i financeres que el Programa contenia, ja que enteníem que això era determinant si realment es vol fer una política de desplegament de totes les infraestructures i instal·lacions necessàries per materialitzar les fites de cara a l'any 2000. Alhora es manifestava que aquestes insuficiències podien provocar que tot el pes de l'esforç econòmic caigués sobre les espatlles dels pressupostos municipals i dels usuaris, especialment pel que fa a les inversions.

Per raons de rigor i eficàcia, cal implantar d'una forma més gradual el creixement de les taxes de reciclatge per a alguns àmbits territorials, sobretot tenint en compte quin és el punt de partida, quins són els nivells actuals de reciclatge i quin és el nivell de sensibilitat mediambiental de la societat. És bo, doncs, el fet que es plantegi un ritme d'avanç del Programa més gradual, possibilista i lògic, atès que no es modifiquen els comportaments de consum, de treball i d'oci de forma sobtada. Però això no pot ser una excusa per deixar o, en qualsevol cas, demorar el compliment de les obligacions i responsabilitats econòmiques basades en la concertació entre la Generalitat de Catalunya i l'Administració local.

El segon aspecte, el segon problema de l'incompliment del Programa és perquè no s'han potenciat la reducció i la minimització dels residus. És en aquest sentit que l'actual Govern de la Generalitat, i en especial la força política que el sustenta, ha de tenir, té i ha tingut la clau per condicionar la Llei d'envasos i embalatges de tal manera que pogués forçar una disminució important de la quantitat de residus forçant el seu reciclatge i la reutilització. Tot això és necessari si de veritat es vol complir amb els objectius establerts en el Programa de residus de Catalunya, sense deixar de potenciar, complementàriament, el mercat de subproductes reciclats –adob, plàstic, etcètera–, i així completar el cicle dels residus. Però el Govern, el Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats poca cosa, des del nostre punt de vista, ha fet: només la reducció en el 10% dels envasos en cinc anys. Però, en canvi, no s'ha reduït la producció d'envasos de PVC i no s'ha acceptat, en relació amb la gestió dels envasos usats, el sistema general de dipòsit, devolució i retorn, i s'ha optat o s'optarà pel sistema integrat, que carrega a les espatlles dels ens locals tot el tema de la recollida. El primer sistema, des del nostre punt de vista, és el millor, ja que retorna l'envàs usat a la cadena de distribució i comercialització i fa responsable de l'envàs l'agent econòmic que l'ha portat al mercat. Aquest sistema apella a la consciència econòmica del ciutadà en establir que en la compra d'un producte envasat el consumidor deixés un dipòsit per l'envàs, per exemple, de vint duros, de cent pessetes. Amb aquesta proposta s'aconseguiria reciclar

el 95% dels envasos, un percentatge molt superior al 10% actual. D'aquesta manera sí que podríem avançar, però no hi ha hagut fins aquest moment voluntat política del Govern de Convergència i Unió per imposar aquest criteri als seus socis del Partit Popular, i han preferit fer el joc a les organitzacions patronals. Queda el tràmit del Senat, hi ha una nova oportunitat per demostrar que el Govern té la voluntat de tirar endavant un gran acord polític per fer possible una complicitat amb tothom, com deia el senyor Macias, i que nosaltres compartim.

Demana o demanava el senyor conseller corresponsabilitat institucional en la gestió dels residus. Tenim una gran oportunitat, amb l'aprovació del pla metropolità de residus, que el Govern i el Grup de Convergència i Unió li donin un suport entusiasta, ja que és un pla de vital importància per al país, ja que afecta 3,5 milions de ciutadans, i sobretot perquè contempla uns objectius de minimització i reciclatge del 63% en deu anys, que faran possible una gestió més ecològica dels residus.

Per últim, caldrà impulsar les campanyes d'educació i sensibilització ambiental que encara estan per fer, ja que no és el mateix escalfar motors via campanyes institucionals publicitàries i genèriques que fer campanyes educacionals i participatives. S'ha d'entrar a fons per transformar determinats comportaments i hàbits de consum que són tan decisius per portar a terme aquella necessària complicitat entre la societat i les institucions, i és aquí on es manifesta l'autèntica dimensió del consens social i institucional i s'aïllen els esquemes que només pretenen una imatge política. Aquestes campanyes s'han de fer en coordinació amb els ens locals, en un marc de confiança interinstitucional i subvencionades al cent per cent per la Junta de Residus.

Si vostès tenen, si el Govern de la Generalitat té voluntat política per fer tot això que abans jo he explicat, ens en sortirem. Si no ho fan, si no hi destinen recursos, vostès, el Govern també serà responsable que Catalunya sucumbeixi engolida per les seves deixalles.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria, en les meves primeres paraules per a posicionar-me respecte a la Moció que ha presentat el Grup parlamentari Socialista sobre la gestió dels residus municipals a Catalunya, recordar avui aquí la Proposta de resolució que va presentar el Grup Parlamentari Popular en el passat debat de política general i aprovada per aquest Parlament. La proposta diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a promoure campanyes d'educació mediambientals en les quals s'incideixi en la importància de la col·laboració ciutadana en la consecució dels objectius marcats per la Llei 6/93, de 15 de juliol, reguladora dels

residus, així com el Programa de residus municipals de Catalunya.» Senyores i senyors diputats, col·laboració ciutadana –que aquí ja s'ha dit– perquè sens dubte és la clau, també, d'una bona o mala política de residus.

Els objectius que marca la mateixa Llei 6/1993, de minimització, recollida selectiva i reciclatge, hem de fer que comptin amb el suport –com deia– d'aquesta col·laboració ciutadana. Avui hauríem d'estar al voltant de l'11% del reciclatge a tot Catalunya, i on estem? Doncs, al voltant d'un 5%. Però la gran àrea –i em refereixo a l'àrea metropolitana– és a la cua de Catalunya, i aquí sens dubte hi ha responsables que estiguem a la cua, dins de l'àrea metropolitana, de tot Catalunya.

Senyores i senyors diputats, és important, des del punt de vista de Grup Parlamentari Popular, destacar algunes frases de la interpellació que es produí entre la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura i l'honorable conseller de Medi Ambient. Es feien afirmacions com que al llarg d'aquest trimestre podem parlar ja de la clausura de tots els abocadors incontrolats; celebrem aquesta afirmació, però estarem expectants i vigilants des del Grup Parlamentari Popular perquè es compleixi, i desitjant a la vegada que es pugui complir. Com també de l'aplicació, a finals del 97 –i avui hi estem donant un pas important–, de la revisió del Programa de residus municipals, obligació que el mateix Programa ja preveu, amb un fet, crec, destacable –que també s'ha dit per part de l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal–: cal, entre d'altres, plantes de compostatge a totes les comarques, o cal re situar o situar... Es pot fer agrupaments d'aquestes –«consorcis», com es deia en la interpellació–, perquè aquest tema no solament és interessant per la reducció de les inversions que pot suposar, sinó, a la vegada, per la utilització futura del mateix compost. Per a la utilització al camp d'aquest compost i els possibles diners que repercutixin al Fons de gestió de residus, cal que les plantes de compostatge, sens dubte, estiguin situades estratègicament al més a prop possible de les zones de consum, és a dir, del camp, per a l'aplicació d'aquest compost.

La Moció que ens ha presentat presenta tres punts. Primer ens parla de «intensificar l'esforç», i una esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió parla de «continuar...». Des del Grup Parlamentari Popular, trobem vàlides qualsevol de les dues paraules; en tot cas, el que creiem que és important és que es vagin desenvolupant els continguts de la Llei 6/93.

El segon punt fa referència a dotar de recursos propis els fons de gestió, i sens dubte –i també s'ha dit aquí– el futur immediat vindrà marcat per la Llei d'envasos i embalatges –una bona llei des del punt de vista del Grup Parlamentari Popular– i un reglament que la desenvolupi. I la prudència avui aconsella que vegem en quina mesura ens afectarà la mateixa Llei abans d'adoptar acords que puguin ser precipitats, és a dir, quins ingressos ens pot aportar, com també els ingressos que puguin anar venint –per dir-ho d'alguna manera– dels fons de la Unió Europea i que es puguin anar aconseguint, i els ingressos –com no?– que per part de l'agricultura –el consum del compost– puguin arribar. Per tant, no podríem donar avui suport a aquest punt,

que parla concretament que es doti el Fons de recursos propis; esperem que amb la transacció que s'ha anunciat puguem donar suport a aquest segon punt.

I en l'apartat tercer, desglossat en tres capítols o en tres apartats, primer, no solament el consens és un tema de vital importància i de futur que des del Grup Popular volem –o almenys ho volem intentar– que hi hagi un consens. Un text consensuat assegura les seves màximes cotes d'eficàcia, però no creiem que la primera pedra de la negociació Administració autonòmica - Administració municipal hagi de ser un text on es digui «apropiació de competències del món local». Creiem que l'esmena que s'ha presentat deixaria el text en unes millors condicions per al mateix consens futur.

El segon apartat. Avui es veu –i en la mateixa interpellació s'hi va fer referència– que hi ha una escassa definició de futures ubicacions, pel la qual cosa creiem –i també n'he fet referència abans, en les meves paraules– que és vàlid parlar de situacions o de re situacions en el futur, perquè estem dins del límit de la mateixa Llei 6/93 pel que fa a la seva revisió. I –com no?– també incorporar altres possibilitats de reutilització. Aquestes, algunes d'aquestes no van ser objecte de consideració en la mateixa Llei; de fet, el programa metropolità o el pla metropolità de gestió de residus municipals, al qual després es fa referència en l'últim apartat, es basa en gran mesura en processos de metanització que permeten el tractament de la matèria orgànica, transformar-la en compost i en metà.

I en el darrer apartat crec que he de recordar –també ho ha dit l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal–, del pla metropolità de residus, que encara no s'ha aprovat. En tot cas, aquest és un programa..., i creiem nosaltres que, òbviament, no es pot incorporar avui el que encara no és un text definitiu. Sí que, en canvi, votaríem a favor de l'esmena o del text que es transaccioni i es sotmeti a votació, perquè, d'alguna forma, creiem que és important que no solament s'hi ha d'incorporar el que afecta l'àrea metropolitana, en el futur, d'aquest pla o d'aquest programa, sinó també el conjunt d'administracions locals, i també de cadascuna de les comarques de tot Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

No, molt ràpidament, senyor president, dir que amb el Grup de Convergència i Unió, i jo crec que amb el vistiplau dels altres grups, hi ha una esmena transaccional, que s'ha entregat a la Mesa, en la qual hi ha unes petites modificacions que molt ràpidament explico, i es pot passar a lectura i a votar.

En el primer punt, en comptes d'«intensificar l'esforç», es diu «continuar amb el desenvolupament del Programa...». Estem d'acord amb aquest canvi; ja hem dit, en substanciar-la, que estem d'acord amb la Llei i que cal que s'apliqui amb força.

Del punt 2, Convergència i Unió en demanava la supressió, que és el tema del Fons de gestió de residus. En comptes de suprimir, s'adquireix el compromís de dotar el Fons de gestió que creava la llei, sense dir d'on vindran els recursos. Nosaltres dèiem «recursos propis»; és cert que poden ser propis, poden venir de la Llei d'envasos i embalatges, i acceptaríem, per tant, aquesta transacció que fem entre tots plegats. Acceptaríem..., o presentem la transacció.

Quant al punt 3, s'insisteix en el tema del consens: «treballar per a l'establiment del consens»; ens sembla que és molt important. I «la coordinació per obtenir eficàcia en l'aplicació dels recursos públics», jo crec que és un element important.

I finalment en el punt 2.c el que es demana..., nosaltres demanàvem, quan es faci la revisió del Programa de gestió de residus, «la incorporació dels continguts previstos en el pla metropolità de residus». Aquí s'amplia el contingut en dir: «la incorporació dels continguts dels programes comarcals o mancomunats». Val a dir que es vota el que es vota, el text que es transacciona i no les interpretacions; però el Grup Socialista està especialment satisfet perquè, dins d'aquests programes comarcals o mancomunats, hem sentit que el Grup de Convergència i Unió entén que hi haurà el pla metropolità de residus; el senyor Portabella diu que ell no. Em sembla molt clar, doncs, que votem el text, no les interpretacions, però nosaltres veiem molt bé la interpretació del Grup de Convergència i Unió.

Només dir una altra qüestió i ja acabo: que en el Programa de gestió dels residus municipals de Catalunya, la planta de valorització energètica de 250.000 tones en l'àmbit metropolità, ja hi és. És a dir, no és una novetat dir que farem una planta de 250 en el programa metropolità: ja hi és en el programa general de Catalunya. Si de cas, el que no hi ha en el programa general de Catalunya és el tancament del Garraf, que sí que incorpora el pla metropolità. Per tant, «tancarem del Garraf» és una de les incorporacions del programa metropolità de residus.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Nota de rectificació

Al DSPC-P núm. 35, del 18 de desembre de 1996, a la pàgina 2217, sisena línia:

On diu «*Tram. 310-00160/05*» ha de dir «*Tram. 310-00141/05*».

Al DSPC-P núm. 37, del 5 de febrer de 1997, a la pàgina 2357, primera línia:

On diu «*Tram. 310-00169/05*» ha de dir «*Tram. 310-00165/05*».

Al DSPC-P núm. 37, del 5 de febrer de 1997, a la pàgina 2357, trenta-setena línia:

On diu «*Tram. 271-00005/05*» ha de dir «*Tram. 270-00005/05*».

Pel secretari primer de la Mesa es procedirà a donar lectura a la Moció transaccional que ha presentat el Grup Socialista amb l'acord del Grup de Convergència i Unió.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1. Impulsar el desenvolupament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya per tal de donar compliment a les disposicions de la Llei 6/1993, reguladora dels residus.

»2. Adquirir el compromís de dotar el fons de gestió que creava la Llei 6/1993.

»3. Incidir en els següents aspectes en la propera revisió del programa de residus municipals de Catalunya: a) Treballar per a l'establiment de consens entre les diverses forces polítiques, amb l'objectiu d'assolir la plena coordinació de les administracions i la màxima eficàcia en l'aplicació dels recursos públics. b) Res-situar territorialment i cronològica les infraestructures de recollida, reciclatge i disposició del rebuig, tot incorporant altres possibilitats de reutilització i valoració de la matèria orgànica, metanització o altres. c) La incorporació als continguts dels programes comarcals o mancomunats aprovats per les administracions locals i la Junta de Residus com a base per a la revisió.»

El president

Moltes gràcies.

Donada lectura a la Moció transaccional, serà la Moció que posarem a votació, per donar per acabat aquest punt de l'ordre del dia. Preparem-nos per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció transaccional ha sigut aprovada per 98 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Agraint a les senyores i els senyors diputats la seva presència a aquestes hores del vespre en l'hemicicle, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i cinc minuts.